KİTAPLARI KURTARAN KEDİ

Sosuke Natsukawa

Japonca aslından çeviren:
H. Can Erkin

ROMAN

KİTAPLARI KURTARAN KEDİ

Sosuke Natsukawa

TURKUVAZ
KİTAP

Kitapları Kurtaran Kedi
Hon O Mamoroutosuru Neko No Hanashi
Sosuke Natsukawa
Roman

Birinci Baskı: Ekim, 2020

Genel Yayın Yönetmeni: Gülenay Börekçi
Yayın Koordinatörü: Erdem Öztop
Editör: Doğukan İşler
Çeviren: H. Can Erkin
Kapak ve Sayfa Tasarımı: Gülay Tunç

© Sosuke Natsukawa 2017
Orijinal Japonca baskısı Shogakukan tarafından yapılan bu kitabın Türkçe yayın hakları Emily Publishing Company Ltd. ve Ajans Letra Ltd. aracılığıyla alınmıştır.

ISBN: 978-605-7717-61-0
Sertifika No: 46403

Baskı-Cilt
Turkuvaz Haberleşme ve Yayıncılık A.Ş.
Güzeltepe Mah. Mareşal Fevzi Çakmak Cad.
B Blok No: 29/1/1-Eyüpsultan/İst.
T:+90 212 354 30 00

Bu kitabın hakları Turkuvaz Medya Grubu'na aittir. Kaynak gösterilerek yapılacak alıntılar haricinde yayıncının izni olmaksızın hiçbir surette kullanılamaz.

© Turkuvaz Haberleşme ve Yayıncılık A.Ş.

Sosuke Natsukawa

1978 doğumlu Sosuke Natsukawa, doktor ve Japonya'nın kitapları milyonlarca satan en ünlü yazarlarındandır. İlk romanı *Tanrı'nın Tıbbi Kayıtları* ile "Shogakukan Kurgu Ödülü"nü ve "Japonya Kitapçılar Ödülü" ikinciliğini kazanmıştır.

H. Can Erkin

1968 doğumludur. Ankara Üniversitesi Japon Dili ve Edebiyatı Anabilim Dalı öğretim üyesidir. Yasunari Kawabata, Kenzaburo Oe, Junichiro Tanizaki, Kobo Abe, Haruki Murakami, Tsunetomo Yamamoto ve Sayaka Murata gibi yazarların eserlerinin yanı sıra Death Note dizisi, Kapital, Yengeç Gemisi gibi eserlerin manga versiyonlarını Türkçeleştirmiştir.

KİTAPLARI KURTARAN KEDİ

Sosuke Natsukawa

Japonca aslından çeviren:
H. Can Erkin

Her Şey Böyle Başladı

Artık dedesi yoktu.

Başlangıç için sert bir ifade olabilir, ama ne de olsa bu sarsılmaz bir gerçek.

Bu gerçek, sabah olduğunda güneşin doğup yükselmesi, öğlen olduğunda karnın acıkmasıyla aynı şekilde, elimizden hiçbir şey gelmeyecek bir durum ve gözlerini kapatıp hiç olmamış gibi bir yüz ifadesi takınınca dede dönüp gelecek değil. Böylesi bir gerçek karşısında Rintaro Natsuki de tek söz etmeksizin ayakta dikiliyordu.

Görenler, ilk bakışta, uslu bir genç derdi herhalde. Cenazeye katılanlar arasında onun bu halini garipseyenler de olmuştur mutlaka. Aniden ailesinin bir ferdini yitirmiş bir liseliye göre Rintaro'nun hali fazlasıyla durgundu zira. Cenaze salonunun bir köşesinde suskunca dedesinden kalanlara bakan hali, bu dünyadan olmadığı hissinin uyanmasına yol açıyor bile denebilirdi.

Aslında, Rintaro'nun soğukkanlı ve sessiz bir genç olduğu söylenemez. Onun açısından bakıldığında, yalnızca sakin, bir nebze dünyadan ayrıksı bir hava taşıyan dedesi ile

duymaya alışık olmadığı "ölüm" kavramını yan yana koyamıyordu sadece.

Değişim yoksulu tekdüze yaşantısını bıkmaksızın, yorulmaksızın sürdüren dedesinin o yaşantısına ölüm meleğinin bile kolayca karışamayacağını doğal bir şey olarak gören Rintaro, aniden soluk alıp vermeyi bırakarak uzanıp kalan dedesinin o halini, beceriksiz bir tiyatro oyuncusunu izler gibi izlediği hissine kapılmıştı.

Aslında, beyaz tabutta yatan dedesinin normalde olduğu şekilde, birden doğrulup, hiçbir şey olmamış gibi, "Haydi bakalım..." diye mırıldanarak kalkıp gaz sobasında su kaynatarak, alışkın el hareketleriyle çayını koyması, hiçbir tuhaflık yokmuş gibi gözlerinde canlanıyordu. Canlanıyordu canlanmasına, ama gerçek öyle değildi.

Dedesi, zaman bir hayli ilerlese de gözlerini açmadı. Elbette, çok sevdiği fincanını da eline almadı. Yalnızca sessizce, yüzündeki bir parça da sert ifadeyle yatmayı sürdürüyordu.

Cenaze salonunda uykuya davetiye çıkartan dua sesleri aralıksız devam ediyor, taziyeye gelenler arada sırada Rintaro'ya bir şeyler söylüyorlardı.

Her şeyden önce, dedesi yoktu artık.

Bu gerçek, Rintaro'nun içine usulca kök salmaya başlamıştı.

"Oldu mu bu şimdi, dede..."

Nihayet dudaklarından dökülen mırıldanmasını yanıtlayan tek bir ses bile yoktu.

Rintaro Natsuki, sıradan bir lise öğrencisiydi.

Boyu kısa, biraz kalınca bir gözlük takan, beyaz tenli, suskun, spor becerisi zayıf, özel olarak iyi olduğu bir ders

ya da sevdiği bir spor olmayan, son derece sıradan bir lise öğrencisiydi.

Daha küçükken anne ve babası boşanıp üstüne bir de annesi genç yaşta ölünce, ilkokula başlayacağı sıralarda dedesi onu yanına almıştı. Sonrasında sürekli dedesiyle birlikte yaşamıştı. Bu, sıradan bir lise öğrencisi için değişik bir ortam olsa da Rintaro'nun kendisi açısından durgun günlük yaşantısının bir parçasıydı yalnızca.

Fakat dedesi ölünce, durum biraz zorlaşmıştı haliyle.

Kim ne derse desin, dedesinin ölümü ani olmuştu.

Her zamankinden daha soğuk bir kış sabahı, her gün erken kalkan dedesini mutfakta göremeyince durumu tuhaf bulan Rintaro, Japon tarzı loş odaya göz attığında, yatağının içinde son nefesini çoktan vermiş dedesini gördü. Sıkıntı çekmiş gibi durmuyordu. Yakınlardan koşturup gelen doktor, dedesinin bir heykeli andıran uyuyor haline bakarak, olasılıkla ani bir kalp krizi sonucunda sıkıntı çekmesine vakit bulamadan dünyadan ayrıldığını söyledi:

"Yaşamdan rahat ayrılmış."

Ölüm sözcüğünün "yaşam" ve "ayrılmak" sözcükleriyle bir arada anılmasını tuhaf bulan Rintaro'nun kendini bulunmaması gereken bir yerdeymiş gibi hissetmesi, ne ölçüde çalkantı yaşadığını anlatmaya yeterdi herhalde.

Öte yandan, Rintaro'nun içinde bulunduğu durumun güçlüğünü anlamış olacak, pek zaman geçmeden, nereden çıktığı belli olmayan ve halası olduğunu söyleyen bir kadın aceleyle gelmişti. Ölüm raporundan cenaze ve diğer törenlerle ilgili işlemlere kadar her şeyi çarçabuk, ustaca halledivermişti.

Onu izleyen Rintaro, neler olduğunu tam olarak algılayamasa da biraz olsun üzülmüş bir ifade takınmayı aklından geçirmedi değil. Fakat bir ölünün önünde rahatça gözyaşı dökerkenki halini gözünde canlandırdığında, asla doğal gelmiyordu. Hem komik hem de kandırmaca olurdu bu. Tabutun içindeki dedesinin de mutlaka sıcak bir gülümsemeyle, "Kes şunu!" diyeceğini kolayca tahmin edebiliyordu.

O yüzden Rintaro, son ana kadar sakinliğini koruyarak dedesini yolcu etti.

Yolcu ettikten sonra önünde, endişeli gözlerle ona bakan halası ve küçük bir kitabevi kalmıştı.

Borç denebilecek bir sıkıntı olmadığı gibi miras diyebileceği bir değeri de yoktu.

Natsuki Kitabevi, şehrin kıyısında, küçük bir kitabeviydi.

"Natsuki, burada gerçekten çok iyi kitaplar var!" diyen erkek sesi Rintaro'nun kulaklarında yankılandı.

Rintaro dönüp arkasına bakmaksızın karşısındaki kitap rafını süzmeye devam ederek, "Demek öyle..." diye yanıtladı kısaca. Karşısında, zeminden tavana kadar yerleştirilmiş raflar vardı ve bu raflara sayısız kitap sıralanmıştı.

Sheakespeare'den Wordsworth'a, Dumas'dan Faulkner'a, Hemingway'den Golding'e... Saymaya kalkılsa sonu gelmeyecek, dünyanın isim yapmış yapıtları bütün ihtişam ve gururlarıyla Rintaro'ya tepeden bakıyordu. Hemen hepsi yıllanmış eski kitaplardı, ama dağılmış hissi uyandırmamaları günlük bakımlarını asla aksatmayan dedesinin emeklerinin sonucuydu.

Hemen ayağının ucunda, yine eski gaz sobası kızıl alevlerle yanıyordu, ama güçlü yanışına rağmen içerisi serindi. Fakat

o serinliği bir kat daha güçlü hissetmesinin yalnızca içerinin havasından kaynaklanmadığını Rintaro da anlayabiliyordu.

"Şimdilik bu kitapla, bu kitap. Toplam ne kadar?" diye soran sese başını hafifçe çeviren Rintaro, gözlerini kısarak, "3,200 Yen" diye yanıtladı kısaca.

"Müthiş hafıza! Her zamanki gibi!" diyerek buruk bir gülümseme takınan bu müşterisi, bir üst sınıflardan Ryota Akiba'ydı. İnce uzun boyluydu. Parlak bakışlarından özgüven taşıyordu, ama bu kasıtlı bir tavır değildi. Gerçekte, basketbol takımında geliştirdiği sağlam omuzlarının üstünde, bulunduğu sınıfın en başarılı beyni duruyordu. Ayrıca, ilçenin kendi muayenehanesi olan tek doktorunun oğluydu. Özel olarak sayısız kursa da gönderilmişti. Rintaro'yla taban tabana zıt bir kişiliğe sahipti.

"Oo! Bu da tam bir hazine işte!"

Akiba bunu söylerken, bir yandan da masasının üstüne beş altı kitabı yığıyordu. Hem fiziksel hem de zihinsel olarak güçlü bu üst sınıf öğrencisi, sıra dışı bir kitap okuruydu. Natsuki Kitabevi'nin az sayıdaki devamlı müşterilerindendi.

"Gerçekten, iyi bir kitabevi burası."

"Teşekkür ederim. Dilediğiniz şekilde rahatça seçin lütfen. Kapanış satışı ne de olsa."

Rintaro'nun tonlaması donuk konuşma tarzından, ciddi mi olduğu yoksa şaka mı yaptığı anlaşılmıyordu.

Bir an suskun kalan Akiba, biraz çekingen bir ses tonuyla, "Zor olmalı, dedenin olayı..." diye sürdürdü. Her halinden, kitapları seyre dalmıştı, öylesine konuştuğu belli oluyordu. "Hemen birkaç gün önce orada oturmuş kitap okuyordu. Çok ani oldu."

"Katılıyorum."

Katıldığını söylese de duygudan yoksundu, yanıtlama amacıyla değil de tamamen öyle gerektiği için öyle konuşuyordu. Akiba, onun bu haline aldırış etmemiş gibi bakışlarını, gözlerini kitap raflarından ayırmayan arkadaşına yöneltti.

"Fakat deden ölür ölmez haber vermeden okula gelmeyi kesme kararın pek hoş değil. Herkes çok endişeleniyor."

"*Herkes* derken, kim? Benim için endişelenecek bir arkadaş gelmiyor aklıma."

"Öyle ya, senin neredeyse hiç arkadaşın yok. Öylesi daha rahat olur..." diye hemen onaylasa da Akiba, "Fakat deden endişe ediyordur. Endişesinden, ruhu dünyamızdan ayrılamıyor, buralarda dolaşıp duruyordur belki de. Ona sıkıntı vermemek gerek."

Sert ifadelerdi, ama Akiba düşünceli bir ses tonuyla konuşuyordu.

Natsuki Kitabevi'yle bağı olduğu için, bu üstün başarılı üst sınıf öğrencisi, içine kapanık alt sınıf öğrencisi arkadaşına yakınlık gösterirdi. Okulda da sık sık yanına gelip konuşurdu. Her şeyden öte, böylesine zor bir zamanında onun için zaman ayırmasında, Akiba'ya özgü bir içtenlik olduğu açıktı.

Suskunluğunu koruyan Rintaro'yu bir süre süzen Akiba, "Ya sen?" diye bağladı sözünü. "Cidden taşınacak mısın şimdi?"

Rintaro bakışlarını kitap raflarından ayırmadan, "Halam yanına alacak beni," dedi.

"Nereye gidiyorsun?"

"Bilmiyorum. Bırak gideceğim yeri, halamın yüzünü bile ilk kez gördüm."

Rintaro'nun kuru bir ses tonuyla söylediği sözlerdeki duygu, o kuruluk ölçüsünde zor anlaşılıyordu.

Akiba omuzlarını büzerek, bakışlarını elindeki kitaplara çevirdi.

"O yüzden mi kapanış satışına başladın?"

"Evet, öyle."

"Kitap koleksiyonu bu kadar iyi olan başka bir kitabevi yok aslında. Şimdilerde Proust'un yedilemesini eksiksiz ve ciltli olarak bulunduran bir yer zor bulunur. Romain Roland'ın arayıp durduğum *Büyülenmiş Ruh* eserini bile burada bulmuştum."

"Dedem duyacak olsa çok sevinirdi."

"Yaşasaydı daha çok sevinmesini sağlardım. Benim için de seninle arkadaşlığım sayesinde çok değerli kitapları kolayca bulabilmem, bulunmaz bir hazine gibi olacaktı. Fakat taşınacağını söylüyorsun."

Akiba'nın çekinmeden söylediği bu sözler düşünceli bir ton yüklüydü, ama Rintaro buna o ölçüde düşünceli bir yanıt veremezdi. Yalnızca, kitaplarla kaplı duvarlara bakıp duruyordu.

Her ne kadar ikinci el kitapçı olsa bile, şimdilerde o kitap içeriğiyle ayakta kalması hayranlık uyandıracak ölçüde modayla hiçbir bağı olmayan kitaplardı. Baskısı tükenmiş kitaplar da hiç az değildi. Akiba'nın değerlendirmesi, içinden düşünceli davranma hali çıkarılsa bile, fazlasıyla gerçeği yansıtıyordu.

"Ne zaman taşınıyorsun?"

"Sanırım bir hafta kadar sonra."

"*Sanırım* mı? Ne kadar rahatsın sen ya."

"Kafama taksam ne olacak? Benim seçme şansım yok neticede."

"Eh, orası öyle elbette, ama..."

Akiba tekrar omuzlarını büzerek, masasın kıyısında duran küçük takvime baktı.

"Gelecek hafta deyince, tam da Noel zamanı. Senin için de çok zor olacak."

"Pek kafama takmıyorum. Senden farklı olarak, özel planlarım yok."

"Söylemesi kolay. Bir sürü plan yapmak, benim için de hiç kolay değil aslında. Arada sırada, yalnız kalıp rahatça Noel Baba'nın gelişini beklemek istediğim olur."

Hah hah hah! diye seslice gülen Akiba'ya, Rintaro, "Öyle mi?" diye sakin bir yanıt verdi. Akiba bıkkın bir ifadeyle iç geçirdi.

"Senin açından bakıldığında, şimdi kendini zorlayarak okula gelmeni gerektirecek bir durum yok, ama boş yere sıkıntı yaratmamak da gerekir. Üstelik sınıfında gerçekten senin için endişelenenler var."

Akiba'nın şöyle bir göz attığı masanın üzerinde birkaç kâğıt çıktısı ve defter duruyordu. Bu, bilinen adıyla, ders eksiği takviyesiydi.

Getiren Akiba değildi. Hemen az önce, sınıf başkanlığını yapan kız öğrenci getirmişti.

Sayo Yuzuki adındaki bu sınıf arkadaşı, hemen yakın bir yerde oturuyordu ve Rintaro'yla ilkokuldan tanışıyorlardı. Fakat fazla erkeksi bir karakteri vardı. Suskun ve içine kapanık Rintaro'yla pek samimi değildi. Ders notlarını getirdiğinde de içeride dalgın halde raflara bakan Rintaro'yu gördüğünde, duymasına aldırmadan seslice iç geçirmişti kız.

"Bir hayli umursamaz halde kapanmışsın buraya. İyi misin?"

İyi miyim? diye aklından geçirerek başını yana eğen Rintaro'ya sınıf başkanı rahatça anlaşılacak şekilde kaşlarını çatmıştı. Hemen yanlarındaki Akiba'ya da, "Üst sınıf ağabeyimiz olarak, sizin de keyfe dalmanız iyi bir şey mi? Basket takımındakiler sizi arıyordu," diye, yaşça büyük olmasına aldırmadan söyledikten sonra, rahat hareketlerle çıkıp gitti.

O nezaketten uzak tavrı, zorlama duyarlık ve acıma yüklü bakışlarından çok daha doğaldı.

"Her zaman olduğu gibi katı bir sınıf başkanı."

"Sorumluluk duygusu güçlüdür. Ders notlarını tutup bizzat kendisi getirmese de olurdu hâlbuki..."

Evine yakın olması nedeniyle doğrudan kendisi gelmeyi tercih etmiş olmalıydı, ama verilen nefeslerin beyaz çıktığı bu soğuk mevsimde yolunu uzatmış olması kıza eziyet oldu diye acımadan edemedi Rintaro.

"Onların tamamı için 6,000 Yen yeter," diye Rintaro yerinden doğrularak söyleyince, Akiba tek kaşını kaldırarak, "Müessese kapanış fiyatı olarak pek ucuz değil..." dedi.

"%10 indirimi var. Daha fazla indirim yapamam. Ne de olsa hepsi ünlü yapıtlar."

"Hep böylesin sen, Natsuki."

Gülerek cüzdanından banknotları çıkartan Akiba, masanın üzerine gelişigüzel koyuverdiği kaşkolünü ve eldivenlerini alıp çantasını omzuna asarken ekledi:

"Yarın okula gel."

Normalde olduğundan farksız, neşeli bir ifade takınan Akiba kitabevinden ayrıldı.

Bir anda içerisi sessizleşti. Rintaro dışarı bakmayı akıl ettiğinde panjurların öte yanında kızıla çalmaya başlayan güneş, akşam saatlerinin geldiğine işaret ediyordu. Bir köşede gazı bitmek üzere olan soba, şikâyet eder gibi hafif cızırtılar çıkartıyordu. Artık, ikinci kata çıkıp akşam yemeği hazırlamasının vakti gelmişti. Normalde, dedesi varken de akşam yemeklerini hazırlamak Rintaro'nun göreviydi. Aklına takması gerekecek bir iş değildi.

Fakat Rintaro, bir süre bakışlarını girişten ayırmaksızın hareketsiz kaldı.

Akşam güneşi daha da yatıklaştı, soba söndü. İçeriye soğuk hava yayılmaya başlasa bile Rintaro yerinden kımıldamadı.

BİRİNCİ LABİRENT:

Hapseden

Natsuki Kitabevi, eski sokaklar arasında gömülüp kalmış halde ayakta duran, küçük bir işyeriydi. Mimarisi bir ölçü kendine özgüydü. Girişinden dümdüz dip tarafa uzanan ince uzun bir koridor vardı. İki taraftaki duvarlar, o koridoru yukarıdan gözetler gibi, tavana kadar monte edilmiş tıka basa kitap dolu raflarla örtülmüştü. Yukarıdan düzenli aralıklarla sarkan eski moda lambalar, cilalanıp parlatılmış ahşap zeminden yansıyarak içerisini yumuşak ışıklarla dolduruyordu.

Dip tarafta kasa yerine kullanmak için konulan küçük masa dışında, dekor denebilecek bir şey yoktu. En dip kısımsa derme çatma ahşap duvarla kapatılmıştı. İleriye geçiş yoktu ama aydınlık girişten kitabevine girildiğinde gerçekte olduğundan çok daha derinliği varmış gibi duruyor, ilk bakışta kitaplar arasında kalan koridor dip taraftaki karanlığın içinde üçsüz bucaksız devam ediyormuş gibi görünüyordu.

Bu haldeki kitabevinin tam ortasında, küçük bir lambanın altında, önüne sessizce bir kitap açmış dedesinin görüntüsü, Batı tarzı resim ustalarının kendini vererek yaptığı

portreler gibi özgün bir siluet bırakarak Rintaro'nun bilincine kazınmıştı.

Kitapların gücü vardır...

Dedesi bu sözü sık sık yinelerdi. Normalde hiç sesi çıkmayan, torunuyla pek konuşmayan dedesi, yalnızca kitaplardan söz ederken, ince gözlerini daha da kısarak coşkuyla konuşurdu.

"Yılları aşarak gelen kitapların, o zaman ölçüsünde gücü olur. Bu güçlü öyküleri ne kadar çok okursan, o sayıda güçlü dostlar edinmiş olursun."

Rintaro, küçük kitabevinin duvarlarını kaplayan raflara bir kez daha baktı. O raflarda moda olan, çok satan kitaplar, popüler çizgi roman ve dergiler yoktu. Normalde bile kitap satışlarının düştüğü bir devirde, kitabevinin o haliyle ayakta kalamayacağından endişelenen müdavimlerin sayısı hiç de az değildi. Fakat kitabevini işleten ufak tefek ihtiyar, alçakgönüllü bir tavırla teşekkür etmekle yetiniyor, girişin yakınındaki Nietzsche külliyatını, T. S. Eliot şiir derlemesini yerinden oynatmaya yanaşmıyordu.

İşte o dedesinin ortaya çıkarttığı bu mekân, içine kapanma huyu güçlü torunu için değerli ve rahat bir nefes alma yeriydi. Okulda kendini iyi hissettiği bir yer bulamayan Rintaro buraya gelir, bir köşede kitapların bağını çözerek kendini iyice kaptırmış halde okumaya koyulurdu.

Deyim yerindeyse Rintaro için bir sığınak, kaçıp kurtulmak için gidilen bir tapınak gibiydi. Rintaro, kendisi için birçok anlamı olan Natsuki Kitabevi'nden birkaç gün sonra ayrılmak zorundaydı.

"Bu hiç olmadı dede..." diye hafifçe mırıldandığı anda, duyduğu zil sesiyle kendini toparladı.

Ön taraftaki girişte asılı gümüş zil çalmıştı.

Bu ses müşteri geldiğine işaret ediyordu, ama girişinde "KAPALI" levhası asılı Natsuki Kitabevi'ne bir müşterinin gelmesi olanaksızdı. Zaten dışarısı güneş batınca gece karanlığına gömülmüştü. Akiba az önce çıkıp gitmişti, ama onun da üzerinden bir hayli zaman geçmiş olmalıydı.

Kendisine öyle geldiğini düşünerek bakışlarını raflara çeviren Rintaro, arkasından gelen, "Çok kasvetli bir yer burası!" diyen sesle irkildi. Dönüp baktığı girişte kimsecikler yoktu.

"Böylesine kasvetli olunca, tam da böylesine bir araya gelmiş muhteşem kitaplar, rengi solmuş gibi görünüyor."

Ses, onun sandığının aksine, kitabevinin dip tarafından geliyordu. Telaşla başını o yöne çeviren Rintaro'nun gördüğü bir insan değildi.

Oradaki, bir tekir kediydi.

Sarıya çalan çizgileriyle, biraz tıknaz görünen bir kediydi. O renk birleşimine "kaplan" demek daha mı doğru olurdu, bilemedi. Yüzünün üstünden sırtına doğru kaplan desenli, karnı ve ayakları beyaz tüylerle kaplı, iri bir kediydi. Ardındaki karanlığın içinden, açık yeşil parlayan gözleriyle, dimdik Rintaro'ya bakıyordu.

Kedinin diri kuyruğu sallandığı an, Rintaro mırıldandı.

"Bir kedi mi?"

"Kedi olması hoşuna gitmedi mi?" diye yanıtladı kedi.

Evet, kedi kesinlikle, *Kedi olması hoşuna gitmedi mi?* diye yanıtlamıştı.

Şaşkınlık içerisinde kalan Rintaro, yine de bir şekilde soğukkanlılığını korumaya çalışarak, gözlerini kapatıp tam üç saniye saydıktan sonra tekrar açtı.

Farklı üç rengi barındıran tüyler, şişkin bir kuyruk, parlak ve keskin bakan gözler, iki ikizkenar kulak... Evet: İtiraz kabul etmeyecek ölçüde kediydi!

Tekirin uzun bıyığı, sanki fiske atar gibi kımıldadı.

"Gözün mü bozuk, velet?"

Çekinmesi, sakınması olmayan bir sesti.

"Yani, şey işte..." dedi Rintaro beceriksizce. "Gözlerim pek sağlam değil, ama tam karşımda insanların dilini konuşan bir kedi olduğunu anlayabiliyorum."

"İyi öyleyse."

Tekir, abartılı hareketlerle başını sallayarak onayladıktan sonra sözlerine devam etti:

"Ben tekirgillerdenim, adım da Tekir."

Kedinin tutup da kendini tanıtması kadar tuhaf bir şey olamazdı. Yine de Rintaro yanıtladı.

"Ben de Rintaro Natsuki."

"Biliyorum, Natsuki Kitabevi'nin patronusun, ikinci."

"İkinci?"

Duymaya alışık olmadığı sözcüğü anlamakta bocaladı Rintaro.

"Kusura bakma, ama ben burayı sadece yalnız kalmak için kullanırdım. Kitaplardan dedem çok iyi anlardı, ama artık dedem yok."

"O sorun değil. Benim işim seninle, ikinci."

Sıradan bir şeyden söz ediyormuş gibi bir ses tonuyla Tekir amacını söyledikten sonra, hafifçe kıstığı açık yeşil gözleriyle Rintaro'yu baştan aşağı süzdü.

"Yardımına ihtiyacım var," dedi birden.

"Yardım?"

"Evet, öyle. Senin yardımın."

"Yardım derken... Ne için?"

"Bir yerde çok sayıda kitap kapalı kaldı."

"Kitap mı?"

"Papağan mısın sen? Söylediklerimi tekrarlayıp durma."

Tokat gibi gelen bir cümleydi. Şaşkınlıktan nutku tutulan Rintaro'nun o haline aldırmadan, kendinden emin bir ses tonuyla konuşmayı sürdürdü kedi:

"Kapalı kalan kitapları kurtarmamız gerek. Bana yardım et."

İki açık yeşil göz berrak ışıltılar saçıyormuş gibi görünüyordu.

Rintaro bir süre suskun kalarak kediye bakıp, sonra sağ elini usulca kaldırarak gözlüğünün çerçevesine yapıştırdı. Düşünmesi gerektiğinde hep öyle yapardı.

Çok mu yorgundu acaba?

Rintaro gözlerini kapatıp, eli gözlüğünün çerçevesine dokunur halde içinden düşündü.

Dedesinin ölümü ve alışkın olmadığı cenaze işleriyle yorgunluğu artmış, kendisi farkına varmadan uyuyakalarak rüya görmeye başlamış olmalıydı mutlaka. Bu şekilde mantık yürütmeye çalışırken, gözlerini usulca açtığında, karşısında bir tekir kedi çok doğal bir şey yapıyormuş gibi oturuyordu.

Bu ciddi bir sorun işte...

Şöyle bir düşününce, son birkaç gündür kitap raflarını seyredip durmuş, kitap okumayı ihmal etmişti. Yarım bıraktığı kitabını nereye koymuştu acaba? Bu gibi önemsiz düşünceler kafasının içinde dönüp duruyordu.

"Beni duyuyor musun, ikinci?"

Tekir'in tiz sesi tekrar duyulunca, Rintaro düşünceler bataklığından kurtuluverdi.

"Bir kez daha söyleyeyim: Kitapları kurtarmak için senin yardımına ihtiyacım var."

"Yardımıma ihtiyacın olduğunu söylüyorsun, ama... Kusura bakma, işine yarayacağımı sanmıyorum. Az önce söylediğim gibi ben yalnızca insanlardan uzak kalmayı tercih eden bir lise öğrencisiyim."

"Sorun değil. Senin içine kapanık, insanlardan uzak duran, pek albenisi olmayan bir genç olduğunu biliyorum. Bunu bilerek rica ediyorum."

Kuru bir ses tonuyla zehir akıtan bir kediydi.

"Bu kadar iyi biliyorsan, gelip de neden benden yardım istiyorsun? Benden çok daha fazla işine yarayacak insanlar var."

"Bu açıklamaya gerek yok."

"Üstelik dedemi yeni kaybettim, bir hayli bunalımdayım."

"Bunu da biliyorum."

"Bir de..."

"Sen kitapları sevmiyor musun?"

Kedinin tok sesi, usulca konuşan Rintaro'nun cılız sözcüklerini boşa çıkartıyordu. Yumuşak bir tonu vardı, ama insanı köşeye kıstıran bir sesti. Söylediklerinin anlamı belirsizdi, ama kararlılığı ve özgüveni sorulara yer bırakmıyordu. Açık yeşil gözler, doğrudan Rintaro'ya bakıyordu.

"Sevmesine severim elbette..."

"Öyleyse, kafana takılan ne?"

Tekir kedinin davranışları her açıdan Rintaro'dan daha keskindi. Rintaro eliyle bir kez daha gözlüğünün kıyısına dokundu.

Neler olduğunu kendince çabalayarak düşünüyordu, ama mantıklı bir yanıt bulması olanaksızdı. Gerçekten anlaşılması güç bir durumdu.

"İkinci, bana bak; önemli şeyler daima zor anlaşılır," dedi kedi, Rintaro'nun aklından geçenleri okumuş gibi. "Çoğu insan gayet normal olan şeylerin farkına varmadan yaşamlarını sürdürür. *Olgulara yüreğinin penceresinden bakmazsan tam olarak göremezsin. En önemli şeyler de gözle görülemez.*"

"Şaşırdım..." dedi Rintaro hafifçe kaşını kaldırarak. "Tutup da bir kedinin *Küçük Prens* eserinden alıntı yapacağı aklımın ucundan bile geçmezdi."

"Saint-Exupéry beğenine uygun değil mi?"

"Çok sevdiğim yazarlardan biridir, ama..." diye yanıtlarken, Rintaro hemen yanındaki kitaplığa elini usulca koydu. "Fakat *Gece Uçuşu* birinci sınıftır. *Güney Postası*'nı da elimden çıkartmak istemem."

"Tabii, elbette."

Kedi neşeyle gülümsedi. O doğal tavrının özlem duygusuna yakın bir his uyandırması, bir ölçü dedesini andıran bir hava olduğu için miydi acaba? Fakat dedesi olsa, böylesine akıcı konuşmazdı.

"Yardım edecek misin?"

İkinci kez sorulan aynı soru karşısında, Rintaro başını hafifçe yana eğdi.

"Reddetmem mümkün mü acaba?"

"Mümkün."

Kedi çok seri yanıtlamıştı.

"Fakat," dedi, söylemekte zorlanıyormuş gibi. "O zaman, derin bir hayal kırıklığına uğrarım."

Rintaro'nun yüzünde buruk bir gülümseme oluştu.

Birdenbire ortaya çıkıp yardım etmesini istiyor, reddetmesi durumunda hayal kırıklığına uğrayacağını söylüyordu. Her şey mantığa aykırıydı, ama bütün bunlar karşısında rahatsızlık hissetmemesi kedinin süslemeden uzak konuşma tarzından mı kaynaklanıyordu acaba?

Evet, bir şekilde dedesine benziyor olabilirdi... Rintaro kediye bakarak, "Ne yapmam gerekiyor?" diye sordu.

"Benimle gelmen yeter."

"Nereye?"

"Sen gel."

Kedi seri bir hareketle vücudunu ters yöne çevirdi.

Ayaklarının sessizce ilerlediği yön güneşin artık tamamen kaybolduğu giriş değil, kitabevinin karanlık dip tarafıydı.

Rintaro'ya sırtını dönmüş, kendinden emin adımlarla ilerliyordu. Tedirginlik içerisinde peşine düşen Rintaro, birkaç adım atmaya kalmadan, yaşadığı tuhaf hisle gözü kararır gibi oldu.

Natsuki Kitabevi derinliği olan bir mekândı. Fakat ne kadar öyle olsa da, neticede şehrin göbeğinde küçük bir yer olduğundan, gittikleri yönde yolları hemen dipteki ahşap duvarla kesilecekti. Orası öyleydi, ama kesilmiyor, sonsuza ulaşıyormuş gibi devam ediyordu.

Kalın kitap rafları arasında kalan ahşap zemin uçsuz bucaksız uzayıp gidiyordu. Tavandaki eski tarz lambalar da uzaklara doğru sıra sıra ilerliyor, sonu görünmüyordu. Raflardaki kitaplar da bir noktadan sonra net olarak, o güne kadar hiç görmediği kitaplara dönüşmüştü. Yalnızca sıradan ciltli modern dönem kitapları yoktu. Eski püskü Japon usulü

kaplı kitaplardan deri kaplı, altın yaldızlı, kutulu kitaplara varana kadar sıralı, göz alıcı kitaplarla dolu bir koridor halindeydi.

"Bunlar da yine..."

Afallamış haldeki Rintaro'nun dudaklarından anlamı belirsiz sözcükler dökülüverdi.

"Ürktün mü, ikinci patron?" dedi kedi, ışıldayan gözleriyle. "Kaçacaksan şimdi yap."

"Dükkândaki kitaplar hangi arada bu kadar çoğaldı diye şaşkınım..." diye karşısında uzayan derinliğe bakarak mırıldanan Rintaro, sonra ayaklarının dibindeki kediye bakarak, "Bu kadar kitap olduktan sonra bir süre daha dükkâna keyifle kapanabilirim. Halama taşınmayı biraz ertelemesini söylemem gerekecek," dedi.

"Mizah anlayışın pek gelişmemiş, ama dürüstsün. Dünya mantık yürütemeyeceğin, aklının almayacağı şeylerle dolu. Böylesine sıkıntıyla kaplı bir dünyada yaşam sürebilmek için en iyi silah, mantık ya da kas gücü değil, mizahtır." diye Eski Çağ filozoflarının ağır havasıyla mırıldanan kedi, nihayet ileriye doğru adım atmaya başladı.

"Haydi gidiyoruz, ikinci."

Kendinden emin sesin yönlendirmesine uyarak, Rintaro usulca yürümeye başladı.

İki yandaki raflarda o ana kadar hiç görmediği kalın kitaplar sıralıydı, sonu gelecekmiş gibi de durmuyordu. Mavimsi beyaz ışık altındaki o koridorda Rintaro, yanında bir kediyle ses çıkartmadan ilerledi.

Nihayet, çevreyi git gide güçlenen göz kamaştırıcı bir ışık kapladı.

Parlak güneş ışığı ve yaprakları rüzgârda salınan pamuk ağaçları...

Bembeyaz ışık kaybolduğunda, Rintaro'nun ilk gördüğü böylesine huzur veren bir manzaraydı. Ayaklarının altında güneş ışığıyla parlayan taş döşeme, başını yukarı kaldırdığında ise pamuk ağacı dallarından yere yağıyormuş hissi veren ışık zerrecikleri. O ışıkların altında ise...

"Kapı?" diye mırıldandı Rintaro, gözlerini kısarak.

Hemen karşısında, birkaç basamak merdivenle ulaşılan muhteşem kiremitlerle örtülü bir taç kapı vardı. Parıldayan tek parça ahşaptan cilalı kapının kendine özgü bir ihtişamı vardı. Kapının önünde, üzeri yazısız bir isim levhası duruyordu. Koyu renkli Japon tarzı kiremitlerin üzerine ara ara yaprakların arasından geçen ışık hüzmeleri vuruyor, göz alıyordu.

Sağ ve sola bakıldığında bakımı yapılmış sarıya çalan, üst kısmı kiremitle örtülü bahçe duvarı kesintisiz uzanıyordu. Duvarın önünde tek bir ağaç yaprağı yoktu, hoş ve geniş taş döşeme zeminin de yine ucu bucağı görünmüyordu. Elbette, kimsecikler yoktu.

"Geldik," diyen ses, ayağının dibindeki kediye aitti.

"Burada kitaplar mı var?"

"Hapsedildiler."

Rintaro bir kez daha taç kapıya ve başının yukarısındaki büyük pamuk ağaçlarına baktı. Ağaçların dalları, pamuk gibi görünen çiçeklerle kaplıydı.

Aralık ayındaydılar. Öyleyse, pamuk ağaçlarının çiçekli olması garipti ama zaten son yaşadığı bir dizi gelişmenin mantığa sığan bir yanı yoktu. Şimdi tutup da kapının önündeki sağlıklı ağaçlara laf etmesinin manası olmayacağının farkındaydı.

"Muhteşem bir köşk. Kapısı bile bizim dükkân kadar eder!" dedi Rintaro.

"Gevşeme hemen. Kapısı görkemli, ama ana yapısı zavallı halde olan insanlara bu dünyada istemediğin kadar çok rastlarsın."

"Hem kapısı hem de ana yapısı zavallı bir liseli olarak, hiç olmazsa kapım bunun taklidi olsaydı."

"Rahatça boş laflar edebileceğin son anlar bunlar. Kitapları belaya bulaşmadan serbest bırakamazsan, bu labirentten çıkman imkânsızlaşır."

Beklemediği bu uyarı karşısında Rintaro ne diyeceğini şaşırdı.

"Bunu söylememiştin..."

"Elbette söylemedim. Söyleseydim benimle gelmezdin herhalde. Bu dünyada birçok şeyi bilmemek çok daha iyi olur."

"Hiç hoş değil..."

"Neresi hoş değil? Mahzun, salak gibi bir suratla oturup duruyordun. Kaybedeceğin bir şey yok."

Çekincesizce söylenen bu laflar, engelle karşılaşmaksızın etrafta yankılandı. Lafını sakınmamak dedikleri böyle bir şeydi herhalde.

Kedi, öylece önündeki merdivenleri tırmanmaya başladı. Beş merdiven sonra kapıya ulaşacaktı. Rintaro telaşla peşine düştü.

"Pekâlâ, dönememe durumunda ne olur?"

"Bilmem ki. Hiç durmadan kiremit örtülü bahçe duvarının önünde dönüp dolaşmak gerekir belki, ama dönemediğim bir kez bile olmadığından, bunu bilmeme imkân da yok."

"Hiç hoş değil." Tamamen bıkkın bir yüzle konuşan Rintaro devasa kapının önünde durduğunda, dönüp kediye baktı. "İyi. Şimdi ne yapmam gerekiyor?"

"Bu köşkün sahibiyle konuşacaksın."

"Sonra?"

"Konuşmanın sonucunda karşı taraf pes ederse, konu kapanacak."

"Bu kadar mı?"

Kapıyı açan Rintaro'ya kedi mahsus yapıyormuş gibi ağır bir ses tonuyla, "Bir iş daha var," dedi. "Çağrı ziline bas."

Rintaro dediğini yaptı.

Kapının ilerisinden kediyle Rintaro'yu karşılamaya gelen, sade bir çivit mavisi kimono giymiş güzel bir kadındı.

Olgun tavrından yaşı bir hayli ileriymiş gibi duruyordu, ama gerçek yaşını tahmin etmek mümkün değildi. Duruşunda soğuk bir hava vardı, aşağıya bakar gibi duran gözlerinden duygularını kestirmek mümkün değildi. Topuz yaptığı saçlarını tutturduğu kırmızı tokası ve porselen hissi veren beyaz teniyle, ustaca yapılmış Japon oyuncak bebeklerini andırıyordu.

Kafası bir hayli karışan Rintaro, kavgada ilk hamlede burnuna darbe yemiş gibi bir haldeydi.

"Geliş nedeniniz?" diyen kadının tonu değişmeyen sesi yankılandı.

Tereddüt eden Rintaro'nun yerine, kadını yanıtlayan kedi oldu:

"Efendiyle görüşmek istiyoruz."

Kadın cansız gibi duran gözlerini kediye çevirdi.

Rintaro bir an ürperdiyse de kadın tuhaf bir şey yokmuş gibi kediyi yanıtladı:

"Efendi çok meşgul. Habersiz gelen misafirlerle..."

"Çok önemli bir konu," dedi Tekir, kadının sözünü korkusuzca keserek. "Üstelik aciliyeti olan bir konu. Bizi görüştür lütfen."

"Efendimizin yanına, her gün çok sayıda acele işi olan insan gelir. Çok meşgul bir insandır. Televizyon ve radyo programları, konferanslar derken başını kaşıyacak vakti kalmaz. Plansız ziyaretleri kaldırabilecek bir yaşantısı yok. Sonra tekrar gelin."

"Buna zamanımız yok."

Kendine özgü ikna edici tondaki kedinin sesiyle, kimonolu kadın hareketlerini durdurdu.

"Bu genç insanın, kitaplarla ilgili konuşması gereken son derece önemli bir konu var. Böyle söyleyecek olursanız efendinizin tavrı da değişecektir."

Kedinin sürdürdüğü tepeden bakan tavır karşısında kadın, bir an sessiz kaldıktan sonra, "Biraz bekleyin," diyerek konağın içine doğru uzaklaşıp kayboldu. Rintaro canı sıkılmış bir yüzle kediye baktı.

"Kimmiş o çok önemli konu hakkında konuşması gereken?"

"Ayrıntılara takılma. Blöf yapıldığında blöfle karşılık vermek gerekir. Ne konuşacağımızı içeri girdikten sonra düşünürüz."

"Gerçekten..."

Rintaro bir an tereddüt ettikten sonra sözünü tamamladı:

"İçimi çok rahatlattın."

Biraz sonra az önceki kadın tekrar göründü. Rintaro ve kediyi başıyla selamlayarak, "Buyurun, girin," dedi. Gönülsüz ses tonu kapının önünde yankılandı.

Kapının iç kısmında, Rintaro'nun daha önce hiç görmediği büyüklükte bir konak vardı.

Muntazam taş döşeme üzerinde yürüdüler, ön girişteki kafesli kapıyı çekerek açıp geniş antrede ayakkabılarını çıkarttılar. Güzelce cilalanmış ahşap koridordan ve güneş vuran ağaçlıklı iç terastan geçip, ara koridoru kat ederek yan binaya geçtiler.

Geçiş koridorunda geniş, gezinti amaçlı Japon tarzı bir bahçe görülebiliyordu. Ağaçlarda bülbüller cıvıldıyordu. Titizlikle budanmış açelyalar coşmuştu. Burada da mevsim şaşmıştı.

"Kapının hile olduğunu, ana binanın harap halde olduğunu söylememiş miydin?"

"Lafın gelişi söyledim. Gereksiz yere konuşma."

Rintaro'yla kedi arasındaki fısıldaşmaya, onlara yol gösteren kadın tek kelimeyle bile karışmıyordu. Peşinden yürürlerken, manzara git gide değişti. Saf Japon tarzı gibi görünen konak, garip bir manzaraya büründü. Işıltılar saçan Çin tarzı korkulukların ardında, heykellerle süslü görkemli fıskiye görülebiliyordu. Bambu korusu manzarası resmedilmiş sürme kapının ardındaki parlak avizeli salonda, *Art Deco* tasarımı çay masası rengârenk resimlerle kaplı bir vazo ile süslenmişti.

"Nedendir bilmem, başım ağrımaya başladı."

"Aynı durumdayım."

Tekir, kendinden beklenmeyecek şekilde aynı fikirde olduğunu söylemişti.

"Dünya'da ne var ne yok, ellerine geçen her şeyi toplayıp getirmişler sanki."

"Her şey varmış gibi görünür, aslında hiçbir şey yoktur," diye yanıtladı kedi, Zen diyaloglarını andıran bir ifadeyle.

"Felsefe, düşünce, beğeni sıfır. Dışarıdan ne kadar muhteşem görünse de kapağını açtığında taklit olduğu hemen anlaşılan şeyleri toplamışlar yalnızca. Sefaletin uç noktasından başka bir şey değil."

"O kadar sert bir ifade kullanmasan da olurdu."

"Gerçek, gerçektir. Hem de bu dünyada günlük olarak çok sık karşılaştığımız bir gerçek."

"Bu konak..." dedi kadın, kedinin sözünü usulca keserek, "Bu konak, efendimizin engin deneyimi ve derin anlayışıyla dekore edildi. Siz bunu henüz anlayamazsınız belki."

Bir an, Rintaro kadının şaka yaptığını düşünse de önlerinde yürüyen kadının yüzünü görememişti. En azından, ses tonunda şakanın kırıntısı bile yoktu.

Tuhaf, gergin bir havayla çevrelenmiş halde, üçlü daha dip kısma doğru ilerlemeye devam ediyordu.

Geçitler, merdivenler, koridorlar derken yürüdükleri mesafe normal gelmemeye başlamıştı. Geçtikleri yerlerde fildişi heykeller, mürekkep resimler, Venüs büstü, Japon kılıçları gibi anlam verilmesi güç süslerle karşılaşıyorlardı. İlerledikleri rota düzensiz olarak sapıyor, karmaşık manzara nerede olduklarını anlaşılmaz hale getiriyordu. Kadın arada bir başını tam çevirmeden, "Her şey yolunda mı?" diye soruyordu, ama Rintaro ve kedinin olumsuz yanıtlama seçeneği yok gibiydi.

"Şimdi tutup da geri dönmemizi söyleyecek olsa, dönüş yolunu bulabileceğimizi hiç sanmıyorum."

"Endişelenme, ikinci patron," dedi Tekir, başını hafifçe kaldırıp Rintaro'ya bakarak. "Geri dönmek konusunda ben de kendime güvenemiyorum."

Basit bir lafı bile büyüklenerek konuşan kediydi bunu söyleyen. Nihayet uzun yürüyüşleri sona erdi. Kırmızı halı kaplı koridorda ilerledikten sonra, kadın koridorun bitişindeki dama desenli sürme kapı önünde durdu.

"Geçmiş olsun," dedi kadın. Sonra da eliyle kapı koluna usulca dokundu. Dokunur dokunmaz, kapı tıkırtılar çıkartarak yana kaydı. Ardındaki mekânı gördüğünde Rintaro'nun gözleri fal taşı gibi açıldı.

Duvarları, zemini, tavanı tamamen beyaz renkte, devasa bir mekândı.

Derinlik algısının yitirilmesine neden olabilecek o renklendirme bir yana, genişliği de normal değildi. Tavan, okulun spor salonunu andıracak ölçüde yüksekti. Arkadaki duvar dışında kalan üç yön görünmediğinden, genişliği konusunda bir tahmin yürütmek bile imkânsızdı.

O beyaza boyalı devasa mekânı, muntazam sıralanmış cam kapaklı vitrinler kaplamıştı. Rintaro'nun boyundan yüksek iri cam kapaklı vitrinler onlarca sıra oluşturuyordu, ama en öndeki sıranın bile derinliği anlaşılmıyordu.

Fakat Rintaro'yu her şeyden fazla şaşırtan, o vitrinlerin sıra dışı yüksekliğinin yanı sıra, içlerinde yalnızca kitapların sıralanmış oluşuydu.

Raflara ayrılmış vitrinlerin içini düz sıralı kitaplar kaplamıştı, görüş alanının sınırlarına kadar da uzanıyordu.

O devasa kitap deposunda nereye kadar kitap istif edildiği belli değildi, ama görülebildiği kadarıyla bile insan aklının sınırlarını zorlayan bir sayıya ulaştığına şüphe yoktu.

"Muhteşem..."

Rintaro cam kapaklı rafların arasında ilerlerken, son derece etkilendiği anlaşılacak şekilde mırıldanıyordu. Cam

kapakların ardındaki kitapların türleri geniş bir yelpazeye yayılıyordu. Sanat, felsefe, şiir, mektup, günlük gibi akla gelebilecek her türden kitaplar, insanı baskı altına alacak ölçüde o büyük mekânı tamamen kaplamıştı. Üstelik kitaplar, tamamı yeni sanılacak ölçüde güzeldi, tek kırışık bile yoktu. Kısacası, *muhteşem* demekten başka söylenecek söz yoktu.

"Böylesine muhteşem bir koleksiyonu ilk kez görüyorum..."

"İltifatınızla onurlandırıyorsunuz."

Keskin bir tını bırakarak yankılanan ses, rafların iyice uzağından gelmişti.

Girişe kadar geri dönen Rintaro, "Bu tarafa!" diyen sesin geldiği yere yöneldi. Rafların arasına göz atarak ilerlerken, sıra sayısı onu geçtiğinde beyaz bir koltuğa oturmuş adamla karşılaştı. Cilalanarak parlatılmış zeminle aynı ölçüde beyaz bir takım elbise giymiş, uzun boylu bir adamdı. Küçük bir döner koltuğa oturmuş, bakışlarını üst üste koyduğu bacağına yerleştirdiği büyükçe kitaba çevirmişti. Adamın oturduğu yerden daha iç tarafta kitap sıraları yoktu. Dolayısıyla, orası devasa kitaplığın en derin yeri olmalıydı.

"Kütüphaneme hoş geldiniz."

Adam başını hafifçe oynatarak, bakışlarını Rintaro'ya yöneltti.

Yumuşak gülümsemesiyle tamamen zıt delici bakışları, zarif tavrı altında tam uyumlu hale gelmişti.

Rintaro, az önce kadının televizyon ve radyo sözcüklerini telaffuz ettiğini anımsadı. O türden işlere ziyadesiyle yakışacakmış gibi duran bir kişiydi.

"Gördüğüm kadarıyla kafası çalışan biri."

"Daha en baştan ne diye etkisi altında kalıyorsun?"

Rintaro'nun cılız mırıldanmasını, kedi ezip geçmişti. Adamsa keskin bakışlarını Rintaro ve kedinin üzerinde hızlıca gezdirdikten sonra konuşmaya başladı:

"Sen misin o? *Kitaplarla ilgili çok önemli bir konu* hakkında konuşmaya gelen?"

"Yani..." diye Rintaro yanıtladığı anda, adamın gözlerinde net olarak anlaşılan soğuk bir parlama oluştu.

"Kusura bakma, ama ben meşgul bir adamım. Aniden çıkıp gelerek, selam vermeden, kendini tanıtmadan, öylece dalgın dalgın bakınan bir delikanlıyla uzun uzadıya sohbet etmeye ayıracak zamanım yok."

"Özür dilerim. Adım Rintaro Natsuki," dedi Rintaro telaşla kendini toparlayarak. "Rahatsız ediyorum..."

"Anlaşıldı," diye yanıtladı adam, kısaca. Sonra gözlerini kısarak, "Pekâlâ. Şu önemli konu neymiş, dinleyelim bakalım. Kitaplarla ilgili önemli bir konuysa, hiç ilgim yok diyemem," dedi.

Adam çabucak konuya girse de Rintaro'nun yanıtlaması mümkün değildi. Zaten en baştan, önemli konu diye bir şey yoktu. Panikleyerek kediye bakınca, beyaz bıyıklarının hafifçe oynadığını gördü.

"Kitapları kurtarmaya geldik!"

Adam, kısık gözlerini bir kat daha kısarak, bakışlarını kediye çevirdi. Bakışlarının derinliklerindeki acımasız katılık hissedilebiliyordu.

"Söylediğim gibi ben çok meşgul bir insanım. Televizyona ve radyolara çıkıyorum, konferanslar veriyorum, yazılar yazıyorum derken, yapmam gereken işler dağ gibi birikmiş

durumda. O meşguliyetimin arasında bir şekilde zaman ayırarak dünyadaki kitaplara göz atıyorum. Kusura bakmayın, ama saçmalıklara ayıracak vaktim yok."

Adam derince iç geçirdikten sonra, bakmalarını özellikle ister gibi bir hareketle saatine göz attı.

"Çok değerli iki dakikamı harcadım bile. İşiniz bittiyse çıkıp gidin."

"Biten hiçbir şey yok..."

Yerinden kımıldayacakmış gibi durmayan Tekir'i, adam rahatsızlığını belli eden bakışlarla süzdü. "Az önce de söyledim, ben çok meşgulüm. Okumam gereken yüz kitaptan atmış beşini okuyabildim ancak. Çıkın lütfen."

"Yüz kitap mı?"

Soru, kendine hâkim olamayan Rintaro'dan gelmişti.

"Yılda yüz kitap mı okuyorsunuz?"

"Yılda değil, ayda."

Adam abartılı hareketlerle, masasının üzerindeki kitabın sayfasını mahsus hışırtı çıkartarak çevirdi.

"İşte o yüzden, çok meşgulüm. Biraz olsun bana faydası olacak bir konudur belki diyerek kabul ettim sizi, ama yanılmışım. Daha fazla rahatsız edecek olursanız, sizi zor kullanarak attırmak zorunda kalırım. Gerçi, bu odadan atıldıktan sonra, çıkışa başınıza bir şey gelmeden ulaşıp ulaşamayacağınızı da bilemem."

Son sözleri, insanın sırtının ürpermesine neden olacak ölçüde zalim bir tını yüklüydü.

Mekânı aniden kaplayan sessizliği, adam sayfaları çevirirken çıkan kuru hışırtı bozuyordu. Tekir, tehditkâr bakışlarını yöneltmişti ama adam hiç de oralı olacakmış gibi

durmuyordu. Sanki misafirleri olduğunu unutmuş gibi bakışlarını kitaptan ayırmıyordu.

Tutunacak dal aratan gergin havada, Rintaro istençsiz bakışlarını kitaplara yöneltmişti.

Sıralanmış kitaplar çok farklı türlere aitti, ama başka bir deyişle her biri ayrı telden çalıyordu. Yalnızca sıradan okura yönelik kitaplar değildi: Dergiler, atlaslar, sözlükler gibi türlere varana kadar, sıralama veya alan farkı gözetmeksizin dizilmişti.

Natsuki Kitabevi'nde de alışılmadık kitaplar olurdu, ama orada bir şekilde dedesinin kendine özgü felsefesinin varlığı hissedilirdi. Onunla karşılaştırıldığında, karşısındaki raflarda tüm kitaplar bir aradaymış gibi durduğundan, tersine karmaşık, neresine el atılacağı kestirilemez bir manzara hâkimdi.

Sayfa bir daha hışırtıyla çevrildiğinde, Rintaro dudaklarını usulca araladı.

"Nietzsche'nin de tamamını okudunuz mu?"

Rintaro bakışlarını hemen arka taraftaki rafa yöneltmişti. *Zerdüşt* başta olmak üzere, Nietzsche'nin tanınan eserlerinden mektup derlemelerine varana kadar dünyaca ünlü tüm eserleri vitrinde sıralanmıştı.

"Ben de Nietzsche'yi severim."

"Şu dünyada Nietszche'yi sevdiğini söyleyen yığınla insan bulursun," dedi adam, yine başını kitaptan kaldırmadan. "Fakat bunu, Nietszche'nin eserlerini gerçekten okuyup da söyleyenler parmakla sayılacak kadar azdır. Cımbızlanmış laflarına ya da omurgasından sıyrılmış özetlere bakarak, moda olmuş bir palto gibi Nietszche giyer çoğu. Sen de öyle misin?"

"Yalnızca kitap karıştırıp duran âlimler sonunda düşünme yeteneğini kaybeder. Kitap karıştırmadıklarında düşünemezler..."

Rintaro'nun bu sözleri üzerine, adam başını usulca kitaptan kaldırdı. Rintaro telaşla, "Ya, Nietzsche gerçekten rahatsız edici bir tip. O yüzden severim zaten," diye sözünü tamamladı.

Karşısında kendine güvensiz konuşan Rintaro'yu bir an süzen adamda en ufak bir kımıldama belirtisi bile yoktu.

Küçümseme ve soğukluk doluydu gözleri, ama ilgisini çektiğini belli eden cılız bir ışıltı da görülebiliyordu. Nihayet, o beyaz eliyle dizinin üzerindeki kitabı kapattı.

"Pekâlâ. Biraz zaman ayırabilirim."

Buz kesmiş hissi veren hava sonunda biraz yumuşamış gibiydi.

Kedi biraz şaşırmış gibi Rintaro'ya baktıysa da Rintaro onunla ilgilenebilecek durumda değildi. Adamın tekrar kendilerine dönmesiyle bir nebze baskı altında kalmış gibi olsa da Rintaro, kaçış boşluğunu kapatmak istermiş gibi sesini gürleştirdi:

"Sen burada çok sayıda kitabı hapsetmiş durumdasın. Bunu duyduğumuz için buraya geldik."

"Kulaktan dolma şeylerle hüküm vermemek gerekir. Kendi gözlerinle bak, emin ol. Ben yalnızca kitap okuyorum, okuduğum kitapları da burada koruma altına alıyorum."

"*Okuduğum kitaplar* mı dedin? Buradaki kitapların tamamını okudun mu?"

"Elbette."

Bak da gör! der gibi, adam kolunu uzatıp havada gezdirerek sarayı andıran mekânı gösterdi.

"Senin geldiğin girişteki raflardan başlayıp buraya kadar olan kitap sayısı, tam, elli yedi bin altı yüz yirmi iki. Benim bugüne kadar okuduğum kitaplar."

"Elli bin..."

Diyecek söz bulamayan Rintaro'ya bakan adamın yüzünde hafif bir gülümseme oluşmuştu.

"Şaşıracak bir durum yok. Benim gibi çağına önderlik eden işin erbabı insanların sürekli, bolca kitap okumayı sürdürerek bilgi donanımını ve felsefesini ayakta tutması gerekir. Başka bir deyişle, şu an burada dizili kitaplar, şu anki beni ayakta tutuyor denilebilir. Kitaplar, deyim yerindeyse, benim önemli dostlarımdır. Dolayısıyla, sizin bu anlamsız lafınız karşısında fevkalade şaşkınlık içerisindeyim."

Usulca uzun bacaklarını üst üste atan adam, kibirle Rintaro'ya baktı. Neredeyse esip yıkacakmış gibi sert bir kendini beğenmişlik ve özgüven, sessiz bir baskı yaratıyordu.

Yine de Rintaro'nun duralamasının nedeni, o nefes daraltan baskıdan ziyade, saf bir afallamanın pençesine düşmüş olmasıydı.

"İyi de, kitapları bu şekilde dizip öylece bırakmak..."

Rafların cam kapakları sıkıca kapatılmış, tutamaklarına özenle asma kilitler iliştirilmişti. Kedinin söylediği, "Kitaplar hapisteler!" lafının anlamını Rintaro tam olarak kestiremese de en azından bu gördüğü, normal bir kitap saklama yöntemi değildi. Güzel, ama nefes daraltıcı bir görüntüydü. Kestirip attı:

"Hiç de doğal değil."

Adam kaşlarını çattı.

"Benim için kitaplar çok önemli. Kitaplara aşığım desem yeridir. Böylesi bir hazineyi kilitli tutmanın neresi doğal değil?"

"Fakat böyle yapınca da... Kitap değil, sergi eseri sanki. Güzelce kilit vurunca, kendi kitapların olduğu halde, alıp çıkartman kolay olmayacaktır."

"Alıp çıkartmak? Neden yapayım? Bir kez okuyup bitirdiğim kitaplar."

Adamın kaşlarını çatmış hali karşısında Rintaro tereddüde kapıldı.

"Bir kez okumakla bitmez ki. Tekrar okumak da..."

"Tekrar okumak mı? Sen ahmak mısın?"

Tükürürcesine bir sesle söylenen sözler mekânda yankılandı.

Beyaz takım elbiseli adam, uzun parmağını usulca cam kapağa doğrulttu:

"Ne dediğimi duymadın mı? Ben her gün yeni kitaplar okumakla meşgulüm. Her ayki sorumluluğumu bile zor tamamlıyorum. Bir kez okuduğum bir kitabı açıp tekrar okuyacak zamanım yok."

"Tekrar okumaz mısınız?"

"Doğal olarak." Diyecek söz bulamayan Rintaro'ya bakan adam, canı sıkılmış gibi başını iki yana salladı. "Senin bu ahmaklığını, gençliğinden kaynaklanan çaresiz bir durum olarak kabul etmeyi tercih ediyorum. Eğer böyle yapmazsam, şu üç dakikalık konuşmanın anlamsızlığı beni hayal kırıklığına sürükler. İyi bak. Dünyada yığınla kitap var. Sayılamayacak kadar çok eser geçmişte doğmuş, şu an da doğmaya devam ediyor. Bir kitabı tekrar tekrar okumaya zaman yok."

Etki gücü yüksek sözcükler salonda art arda yankılanıyordu. Rintaro, göz kararmasına benzer bir serap görme hissi yaşamaya başlamıştı.

"Dünyada *kitap kurdu* diye bilinen sayısız insan vardır. Fakat benim konumumda olan insanların daha fazla kitap okuması beklenir. On bin kitap okumuş insanla karşılaştırdığında, yirmi bin kitap okumuş insanın değeri daha yüksektir. Zaten normalde bile yığınla kitap okunam gerekirken bir kitabı tekrar okumak, zaman israfından başka bir şey olmaz."

Adamın, *Anlayabildin mi?* der gibi bakan gözlerinde kesici aletleri aratmayan, soğuk bir parıltı hâkimdi. Neredeyse çılgınlıkla eş düzeyde, keskin bir özgüven parıltısıydı bu.

Rintaro, dudaklarını sıkıca kapatarak adama baktı. Sinme ya da korku yüzünden değildi. Saf bir şaşkınlık, diyecek söz bulamaz hale gelmesine neden olmuştu. Adamın söylediklerinde mantık hatası söz konusu değildi.

Tek tek bloklar bir nebze bozuk gibi dursa da büyük bir duvar oluşturuyordu. Mantıklı kabul edilebilirdi. Adam da bunun farkında olduğu için tereddütsüz konuşabiliyordu.

"Kitapların gücü vardır."

Bu, dedesinin tekrarlamaktan keyif aldığı bir laftı. Şimdiyse, karşısındaki adam da kitaplar sayesinde ayakta durduğunu söylemişti. Kitapların büyük bir gücü olması noktasında aynı anlama çıkıyor gibiydi.

Fakat, diye, Rintaro sağ elini gözlüğünün kenarına götürdü.

Bir şeylerin yanlış olduğu düşüncesindeydi. Adamın sözlerinin bir yerinde çarpıklık vardı.

Dedesi olsaydı, Rintaro'nun bu şüphesini her zamanki sakin ses tonuyla yanıtlar mıydı acaba?

"Ben çok meşgulüm," diye yineledi adam. Aynı anda koltuğunu usulca çevirerek, rafa döndü. Dizinin üzerindeki kitabı yeniden açıp sağ elini uzatarak çıkışı gösterdi.

"Gidin artık."

Rintaro'nun verebilecek yanıtı yoktu. Kedi de ağır bir sessizliğe gömülmüştü. Adam, ikisine karşı ilgisini tamamen kaybetmiş gibi kitabın sayfalarını çeviriyordu.

Kuru tonlu hışırtılar devasa salonda yankılanıyordu. Aynı anda duydukları tıslamayı andıran ses ise girişteki sürme kapının açılmasından çıkmıştı. Kapının öte tarafında, oraya kadar geldikleri gibi yol gösterecek biri görünmüyordu. Kapının öte yanını zifiri karanlık kaplamıştı. Ürpertici bir soğukluk hisseden Rintaro hafifçe titredi.

"Dur ve düşün, ikinci patron," dedi kedi, nihayet. "O tip seni korkutuyor, çünkü söyledikleri gerçek."

"Gerçek?"

"Evet öyle. Bu labirentte en büyük güç, gerçektir. Buna bir de inanç eklendiğinde, şekli ne kadar bozulursa bozulsun kolay kolay yıkılmaz. Fakat her şey de gerçek değildir."

Kedi ağır hareketlerle bir adım öne ilerledi.

"Mutlaka bir zayıf noktası olmalı. O tip, ustalıkla sözcükleri sıralıyor ama hepsi doğru değil. Mutlaka bir yerlerde yalan saklı."

"Yalan mı?"

Aniden havada oluşan dalgalanma üzerine Rintaro dönüp girişe baktı.

Zifiri karanlığın ötesinde rüzgâr esiyordu. Hayır, rüzgâr karanlığın içine dalıp gidiyordu. Rintaro ve kediyi içine çekmek ister gibi hafifçe hareketlenen rüzgâr usul usul, ama net bir şekilde gücünü artırıyordu. Rüzgârın estiği yön tanımsız bir sahtelik girdabıydı sanki. Rintaro'nun sırtında soğuk bir cisim hareket ediyor gibiydi.

Bakışlarını geri çevirdiğinde, adam sanki hiçbir şey olmamış gibi kitabına dalmış haldeydi. Bitirmesine az mı kalmıştı acaba? O koca kitapta sonlara yaklaşmıştı. Sonra, okumayı bitirdiği kitap o karmaşık depoyu süsleyen yeni bir cilt olarak ışıltılı cam vitrinde yerini alacaktı. Kapağı kilitlenecek, bir daha el sürülmeyecekti.

Evet, doğru. Kitaplar gerçekten hapsediliyordu.

Uğultular çıkartmaya başlayan rüzgârın içinde kedi bir şeyler söylediyse de Rintaro yanıtlamadı. Yalnızca görüş alanını tamamen kaplayan muazzam sayıdaki kitaba bakmayı sürdürüyordu.

Neden sonra, "Yalan arıyorsanız, evet, var," dediği duyuldu.

Cılız, mırıldanma gibi bir sesti. Fakat adamın omzu seğirmiş gibi kımıldadı.

"Evet, yalan var."

Sesi bu kez daha net çıkınca, adam usulca başını çevirip Rintaro'ya baktı. Delici bakışlardı, ama Rintaro etkilenmemişti.

"Sen yalan söylüyorsun. Kitaplara âşık olduğunu söyledin. Fakat bu gerçek değil."

"İlginç şeyler söylüyorsun."

Adamın yanıtı garipsenecek ölçüde hızlıydı.

"Bak delikanlı. Öfkemin hedefi olmadan önce, o görüntü kirliliği yaratan kediyi de al, çek git!"

"Sen kitaplara âşık falan değilsin!" diye yineledi Rintaro.

Gardını almış halde kendisine bakan Rintaro'nun karşısında, adam biraz sersemlemiş gibi oldu.

"Bunun için kanıtın ne?"

"Bir bakışta anlaşılıyor."

Rintaro'nun sesi umulmadık bir şekilde yankılandı. Buna Rintaro'nun kendisi de şaşırmıştı, ama sözlerini doğallıkla sürdürdü:

"Evet, burada muazzam sayıda kitap var. Kitap türleri, ait oldukları alanların çeşitliliği de normal değil. Bugünlerde pek göremediğimiz, çok değerli kitaplar. Fakat o kadar işte."

"*O kadar*, derken?"

"Mesela şuradaki on ciltlik *Üç Silahşorlar*..."

Rintaro hemen solundaki rafta yan yana sıralanmış on ciltlik, ciltleri gösterişli kitapları gösterdi. Beyaz zemine altın yaldızlı kaplama üzerine yazılı başlıklar, gövde gösterisi yapıyor gibiydi. Alexander Dumas'nın devasa yapıtı tüm görkemiyle orada dikiliyordu.

"Böyle bir arada görebilme şansı nadiren olur, ama on cildin tamamında da açıldığına dair tek bir iz yok. Kocaman kitaplar. Ne kadar özenle okunursa okunsun, sırtında okunma kırıklıkları oluşur. Sanki buraya yeni gelmiş gibi kusursuzlar oysa."

"Benim için kitaplar hazine gibidir. Her birini özenle okuyarak anladıktan sonra, buraya dizmek günlük alışkanlığım olduğu gibi bundan keyif de alırım."

"Pekâlâ, on birinci cilt niye yok öyleyse?"

Rintaro'nun bu sözü karşısında adamın kaşı refleks hareketi gibi oynadı.

"*Üç Silahşorlar* on bir cilttir benim bildiğim. 'Elveda Kılıcım' başlıklı son cilt yok."

Adam dudaklarını birbirine yapıştırmış, heykel gibi kımıldamadan duruyordu.

Rintaro onun bu haline aldırmaksızın konuşmasını sürdürüp, bu kez sağ tarafı gösterdi.

"Şuradaki Romain Roland'ın *Jean-Christophe* eseri bile *1* ve *2* diye tammış gibi duruyor, ama aslında üç ciltten oluşur. Buradaki *Narnia Günlükleri*'nde de 'At ve Çocuk' cildi yok. Kitapların hazinen olduğunu söylüyorsun, ama bir hayli gelişigüzel dizilmiş. Şunu söylemek istiyorum: Her şey varmış gibi duruyor, ama dikkatlice bakınca bu raf hiç de normal değil."

Rintaro ses tonunu bozmaksızın, devasa salonun tavanına baktı. Ne ara olduysa, rüzgârın sertliği hafiflemişti.

"Buradakiler önemli kitapları koymak amaçlı kitap rafları değil. Ele geçirdiğin kitapları övünerek göstermen için yapılmış vitrinler yalnızca."

Rintaro biraz düşündükten sonra adama baktı.

"Kitaplara âşık olan biri, onlara böyle davranmaz."

Rintaro'nun zihninde sessizce sayfaları çeviren dedesinin yüzü canlandı. Önemli kitapları defalarca, sayfaları aşınana kadar okuyup, gevşeyerek kendini öykünün içine bırakmanın hoşnutluğuyla gülümseyen dedesi...

Dedesi kitabevindeki kitaplara çok özenli davranırdı, ama onları süs olarak kullanmayı asla amaç edinmezdi. Dedesinin yarattığı ışıltılar içerisinde gösterişli bir mekân değil, bir parça eski püskü dursa da bakımı özenle yapılan, insanın baktığında elini uzatmak isteyeceği kitaplıklardı. İşte o yüzden, Rintaro da birçok kitabı eline alıp bakabilmişti.

O kitaplara bakarken, bir gün dedesi akılda kalıcı bir laf etmişti:

"Çok sayıda kitap okumak iyidir. Fakat yanlış anlaşılmaması gereken bir durum var..."

Rintaro'nun ağzından dökülen bu söz karşısında, beyaz takım elbiseli adam hafifçe kımıldanmıştı yalnızca. Yanıtla-

yan bir ses olmasa da gergin sessizlik içerisinde Rintaro, yavaş yavaş anımsıyormuş gibi sözlerini sürdürdü:

"Kitapların büyük gücü vardır. Fakat bu, nihayetinde kitapların gücüdür, senin değil."

Dedesinin bu lafı etmesinin üzerinden uzun zaman geçmişti.

Rintaro'nun okula gitmeyip, her şeyi unutarak Natsuki Kitabevi'nin raflarını arşınladığı sıralardı. Okuldan nefret eden Rintaro, kitaplardan oluşan duvarların arasına çekilip gitgide görüş alanına giren şeylere ilgisini kaybederek yalnızca yazılarda var olan dünyaya kapılıp gitmişti. O haldeki torunuyla, pek konuşkan olmayan dedesi alışılmadık bir şekilde uzunca konuşmuştu:

Yalnızca kendini kaptırarak kitap okudun diye, görebildiğin dünya da genişleyecek sanma. Ne kadar bilgi depolasan bile, kendi kafanla düşünüp kendi ayaklarınla yürümedikçe her şey sahte, havada ve gelip geçici şeyler olarak kalır.

Art arda sıralanan zor sözcükler karşısında başını yana eğen torununa sakin gözlerle bakan dede, devam etmişti:

Kitaplar senin yerine yaşayacak değil. Kendi ayaklarıyla yürümeyi unutan kitap kurdu, eski bilgilerle şişmiş bir ansiklopedi, birileri gelip açmadıkça hiçbir işe yaramayacak bir antika olabilir ancak.

Dedesi, torununun başını usulca okşayarak eklemişti:

Sen yalnızca bilgili mi olmak istiyorsun?

Dedesinin sakince sorduğu soruyu nasıl yanıtladığını anımsamıyordu Rintaro. Ancak, bir süre sonra tekrar okula gitmeye başladığı gerçekti.

Ondan sonra da sık sık kitapların dünyasına dalıp gitme eğilimi yüksek Rintaro'ya, dedesi çay fincanını usulca eğerek şöyle söylemişti:

Okumak iyidir. Fakat okuyup bitirdiğinde, yürümeye başlama zamanı gelmiştir artık.

Bu beceriksizce de olsa, dedesinin gösterebileceği tüm çabayla torununu yönlendirmek için sarf ettiği sözlerdi diye düşünüyordu Rintaro. Anlamak için çok geç kalmış olsa bile...

"Yine de ben," diye, beyaz takım elbiseli adam sessizliğini bozdu. "Sayısız kitabı üst üste koymak yoluyla şu an bulunduğum konumu inşa ettim. Daha fazla kitap, daha fazla gücü doğurur. Ben buraya kadar o güç sayesinde geldim."

"Onun için de özel olarak kilit altına alıp, kitapların gücü size aitmiş gibi gösteriş yapıyorsunuz. Yanlış mı?"

"Ne dedin sen?"

"Kendinizin ne kadar yüksekte olduğunuzu gösteriyorsunuz. Bu kadar sayıda kitabı okuduğunuzu çevrenizdekilerin bilmeleri için mahsus şatafatlı vitrinler yaptırmışsınız. Yanlış mı anlamışım?"

"Kapa çeneni."

Adamın artık rahatça bacak bacak üstüne attığı halinden eser kalmamıştı. Dizinin üstündeki kitaba dönüp bakmadığı gibi, tehditkâr bakışlarla Rintaro'yu süzüyordu.

"Senin gibi bir çömez ne anlar ki?"

Ne zaman olduysa, adamın alnında küçük ter taneleri belirmişti.

"Bir kitabı on kez okumuş olandan ziyade, on ayrı kitabı okumuş olanın saygı gördüğü bir dünyada yaşıyoruz. Toplumda önemli olan, ne kadar çok kitap okumuş olduğun gerçeğidir. Bu okumuş olma gerçeği insanları cezbeder, çekim odağı yaratır. Yanlış mı?"

"Doğru mu yanlış mı bilemem. Benim bahsettiğim bundan farklı çünkü."

"Ne dedin?"

Adamın yüzünde yumruk yemiş gibi bir ifade oluşmuştu.

"Yok toplum öyle istiyor, yok insanların saygısı öyle kazanılıyor gibi konularla ilgili değil söylediklerim."

"Peki, neyle ilgili?"

"Ben yalnızca senin kitaplara âşık olmadığını söyledim. Sen yalnızca kendine âşıksın, kitaplara âşık falan değilsin. Az önce de söyledim. Kitaplara âşık bir insan onlara böyle davranmaz."

Salona tekrar ağır bir sessizlik çöktü.

Adam dizinin üzerindeki kitaba elini koymuş halde, ses çıkartmadan şaşkınlıkla bakıyordu. O kadar mağrur duran adam, şimdi bir boy ufalmış gibi duruyordu.

Hafifçe esen rüzgâr da tamamen durmuş, ortalık derin bir sessizliğe gömülmüştü. Şöyle bir bakınca, sonuna kadar açık kapı da ne ara olduysa, kapatılmıştı.

"Sen..."

Araya uzunca bir boşluk koyduktan sonra, adam bir şey diyecek gibi olduysa da dudaklarını hemen kapatıp bir boşluk daha bırakarak, nihayet söylemesi gereken ifadeyi bulmuş gibi konuştu:

"Sen kitapları seviyor musun?"

Yine de bu kadar kısa bir ifade için aklından birçok şey geçirmişti. O çok sayıdaki düşüncenin farkında olan Rintaro da açıkça yanıtladı:

"Evet, seviyorum."

"Ben de."

Adamın sesi birden yumuşamış gibiydi. Alaycı soğuk tonu gitmiş, bir nebze heyecanını yansıtan tiz bir ton yüklenmişti adeta.

Tereddütte kalan Rintaro'nun karşısından, aniden rüzgâr esiyormuş gibi kuru bir ses gelmeye başladı. Çevresine bakındığında, devasa salonun değişmeye başladığını gördü.

Öylesine mağrur bir görünüm sergileyen vitrinler, bir köşesinden diğerine kumdan bir kale rüzgâra kapılarak eriyip gidiyormuş gibi usulca yıkılıyordu. Aynı anda, raflarda dizili kitaplar, tek tek kuşların kanat çırpması gibi havalanmaya başladı.

"Ben de kitapları severim."

Beyaz elbiseli adam dizinin üzerinde duran kitabı yavaşça kapatıp kolunun altına kıstırarak ayağa kalktı. O bu hareketleri yaparken, hemen gözlerinin önündeki raf rüzgâra kapılarak kayboldu. Kitaplar, göçmen kuş sürüsü gibi havaya yükseldi. Artık, görüş alanındaki her yer havalanıp giden kitaplarla kaplanmıştı.

Afallamış halde duran Rintaro'ya, adam durgun bakışlarını yöneltti.

"Acımasız bir delikanlısın."

"Benim niyetim..."

Adam usulca sağ elini kaldırarak Rintaro'yu susturdu. Hafifçe gülümseyerek yan tarafına baktı.

"Bir hayli uğraştıran misafirler almışsın içeriye."

O yana bakınca, ne zaman ortaya çıktıysa, kimonolu kadın adamın yanında duruyordu. En başta konağa kadar yol gösteren kadındı. O sırada tiyatro maskesi gibi donuk bir ifadeye sahipti, ama şimdi güler yüzlü bir ifadesi vardı.

"Dönüş yolu için endişelenme. Kılavuz olmadan da gidersin."

Adamın sesi, kitap hışırtıları arasında yankılandı.

Kitapların çoğu kaybolmak üzereydi. Etrafı soluk bir ışık kapladı. Yine de ardı arkası kesilmeyecekmiş gibi kitaplardan

oluşan göçmen kuş sürüsünün kanat çırpışları, tüm beyazlığıyla her yanı kaplamıştı.

Adam kol saatine baktı.

"Uzunca bir zaman harcamışım, ama daha önce yaşamadığım ölçüde değerli bir andı. Teşekkür ederim."

Gülümserken, yanındaki kadının uzattığı beyaz şapkasını aldı. "Haydi bakalım..." diyen adam, şapkasını takınca yavaş hareketlerle arkasını döndü.

Yanında duran kadın başını eğerek Rintaro'yu selamladığı anda, etrafı bembeyaz bir ışık kapladı.

Ertesi sabah yedide, dip taraftaki mutfakta kahvaltısını yapan Rintaro, kitabevinin ön tarafına geçerek kapısını açtı.

İç ışıkları yakıp, pencereyi örten güneşliği kaldırarak kitabevini havalandırdı. Kışın taze havası, içeriyi dolduran durgun havayla usul usul yer değiştirmeye başladı. Girişteki taş basamakları süpürdü, içeri döndüğünde de el süpürgesiyle kitaplıkların tozunu aldı.

Tamamen, dedesinden gördüğü şekliyle yapıyordu. Her gün okula giderken şahit olduğu manzaraydı, ama bugün ilk kez kendi başına yapıyordu. Rintaro kitapları alıp okurdu, ama bir kez bile kitabevini temizlememişti.

İçinde o an yaptıklarına anlam veremeyen bir ses yükseliyordu. Öte yandan, bir başka ses de *Neden olmasın?* diyordu. İkisi de Rintaro'nun sesiydi. Aslında, ne yaptığını kendisi de tam olarak anlayamıyordu. O anlam veremezlik içerisinde, sabah güneşinin canlı ışıkları altında havaya bıraktığı nefesi beyaz bulutçuklar oluşturuyordu yalnızca.

Kitap raflarına nedensiz bir korkuyla bakarken, neden şimdi bunları yapıyordu acaba? Kafasında bu düşünceler

durmaksızın dolaşırken, dün olan o inanılmaz olay da sık sık zihninde canlanıyordu.

"Mükemmel iş çıkarttın, ikinci patron."

Bunu kısık, ama tok sesiyle söyleyen, tüyleri düzgün Tekir'di.

İki yanı raflarla kaplı uzun koridorda ilerlerken, yeşim gözlerini kısarak gülen kedinin o hali karşısında Rintaro'nun yüzünde karmaşık bir ifade vardı.

"Ne oldu?"

"Övülmeye pek alışık değilim."

"Alçakgönüllülük iyidir. Fakat ölçüsü kaçırılan her şey eksiklik haline gelir," diye tuhaf bir yanıt verdi kedi.

Sessiz adımlarla ilerlerken, kedi konuşmasını sürdürdü:

"Senin sözlerinin, karşımızdaki adamı etkilediği bir gerçek. O sayede birçok kitabı serbest bıraktırmayı başardık, şimdi de rahatça dönebiliyoruz. Senin sözlerin olmasaydı şimdi dönemez, o ne olduğu belirsiz konağın içerisinde yolumuzu bulmak için uğraşıyor olurduk mutlaka."

Hiçbir şey olmamış gibi bir tavırla ve bir o kadar da garip konuşuyordu. Rintaro dönüp baktığında, yeşim gözlerinde hafif bir gülümseme oluştuğunu gördü.

"Çok iyi iş başardın. Birinci labirenti çok güzel aştık."

Sağ ol, diyecek gibi olan Rintaro hemen dönüp kediye baktı.

"Birinci labirent mi dedin?"

"Sorun yok. Dert etme."

Rintaro bu yanıtı aldığında, Natsuki Kitabevi'nin ortasında duruyordu artık. Tekir, Rintaro'nun paçasına usulca sürtünerek geçip dip taraftaki duvara yöneldi.

"Biraz dur. Dert etme diyorsun da, her şey bir yana sen..."

"Dedim ya, tekirgillerden Tekir. Adımı aklında tutuver," diye neşeyle güldü kedi. Başını omuz üstünden çevirerek baktı.

"Umulmadık ölçüde başarılıydın."

"Bu laflarla beni başından savamazsın..."

Tam bu sözü söylerken, koridor olduğu gibi beyaz bir ışığın içinde erirmiş gibi kaybolup gittikten sonra, Rintaro sevimsiz ahşap duvarın önünde tek başına durduğunun farkına vardı.

Bunun üzerinden bir gün geçmişti, ama yaşadıkları bir rüyadan kalma parçalar gibi zihninde dolaşıyordu.

Umulmadık ölçüde başarılıydın...

Tekir'in kısık sesi şimdi bile kulaklarında yankılanıyordu.

O şekilde, doğrudan yüzüne karşı övüldüğü hiç olmamıştı. Çelimsiz diye gülmelerine, sessiz sinsi diye uzak durmalarına alışıktı, ama bu türden sözcüklere doğrudan maruz kalınca, içi bir türlü rahat etmiyordu. Rahat edemediği için de Rintaro loş kitabevinin içinde oturup kalmak yerine, el süpürgesini kapıp kalkmayı tercih etti.

İçeride bir tur toz almayı bitirdiği sırada, birden kapıdaki çıngırağın sesi yankılanınca, Rintaro dönüp kapıya baktı. Çekingen bakışlarla içeriye göz atan, daha dün devamsızlık ettiği derslerin notlarını getiren sınıf başkanı Sayo Yuzuki'ydi.

Durumu garipsediğini haliyle belli eden Rintaro'ya karşın, kırmızı kaşkol takmış kız öğrenci güzel şekilli kaşlarını birbirine yakınlaştırarak, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"*Ne* derken..."

Tereddüt etse de, şöyle bir düşününce, o soruyu sorması gereken Rintaro'ydu.

"Esas sen Yuzuki, sabahın bu saatinde ne işin var?"

"Ben her sabah, üflemeli çalgılar kulübünün provasına giderim."

Usulca sol elini kaldırarak tuttuğu siyah enstrüman kutusunu gösterdi.

"Buradan geçiyordum, kapalı olması gereken Natsuki Kitabevi'ni açık görünce şaşırdım, bir bakayım dedim sadece." Burnundan çıkan soluklarla havayı beyaza boyarken hafif bir adımla eşiği geçen Sayo, iki elini beline koyarak sözlerini devam ettirdi:

"Sabah kalkıp kitabevinin temizliğine girişebildiğine göre bugün okula da gelirsin herhalde."

"Hayır, yok..."

"Hayır da, yok da anlamam. O kadar zamanın varsa çık gel okula. Taşınma bahanesiyle kalan bütün dersleri asman hiç hoş değil."

"Orası öyle."

Sayo delici bakışlarıyla, tavırları insana itici gelen Rintaro'yu süzdü.

"Bana bak. Her haliyle bunalıma girdiği belli bir sınıf arkadaşıma eksik ders notlarını taşıyorum. Kendini bir de benim yerime koy. Seni fazlasıyla düşünüyorum bunu yaparken."

Bu sözler üzerine, Rintaro dün ders notlarını getirdiğinde ona teşekkür edemediğini nihayet anımsadı.

Telaşla, "Dün için teşekkür ederim," dediği anda Sayo'nun yüzünde garip bir ifade oluştu.

"Kötü bir şey mi söyledim?"

"Şaşırdım işte. Dün sanki rahatsız etmişim gibi bir tavır takınmıştın. Oysa bugün, kalkıp teşekkür ediyorsun..."

"Hayır, rahatsızlık duymadım. Esas senin yüzünde canın sıkılmış gibi bir ifade vardı..."

"Canı sıkılmış?"

Kısa bir aralık bıraktıktan sonra Sayo hemen, "Canım sıkkın falan değildi," diye ekledi. Daha ziyade, sinirlenmiş gibi bir hali vardı. "Senin için endişelendim sadece, Natsuki."

Endişe? diye mırıldandıktan sonra, Rintaro başını hafifçe yana eğerek işaret parmağını kendine doğrulttu.

"Benim için mi?"

"E, herhalde."

Sayo bakışlarını hafifçe sertleştirerek Rintaro'ya baktı.

"Deden ölünce taşınman gerekti diye çok zorlanacağını düşünmüştüm, ama sen oturmuş üst sınıflardan Akiba'yla çene çalıyordun. Hoş değildi."

Anlayamamışım, diye içinden geçiren Rintaro, biraz rahatlamıştı.

Rintaro açısından bakıldığında, esas Sayo'nun zahmete girdiğini düşünmüştü kendi kendine. Konuşurken endişelendiğini söylüyordu ama adet yerini bulsun diye öyle yapıyor olmalı, diye yorumlamıştı. Fakat anlaşılan, durum biraz farklıydı.

Tereddütte kaldığı belli olan Rintaro'yu bir süre canı sıkılmış bir ifadeyle süzen Sayo'nun gözlerinde birden çekingen bir ifade oluştu.

"Kötü davranıyormuşum gibi bir izlenim mi bıraktım?"

Rintaro'nun yanıtlamada zorlanmasının nedeni, birden gelen soru karşısında şaşırdığı için değildi.

Görmeye alıştığını sandığı sınıf arkadaşının gözlerinin ne kadar güzel olduğunun ilk kez o an farkına varmış-

tı sanki. Şöyle bir düşününce, yakınlarda oturduğu halde, Rintaro'nun Sayo ile bu şekilde karşı karşıya gelerek konuşmuşluğu hiç olmamıştı.

"Ne oldu? O kadar kötü mü davrandım?"

"Ya, hayır, öyle değil..."

"Natsuki, yalan söylemeyi hiç beceremiyorsun."

Sayo'nun net ifadesi karşısında, Rintaro'nun aklına güçlü bir yanıt gelmedi. Her zamanki alışkanlığıyla sağ eliyle gözlüğünün kenarına dokunduktan sonra, nihayet konuştu.

"Dedemden kalma çay seti var," diyerek, cılız bir hareketle iç tarafı işaret etti. "Zamanın varsa bir fincan koyayım mı?"

Saçmaladığını düşünen Rintaro, içten içe tedirgindi. Yine de onun beceriksizce de olsa kendince düşünceli davranmaya çalışması, rahat davranan kız öğrencinin yüzünde buruk da olsa bir gülümseme oluşmasını sağlamıştı.

"Ne bu şimdi? Asılıyor musun yoksa bana?"

"Öyle yorumlaman biraz saldırganca olur."

"İyi de, buraya kadar yorulup ders notlarını getirmemin teşekkürü biraz ucuza gelmiş olmuyor mu?"

Doğrudan, hedefi tam yakalayan bir yanıttı. Sayo rahat hareketlerle ilerleyip, çekincesizce bulduğu ilk sandalyeye oturdu.

"Fakat çabanı takdir ediyorum."

"Sağ ol, sevindim."

Rahatlayarak nefesini bırakan Rintaro'ya zaman vermek istemiyor gibi Sayo devam etti:

"Darjeeling çayı olsun lütfen. Bol şekerli."

Kışın ortasında bahar gelivermiş gibi neşeli sesi kitabevinde yankılandı.

İKİNCİ LABİRENT:

Kesip Kırpan

Dedesi, Rintaro için tuhaf bir insandı.

Rintaro'nun bildiği sıradan dünyadan farklı bir yerde yaşayan, az konuşan, temas kurulması güç, öyle olduğu halde mesafe de koymayan, bir yaşlı bilgeydi.

Güne tam 06.00'da kalkmakla başlar, 06.30'da kahvaltısını bitirmiş olur, saat 07:00'yi biraz geçerken Rintaro ve kendisinin öğle yemeğini hazır eder ve kitabevini açardı. İçeriyi sabah erkenden havalandırır, girişteki çiçekleri sular, okula gönülsüzce giden torununu uğurladıktan sonra, Rintaro akşam olup da dönene kadar kitap denizinin içinden bir yere ayrılmazdı.

Bu akış, sanki kadim zamanlardan beri toprak anayı sulayan bir nehir gibi kurumaksızın, kesilmeksizin sürmüştü. Üstelik bu ufak tefek yaşlı adamın tüm hayatını o eski ve küçük kitabevinde geçirdiği sanılabilirdi, ama gerçekte öyle değildi.

Dedesinin kendisi çok şey anlatmamıştı, ama aslında üniversitelerden birinde çok yüksek mevkilere ulaştığını, sonra hayal kırıklığına uğradığını kitabevinin eski müdavimlerinden bir müşteri anlatmıştı Rintaro'ya.

Bunları anlatan ak sakallı, her zaman kravat takan yaşlı bir beyefendiydi. Arada sırada kitabevine geldiğinde kalın edebiyat kitapları, bazen de yabancı dilde yazılmış kitaplar alarak dönerdi ve bir zamanlar dedesiyle birlikte çalıştığını söylemişti.

"Senin deden gerçekten çok hoş bir insandı."

Sarı ışıklı lambanın altında, yaşlı adam kendisine aşağıdan bakan Rintaro'nun başını okşayarak böyle demişti.

Rintaro'nun henüz ortaokul öğrencisi olduğu sıralardı herhalde. Bir yere kadar giden dedesinin yokluğunda kitabevine tek başına bakıyordu o gün.

"Senin deden, yaşadığımız dünyadaki birçok karmaşık sorunu, biraz olsun iyi bir yöne taşıyabilmek için canla başla uğraştı. Gücünü harcadı, yüreğini verdi, ciddiyetle takdir görerek emek harcadı."

Yaşlı adam elindeki kitabın şık bez cildini mutlulukla okşarken, yanındaki gençle, özlem duyduğu eski meseleleri anlatıyormuş gibi bir ses tonuyla konuşuyordu.

"Fakat..." diyerek sözlerine kısa bir ara veren yaşlı adam, kitap raflarında göz gezdirerek iç geçirmişti. "Gücü yetmedi, yapmak istediklerini yarım bırakıp toplum sahnesinden çekildi."

Toplum sahnesi ifadesinin dedesinin kendinde yarattığı imajla hiç uyuşmadığını düşünen Rintaro'nun kafası karışmıştı.

Dedesinin ne yapmaya çalıştığını soran Rintaro'ya, yaşlı adam nazikçe gülümseyerek yanıt vermişti:

"Çok önemli bir şey değildi. Yalnızca normal olması gerekeni anlatmaya çalıştı: Yalan söylemeyin. Güçsüzü ezmeyin. Sıkıntıda olanlara yardım edin..."

Rintaro refleks olarak başını yana eğmişti. Yaşlı adam yüzünde buruk bir gülümsemeyle, "Normal olması gerekenin, anormal kabul edildiği bir dünyada yaşıyoruz," diyerek derince iç geçirmişti. "Şu anki dünyada normal olması gereken birçok şey tepetaklak olmuş halde. Ustalıkla yalan söyleniyor, güçsüzler ezilip geçiliyor, zaten sıkıntıda olanla uğraşmak için insanlar birbirleriyle yarış ediyor. Tüm bunlara dur diyen hiç kimse yok."

"Bunun için dedem ne yaptı?"

"Durun, dedi. Bıkmadan, usanmadan yaptıklarının yanlış olduğunu söyledi durdu. Fakat değişen hiçbir şey olmadı..."

Yaşlı adam, ince işçiliğe sahip cam bir biblo tutuyormuş gibi özenli bir hareketle, elindeki kitabı usulca masanın üzerine bırakmıştı. Boswell'in *Samuel Johnson* biyografisinin ikinci cildiydi.

"Üçüncü cildi de var mı acaba?"

"Var. Sol içteki kitaplıkta, üstten ikinci rafta. Yanlış anımsamıyorsam Voltaire'in yanında."

Neşeyle gülümseyerek başıyla onaylayan yaşlı adam, söylenilen rafta aradığı kitabı bulup getirmişti.

"Neticede, dedem üniversitedeki işi yolunda gitmeyince, bırakıp bu küçük kitapçıyı mı açtı?"

"İşin gerçeği evet, söylediğin gibi oldu, ama biraz farklı." Şaşıran Rintaro'ya neşeyle gülümsemişti yaşlı adam. "Deden öyle basitçe kuyruğunu kıstırıp üniversiteden kaçmış değil. Vazgeçmedi, kaçmadı da. Yöntem değiştirdi."

"Yöntem?"

"Deden burada muhteşem bir ikinci el kitapçı açtı. Muhteşem kitapları bir kişi olsun daha fazla insana ulaştırabil-

mek için. Bunu yapmakla şekil bozukluğuna uğrayan birçok şeyin, ufak adımlarla da olsa düzeleceğine inanıyordu. İşte bu, dedenin seçtiği yeni yöntem. Gösterişli bir yol değil belki, ama dedeni yansıtan bir seçim."

Sabırla anlatmayı sürdüren yaşlı adam, birden kendine gelmiş gibi buruk bir gülümseme takınmıştı.

"Henüz senin için anlaşılması zordur belki."

Zor, diye içinden geçirmişti Rintaro.

O gün gerçekten zor gelmişti, ama şimdi biraz farklı bakabilir hale geldiğini sanıyordu. Neyin farklı olduğu sorulsa, yanıtlaması kolay değildi. Fakat sadece birkaç gün kitabevinin temizliğini yapmakla bile, konuşkan olmayan dedesiyle Natsuki Kitabevi gibi küçük bir işletme arasındaki bağı biraz anlar hale gelmişti. Rafların tozunu almaktan kapı önünü süpürmeye varana kadar, basite aldığı işlerin hiç beklemediği ölçüde zahmetli olduğunu görmüştü. O işlerin basitliği ölçüsünde, dedesinin de özenle sürdürmek için gösterdiği sabrı anlamaya başlamıştı.

Rintaro biraz duygusallaşmış halde içeriye göz gezdirdi.

Panjurdan parçalara ayrılarak giren kışın sabah güneşi, parlak zemini şeritler halinde aydınlatmıştı. Dışarıdan duyulan bağırışlar, herhalde takım çalışmasına giden aynı lisenin öğrencilerinden geliyordu. Neşeli gülüşmeler, kışın soğuk ama taze havasıyla birlikte kitabevini dolduruyordu.

Gerçekten, insana kendini iyi hissettiren bir havaydı.

"Salmışsın kendini iyice. Okulu ne yaptın, ikinci patron?"

Birden gelen kısık sesi Rintaro hiç tuhaf bulmadığı gibi biraz olsun şaşırmamıştı. El süpürgesini omzuna yerleştirerek, yüzünü dip tarafa döndü.

Kitaplıklar arasında kalan uzun ince koridorun dip tarafında, ne zamandan beri orada olduğunu bilmediği Tekir oturuyordu. Arkasında, normalde olması gereken ahşap duvar değil de iyice derinliklere uzanan, beyaz ışıkla dolu bir koridor vardı.

Rintaro, dönüp Tekir'e bakarken sıkıntılı bir gülümseme oluştu yüzünde.

"Hoş geldin, demek isterdim ama... Mümkünse gelirken kapıyı kullansan olmaz mı? Orası duvar, bildiğin üzere."

"Nedense pek şaşırmadın, ikinci patron," dedi kedi, Rintaro'nun artık alıştığı kısık sesiyle.

Yeşim gözleri bilgiç ışıltılar saçıyordu.

"Biraz telaşa kapılırsan, benim de çıkıp gelmeme değmiş olur."

"Birinci labirent demen aklıma takılmıştı. Birincisi olduğuna göre ikincisinin de olduğunu düşünmek yerinde olur."

"Keskin bir gözlem. Öyleyse, gereksiz açıklamalara gerek kalmaz, benim de işim kolaylaşır."

"Açıklama?"

"İkinci labirente gitmemiz gerek. Yardımın gerekiyor."

"Öyle olduğunu sanmıyorum, ama..."

Rintaro bakışlarını dip taraftaki koridora yöneltti.

"Yine, 'Kitapları kurtar!' demeye kalkmazsın umarım."

Tedirginlik içerisinde beklerken, kedi mağrur bir ifadeyle diklenerek yanıtladı.

"Doğru bildin."

Bir yerde, dünyadan topladığı kitapları peş peşe kesip kırpan bir adam vardı. Adam, çok sayıda kitabı bir araya getirip, küstahça hareketlere devam ettiğini söylüyordu.

"Böyle, bir şey yapmadan duramayız."

Rintaro yanındaki yuvarlak tabureye oturup parmağını gözlüğünün çerçevesine yerleştirdi. O halini bozmadan, parmağının altından gördüğü Tekir'i sessizce süzdü.

"Ne? Benim yüzüme dik dik bakman durumu düzeltecek değil. Geliyor musun, gelmiyor musun? Olay bundan ibaret."

"Önceki seferden daha ısrarcısın."

"Israr etmezsem, sen harekete geçmezsin. Israr etmeden harekete geçecek adam olsan, ben de zahmete girmem."

Kedinin yeşim gözlerindeki ışıltı bir kat daha koyulaşmıştı.

Rintaro bir süre sessizce düşündükten sonra, içinde tuttuğu nefesi bırakır gibi konuştu:

"Tamam. Yine senin peşine takılıp gelmem yeterli mi?"

İstediği yanıt beklemediği ölçüde kolayca verilince, kedi merak içerisinde gözlerini kıstı.

"Senden ummadığım, kararlı bir tavır. Korkaklar gibi yine ileri geri bahane uydurursun sanmıştım oysa."

"Zor meseleleri pek anlamam, ama dedem kitaplara değer vermemi, özenli davranmamı söylerdi. Yardımseverlik huyum yoktur, ama kitapları kurtarmaya gideceksek destek olurum."

Kedi yeşim gözlerini önce iyice açtı, sonra tekrar kısarak başını sallayarak onayladı.

"Oldu öyleyse."

Kedinin dudaklarında hafif bir gülümseme belirmiş gibi olduysa da Rintaro bundan emin olamadı. O gülümsemeyi tam olarak yakalamaya fırsat bulamadan, kapının çıngırağının soğuk sesi duyulmuştu zira. Dönüp baktığında, tıkırtılarla açılan kafes kapının olduğu yerden, hiç aklında olmayan bir konuğun geldiğini gördü.

"Hayatta mısın, Natsuki?"

Canlı sesin sahibi, sınıf başkanı Sayo Yuzuki'ydi. Saat sabahın 07.30'unu gösteriyordu. Sayo, üflemeli çalgılar kulübünün sabah provasına gidiyor olmalıydı. Rintaro bir an telaşa kapıldı.

"Ne o? Kız arkadaşın mı?" diye sordu Tekir.

"Kapa çeneni!"

Sayo'nun Natsuki Kitabevi'nde çay içmesinden bu yana, iki gün geçmişti.

Sınıf başkanının "Okula gel!" sözü karşısında Rintaro bulanık bir yanıt vermiş, ama okula da gitmemişti. İşin aslı, kitabevine kapanıp kalmıştı. Ruh hali olarak, artık okula gitmek hiç içinden gelmiyordu. Bunu Sayo'ya karşı açıkça söylemekten çekindiği de bir gerçekti.

Böylesine bıçak sırtı bir durumdayken, sabahın erken saatlerinde kediyle sohbet ederken görülmek hiç hoş olmazdı.

"Ne... Ne oldu?"

"Bir şey olduğu yok."

Kaşlarını hafifçe çatan Sayo, çekinmeden içeriye girdi. Telaşa kapılan Rintaro'nun kulağında Tekir'in kısık sesi yankılandı:

"Rahat ol, ikinci patron. Beni sadece, özel koşulları taşıyan insanlar görebilir. Hiçbir şey yokmuş gibi yaparsan sorun olmaz."

Kedinin sesine yarı inanır yarı inanmaz halde kulak verdiği sırada, Sayo'nun net sesi yankılandı:

"Dün de okula gelmedin yine. Haline bakılırsa, bugün de gelmeyeceksin."

"Hayır, yani şey, öyle de değil, ama..."

"Yani? Gelecek misin?"

Son derece bulanık cümleler kuran Rintaro'ya, Sayo bakışlarını çivilemiş ayırmıyordu.

"Sen okula gelmeyince, ben yine ders notlarını getirmek zorunda kalırım. Öğretmenler de merak ediyor. Herkese yük haline geldiğini anlayamıyor musun?" dedi Sayo, lafını sakınmadan. Ağırbaşlılık açısından Rintaro'dan birkaç gömlek üstündü.

"Özür..."

"Özür dilenecek bir durum değil."

Bıkkın bir yüz ifadesiyle, Sayo iç geçirdi.

"Geleceksen gel okula. Bırakacaksan da net bir şekilde söyle. Her şeyin senin için çok zor olduğunu ben de anlayabiliyorum. Böyle arada derede davranırsan çevrendekiler de ne yapacağını bilemez, sıkıntı yaşar."

Boşluk bırakmayan bu ifade karşısında Rintaro'nun özür dilemekten başka çaresi yoktu.

Rintaro açısından, zaten varlığıyla yokluğu belirsiz haldeyken, tutup da ortadan kaybolsa kimseye bir etkisinin olmayacağını düşünmüştü yalnızca, ama anlaşılan sınıf başkanı duruma öyle bakmıyordu.

"Kısacası," dedi arkasındaki Tekir, gülmeyle karışık bir sesle, "senin için ciddi ciddi endişeleniyor işte. Hiç beklemezdim senden, ama arkadaş konusunda şanslısın."

Durumdan keyif alıyormuş gibi gelen sesin sahibine şöyle bir dikçe baktıysa da kedinin hiç umursamıyor gibi bir hali vardı. İstifini bozmadan, bıyıklarını titreterek gülüyordu.

Fakat Sayo aniden, "Ne?" diye soran, kısa bir ses çıkartarak Rintaro'nun ayaklarının dibine baktı. Tekir, orada kımıldamadan oturuyordu.

Bir an tuhaf bir sessizlik oldu.

Tekir bile kaskatı kesilivermişti, ama hemen sonra yokluyor gibi bir ses tonuyla konuştu:

"Yoksa... Bırak sesimi duymayı, beni görememen de lazım..."

"Konuşan kedi?"

Kedi şaşırdı ve hafifçe titredi.

Açıkça Tekir'i süzen Sayo, üstüne bir de kitabevinin dip kısmında loş ışıklar altındaki koridora bakıp yutkundu.

"O da nesi?"

Rintaro, Sayo'nun bakışlarının yönünden tekrar emin olup, elini gözlüğünün çerçevesine usulca yapıştırdı.

"*Beni sadece özel koşulları taşıyan insanlar görebilir* falan dememiş miydin sen?"

"Öyle olması lazım..."

Asla istifini bozmayan kedi, beklenmedik şekilde afallamış gibiydi.

"İnanılır gibi değil!"

"Natsuki..." diye mırıldandı Sayo, kafası karışmış gibi. "Nasıl söylesem, şu an çok tuhaf bir şey görüyorum."

"İyi bari, yalnızca kendim öyleyim sanıyordum." Tamamen öylesine kediyi yanıtlayan Rintaro'ya, Sayo yanıt vermedi.

Fakat kedi, hemen her zamanki serinkanlılığını takınarak, Sayo'nun önüne doğru çıkıp ağırbaşlılıkla selamladı.

"Tekirgillerden Tekir ben!"

Başını nezaketle eğerek selam veren kedinin o hali, umulmadık bir şekilde kuralına uygundu.

"Ben de Sayo Yuzuki."

Sayo tereddüt içindeymiş gibi yanıtlamıştı, ama hemen sonrasında beyaz ellerini uzatıp şaşıran kediyi kaldırıp kucaklayıverdi.

"Çok şirin!"

Neşeli ses karşısında Rintaro'nun da kedinin de gözleri testekerlek oldu.

"Bu Tekir çok şirin! Üstelik konuşabiliyor olması da çok hoş!"

Bu kadar mı yani? Rintaro'nun mırıldanan sesini tamamen bastıran Sayo'nun dinç ve neşeli sesi kitabevinde yankılanıyordu. Kedi ise Sayo'nun mıncıklamaları karşısında *miyav* diye, etkilemekten uzak bir ses çıkartıyordu yalnızca.

"Ne miyavı ya?" Rintaro gücü çekilmiş gibi derince iç geçirdi.

Devasa kitaplıklar arasında kalan dümdüz koridorda, iki liseli ve bir kedi usulca yürüyorlardı. Kedi başa geçmiş, ardından Sayo ilerliyordu, son sırada ise Rintaro vardı. Kedinin adımları sessizdi, Sayo yumuşak adımlarla ilerliyordu, Rintaro'nun ise ayaklarını sürüyerek yürüyormuş gibi bir hali vardı.

"Yuzuki, gerçekten geri dönsen iyi olur."

Rintaro'nun çekinerek söylediği bu söz üzerine Sayo, kıstığı gözlerini Rintaro'ya çevirdi.

"Ne o? Bu garip kediyle macera keyfini yalnızca kendine mi saklamak istiyorsun?"

"Macera keyfi ne ya?" Bir nebze çekinerek de olsa, "Tutup da kendiliğinden tehlikeye atılmasan da olur..." dedi Rintaro.

"Aa, tehlikeli demek..." dedi Sayo, ardında bir anlam gizliymiş gibi, Rintaro'ya. "Yani şimdi sen, sınıf arkadaşım tehlikeli bir durumdayken, sesimi çıkartmadan görmezden gelmemi mi söylüyorsun?"

"Ya, öyle de değil..."

"Öyle değilse, ne peki? Tehlikeli olmasa yanında gelip, tehlikeli olduğunda kendi başına bırakmak sorun. Yanlış mı düşünüyorum?"

"Keskin bıçak" nitelemesi Yuzuki'ye özel türetilmiş olsa gerek, diye aklından geçiren Rintaro'nun içinde bir hayranlık oluştu. İçten içe bunalan Rintaro'yla karşılaştırıldığında, Sayo'nun tavrı netti ve her şeyden öte sağlıklıydı. Sağlıksız, evine kapanan birinin mücadele edebilmesiyse zordu.

"Vazgeçsen iyi olur, ikinci patron," diye araya girdi Tekir, kısık bir sesle. "Nereden baksan, zayıf kalıyorsun."

"Zayıf kaldığımı kabul ediyorum, ama sorunun kaynağı olan sen böyle söyleyince, içime sinmiyor."

"Öyle deme. Görebiliyor işte, ben ne yapayım?"

Yanıt vermişti, ama sesinin her zamanki kararlı tondan yoksun olması, kedinin kendi ruh halinin de henüz sakinleşmemesinden kaynaklıydı herhalde.

"Ben de her şeyi öngörebiliyor değilim. Bu seferki durum tamamen hesap dışı."

"Onun dışında her şeyin hesabını yapmış gibi konuşuyorsun. Bana kalırsa, kafana eseni estiği gibi yapıyorsun sanki."

"Bana söyleyecek söz bulamadın diye," dedi Sayo dinç sesiyle, "hıncını kedicikten çıkarman hiç hoş değil."

"Hınç çıkartmak..."

"Yanlış mı?"

"Ben böyle açıklaması güç bir duruma sınıf başkanımı bulaştırıp, sonrasında bir şey olursa da bu büyük bir olay haline gelir diye endişeleniyorum."

"Bana bir şey olursa büyük olay da sana olursa değil mi yani?"

Öylesine yaptıkları bu konuşma içerisinde bile, Sayo'nun keskin zekâsı kendini belli ediyordu. Bu sözler üzerine bocalayan Rintaro karşısında, Sayo tekrar ekledi:

"Natsuki, ben senin karakterini sevmiyor değilim, ama bu tavrın hoşuma gitmiyor."

Kısaca kestirip atan Sayo kararlı adımlarla yürümeye devam etti. Dümdüz koridorda, kedinin de önüne geçmiş cesaretle ilerliyordu. Her konuda tereddüt içinde hareket eden Rintaro ile taban tabana zıttı.

Ayağının dibine gelen Tekir, yalnızca başını çevirerek aşağıdan Rintaro'ya baktı. Neşeli bir sırıtmayla, "Gençlik bu işte!" dedi.

"Neden bahsediyorsun sen?" diye fersiz bir sesle Rintaro mırıldadığında, etraf nihayet beyaz ışıkla kaplanmaya başladı.

Hastane?

Rintaro ilk başta böyle düşünmekte haksız değildi. Beyaz ışıkların altından geçerek ulaştıkları yer, çok sayıda beyaz önlüklü insanın telaşla gidip geldiği geniş bir mekândı çünkü.

Fakat beyaz ışığın etkisi geçip de etraf görünür hale geldikçe, o tuhaflık da belirginleşmişti. Önlerinde yayılan taş yapı, devasa bir yürüyüş koridoruydu.

Eni, okuldaki iki sınıf kadardı; derinliği ise görünmeyen, uzaklara sürüp giden devasa bir mekân... İki yanda göz alıcılığı ve gücü aynı anda yansıtan, eşit aralıklarla dizili beyaz sütunlar sıralanmıştı ve yukarısını da kemer şekilli bir tavan örtmüştü.

Yalnızca buna bakılırsa arkaik Yunan tapınakları gibiydi, ama gidip gelen insanlar ayrıca tuhaftı.

Sütunların arasından birbiri ardına beyaz önlüklü insanlar çıkıyor, çıktıkları gibi de öbür taraftaki sütunlar arasında

kaybolup gidiyorlardı. Yaşları çok farklıydı, hem kadınlar hem erkekler vardı, ama hepsinin beyaz önlük giymeleri, kollarının altında çok sayıda kitabın olması, telaşla gidip gelmeleri noktalarında aynıydılar.

Sütunların arasından bakıldığında, tavana kadar muazzam sayıda kitap sıralı olduğu görülüyordu. Devasa bir arşiv halindeki kitaplık-duvarın dibine, yer yer masa ve sandalyeler konulmuştu. Çok sayıda beyaz önlüklü, raflardan aldıkları kitapları masalara yığıyor ya da rafa geri yerleştiriyorlardı. Dikkatlice bakınca, duvarın farklı yerlerinde dar koridorlar, inilip çıkılan merdivenler zoru zoruna göze ilişiyordu. Oralardan çıkan beyaz önlüklüler hemen masalarının başlarına geçiyor, yaptıkları iş bitince de devasa koridordan karşı taraftaki koridora geçiyor, hemen de kayboluyorlardı.

Koltuğunun altı kitap dolu insanlar, masalarının üzerine durmaksızın kitap yığan insanlar... Aralarında rafların önüne merdiven taşımış, işlerini merdiven üstünde yapan insanlar da vardı ve baş döndürücü bir manzara hâkimdi.

"Nasıl desem... Muhteşem!"

Sayo'nun ifadesi bulanıktı, ama bir o kadar da ruh halini doğrudan yansıtan bir ifadeydi.

Gözleri testeker etrafı izleyen Sayo'nun hemen önünde, beyaz önlüklü hızlı bir kadın yürüyordu.

Beyaz önlüklü insanlar, kedi ve ikisine dönüp bakmıyordu bile. Sanki en baştan hiç görmemiş gibi tepkisizlerdi, ama çarpacak gibi olduklarında kaçındıklarına göre görüyor olmalıydılar. En tuhaf olansa, bu kadar insan gidip geldiği halde, bir tek konuşma sesi bile duyulmuyor olmasıydı. Sanki beceriksizce yapılmış bir sessiz film izler gibi rahatsız ediciydi.

"Burada bir yerlerde kitapları kesip kırpan biri mi var?"

"Olması lazım."

"Ne yapacağız?" Rintaro'nun sorusu karşısında yuvarlak omuzlarını büzen kedi, rahat hareketlerle yürümeye başladı.

"Aramaktan başka çare yok."

Hızlı adımlarla ilerleyen Tekir, hemen önünden geçen beyaz elbiseli adama seslendi:

"Kusura bakma. Bir şey sormak istiyorum."

Bu ani sesleniş karşısında beyaz giysili adam, kollarında yığınla kitap tutmuş halde durup kaba ve rahatsız olmuş bir şekilde kediye baktı. Güçlü bir bünyesi vardı, ama tuhaf bir şekilde yüz rengi solgun bir adamdı.

"Nedir? Acelem var benim..."

"Burası nasıl bir yer?"

Kedinin karşısındaki adam küstah ve donuk bir ses tonuyla yanıtladı:

"Burası *Okuma Enstitüsü*. Okuma üzerine çok farklı araştırmaların yapıldığı, dünyanın en büyük araştırma tesisi."

Okuma Enstitüsü?

Kaşlarını çatan Sayo'yu adam tamamen görmezden gelmişti.

"Pekâlâ. Bu enstitünün sorumlusuyla görüşmek istiyoruz."

"Sorumlu mu?"

"Evet öyle. Bu tesisin sorumlusu. Tesis müdürü ya da enstitü dediğine göre bir üstat, bir profesör desem daha mı doğru olurdu?"

"Profesör mü arıyorsunuz?"

"Evet, öyle."

"Vazgeçin." Adam kaşlarını oynatmaksızın sürdürdü: "Profesör unvanı şu âlemde yıldızların sayısı kadar çoktur.

Japonya'da her yer profesör kaynar. Yüksek sesle *profesör* diye bağırın, kesin dört beş kişi dönüp bakar. Herkes kendi alanında profesördür. Burada hızlı okuma profesörlerinden hızlı yazma profesörlerine kadar sayısız profesör var. Ayrıca retorik, ifade, üslup, fonetik ve yazı tiplerinden kâğıt kalitesine varana kadar çeşitli araştırma alanlarında birçok yeni profesör dolaşıyor ortalıkta. Profesör arıyorsanız, henüz profesör olmayan birini bulmaya çalışsanız daha kolay olur."

Kedi, tonlamadan uzak, donuk bir sesle yanıtlayan adamı hayal kırıklığıyla süzdü.

O bir anlık boşluğu beklermiş biri, "Haydi iyi günler!" diyen beyaz elbiseli adam hızlı adımlarla uzaklaştı. Kedinin, "Hey!" diye seslenmesini bile duymaksızın, sütunların ilerisindeki koridorda kayboldu.

Rintaro da Sayo da şaşkınlık içerisinde arkasından baktılar yalnızca.

"Bu neydi şimdi?"

Rintaro'nun sorusunu yanıtlamayan kedi, suskunca, yine devasa koridorda ilerlemeye başladı.

Sonra yanlarından geçen başka bir beyaz elbiseli adamı durdurdu. Az öncekiyle yaşı da vücut yapısı da farklı olduğu halde, kan çekilmiş yüzü ve yığınla kitabı taşıyor olması aynıydı.

"Ne vardı? Çok acelem var."

"Birini arıyoruz."

"Vazgeçin."

Birden kestirip atmıştı.

"Bu araştırma merkezi çok büyüktür. Üstelik görünümü, düşünce tarzı, meşguliyet hali benzeyen yığınla insan vardır.

Elbette herkes kendi özgün yanlarını belirgin kılmak için çaba harcar, ama kendi özgünlüklerini saplantı haline getirmek özgün bir durum olmadığından, hemen sonuca gidecek olursak, onları birbirinden ayırt etmek çok zordur. Böyle bir yerde belirli bir kişiyi aramak zor olmaktan ziyade, anlamsızdır."

Adam, "Haydi, hoşça kalın!" diyerek uzaklaşıp gitti.

Üçüncüsü nispeten genç bir kadındı, ama solgun yüzü ve anlamsız yanıtlar vermek noktasında önceki ikisiyle aynıydı.

Dördüncü birini yakalamak için etrafa bakınırken, Sayo hızlı adımlarla gelen genç adama çarpınca, adamın taşıdığı kucak dolusu kitap koridora saçıldı.

"Özür dilerim," diye başını eğen Sayo'ya, adam suskunca bir göz atmakla yetinmiş, donuk bir ifadeyle kitapları topluyordu. Telaşla kitapları toplamasına yardım ederken, Rintaro bir kitabı eline alınca, toplamayı bıraktı.

Tamamen Yeni Okuma Tekniği Önerisi

Neresinden bakılırsa bakılsın, sıradan bir başlık gibi gelmişti. Aynı anda Rintaro öylesine konuşmaya başladı:

"Bu kitabı yazan kişi nerede, biliyor musun?"

Bu sözler üzerine kaşları hafifçe oynayan beyaz önlüklü adam dönüp Rintaro'ya baktı. Rintaro hemen tekrarladı:

"Bu kitabı yazan kişiyi arıyoruz, ama..."

"Müdürümüzü soruyorsanız, şuradaki merdivenlerden inince müdür odası var. Giderseniz görüşürsünüz."

Topladığı kitapları yeniden kucaklayarak doğrulan adam, hemen sağ taraflarındaki sütunun ilerisindeki merdivenleri çenesiyle işaret etti.

"Müdürümüz araştırma sevdalısı bir insan olduğundan, odasına kapanır, pek yukarı çıkmaz. Giderseniz, orada bulursunuz."

Donuk bir ses tonuyla, ama bir nebze abartarak konuşuyordu.

Teşekkür ederim, diye başını eğen Rintaro yüzünü kaldırdığında, beyaz elbiseli adam çoktan dönüp ilerlemiş, ilerideki merdivenlerde yukarı çıkarak gözden kaybolmak üzereydi.

Aşağı indikleri merdiven kolayca bitmedi. Temkinsiz bir halde merdivenleri inmeye başlayan üçlünün önünde asla bitmeyecekmiş gibi duran bir merdiven vardı.

"Pek yukarı çıkmaz dediği, herhalde bu yüzdendir..."

Sayo, ağzı neredeyse kapalı halde mırıldanmıştı. Mırıldandığı sesi uğultulu bir yankılanmayla merdivenlerin ucuna doğru yutulup gitti.

"Güvenli mi acaba?"

"Endişen varsa, geri dönmek de bir tercih olabilir. Ben aslında *eve dönüşü* önerenler grubundanım."

"Öyleyse, eve dönüş grubu buyursun dönsün. Ben, *ne olursa olsun yolun yarısında asla vazgeçmeyenler* grubundanım, çünkü."

Sayo'nun sözleri kasvetli havayı dağıtacak ölçüde enerji yüklüydü. Rintaro hemen sesini kesti. Başta düz inen merdivenler, bir süre sonra kıvrılıp spiral şeklini aldı. Sonuna kadar loş, sonuna kadar kasvetliydi ve dünyanın dibine dalınıyormuş hissi veriyordu.

Manzara korku verici ölçüde değişimden yoksundu. Duvarda eşit aralıklarla dizili ışıldayan lambaların arasında yer yer kitaplar duruyordu. Dikkatlice bakınca yenilik eskilik farkı olsa da tüm kitapların adı *Tamamen Yeni Okuma Tekniği Önerisi*'ydi.

Arada sırada kendilerini anımsatmak ister gibi kucaklarını kitapla doldurmuş beyaz önlüklü adamlar yukarı çıkı-

yorlardı, ama üçlüye dönüp bakmaksızın suskunca ve hızlı adımlarla yanlarından geçip gidiyorlardı.

Ne kadar ilerleseler de hiç değişmeyen loş mekân devam ederken, birden Sayo mırıldanır gibi, "Beethoven..." dedi.

Sayo'nun sesiyle, Rintaro da durdu.

"Sanırım Beethoven'in *9. Senfoni*'sinin üçüncü perdesi."

"Yani, *9. Senfoni*?"

Rintaro'nun sorusu karşısında okulun "Nefesli Çalgılar Kulübü" başkan yardımcısı kendinden emin bir edayla başını sallayarak onayladı.

Daha da aşağı indikçe müziğin sesi netleşti, telli çalgıların yüksek tonlu melodisini Rintaro da net olarak duymaya başladı.

"İkinci nakarat..."

Sayo bunu söylediği anda melodinin ritmi değişerek, bir kat daha esnek bir perde çalmaya başladı. Müziğin çekimine kapılmış gibi adımlarını hızlandırdılar. Telli çalgılarla üflemeli çalgıların karışımı rüya gibi bir tını bırakmaya başladığı sırada, üçlü önlerini kapatan ahşap kapının önünde durmuştu.

Yıllanmış kapının üzerinde zarif bir yazıyla "Müdür" yazıyordu. Bunun dışında ne bir işaret ne de süs vardı; yalnızca, içeriden orkestra müziğinin bir hayli yüksek sesi geliyordu.

Her bir manzaranın anlaşılması güçtü, ama üçlü için yolun sonuna ulaşmak her şeyden önemli bir rahatlama kaynağıydı.

Tekir başını sallayarak onaylayınca, Rintaro kapıya usulca vurdu.

İkinci vuruşunda da yanıt gelmeyince, üçüncü sefer daha güçlü vursa da yine yanıt gelmedi. Yanıt yalnızca, çalmaya devam eden *9. Senfoni*'ydi.

Rintaro çaresiz kapı kolunu tutup kapıyı itti. Hafif bir gıcırdamayla kapı açıldı ve aynı anda insanın tüylerini diken diken edecek yükseklikte senfoninin sesi dışarı taşıverdi.

Oda büyük sayılmazdı. Hayır, belki genişti, ama dört taraftaki duvarlar tavana kadar tamamen istif edilmiş kitap ve kâğıt tomarlarıyla kaplı olması yüzünden genişliği tam olarak anlaşılmıyordu. Kitap ve kâğıt tomarlarıyla çevrili alansa dardı. Tam karşıda, neredeyse kâğıtlar arasında gömülmek üzere olan bir masa vardı yalnızca.

O masanın başında, üçlüye sırtını dönmüş halde, beyaz önlüklü ve orta yaşlı bir adam oturuyordu.

Uzun boylu değildi, ama enine boyuna şişman bir adamdı. Her ne yapıyorsa kendini iyice kaptırmış gibiydi. Ne yaptığına şöyle bir bakınca, hayret verici bir şekilde, sol eliyle kitapları tutup kaldırıyor, sağ elindeki makasla da kitapların sayfalarını kesiyordu.

Makasın her oynayışında kâğıt kırpıkları etrafa saçılıyor, kitaplar kitap olmaktan çıkıyordu.

Garip işine kendini adamış beyaz önlüklü şişman adam şeklindeki bu resim için "anormal" sözcüğünden başka açıklama olamazdı.

"O ne ya?"

Şaşkınlıktan donakalan Sayo'ya, Rintaro'nun verebileceği bir yanıt yoktu. Tekir bile dudakları kapalı halde beyaz önlüklü adamı izliyordu.

Tuhaf mekânı daha da garip yapan, yüksek perdeden çalan *9. Senfoni*'ydi. Adamın yanına yerleştirilen cihaz bir CD çalar ya da plak değil, bir dönem zirveyi elinden bırakmayan kasetçalardı. Bunun bir kasetçalar olduğunu Rintaro'nun

anlaması, dedesinde de bir tane olmasındandı ve bugün artık neredeyse hiç karşılaşılmayan bir antikaydı. Kasetçaların içindeki kaset durmadan dönüyordu, ama bir şaka gibiydi.

Kusura bakmayın, dese de Rintaro, beyaz önlüklü adam dönüp bakmadı. İkinci kez de bir tepki alamayıp sonunda biraz daha yüksek sesle söyleyince, adam yaptığı işi bırakıp onlara döndü.

"Aa? Buyurun, ne istemiştiniz?"

Tuhaf, tiz bir ses çıkartarak geriye dönen adam kalın çerçeveli bir gözlük takmış, buruş kırış bir beyaz önlük giymişti. Şişkin, öne çıkmış göbeği ve birkaç tel beyaz saç kalmış kel kafasıyla kendine özgü bir görünümü vardı. "Bilim adamı" deyince kulağa hoş geliyordu, ama üzerinde beyaz önlük olsa bile zerre kadar entelektüel izlenimi bırakmıyordu.

"Kusura bakmayın, rahatsız ediyoruz."

"Esas siz kusura bakmayın. Geldiğinizin hiç farkına varmadım."

Yüksek perdeden çalan *9. Senfoni*'den aşağı kalmayacak yükseklikte bir sesle yanıtlayan bilim adamı, koltuğunu usulca çevirerek üçlüyle yüz yüze bakar hale getirdi.

Sağ elinde makas, sol elinde kırpılmış kitapla duran bilim adamının o hali karşısında, Rintaro da Sayo da donup kalmıştı.

"Çok nadir misafir gelen bir yerdir burası. Kusura bakmayın, oturacak yer de yok."

Garip bir şekilde güçlü sesi *9. Senfoni*'yi bastırıyordu.

"Benden bir isteğiniz mi var?"

Adamın bu sorusunu Rintaro da aynı şekilde sesini gürleştirerek yanıtladı:

"Burada birçok kitabın kesilip kırpıldığını duyduk. Sen mi..."

"Efendim? Ne dedin?"

"Burada birçok kitabın kesilip kırpıldığını..."

"Kusura bakma, pek duyamıyorum. Biraz daha yüksek sesle söyle lütfen."

"Dedim ya, burada birçok kitap..."

Aniden, kulak tırmalayan bir cızırtıyla, *9. Senfoni* yarıda kesildi. Kasetçalar birden duruvermişti. Aynı anda insanın içini ürperten bir sessizlik kaplamıştı mekânı.

Beyaz önlüklü adam, kaşlarını gönülsüzce çattı, sonra hantal hareketlerle koltuğundan kalkarak elini masanın köşesinde duran kasetçalara uzattı.

"Şey..." diye söze başlayacak gibi olan Rintaro'yu adam tombul eliyle işaret ederek durdurdu.

"Kaset de kasetçalar da eskidi artık. Arada sırada sarıveriyor böyle."

Adam böyle mırıldanıp takırtılar çıkartarak kaseti çıkartmak için uğraşmaya koyuldu.

Defalarca dinlenen kaset, sık sık sarıp duruyordu, ama beyaz önlüklü adam için sıradan bir olaydı herhalde. Telaşa kapılmış bir hali yoktu. Ustaca hareketlerle kaseti çıkardı, özenle sardıktan sonra kaseti yerine takarak oynat tuşuna bastı. İki saniye geçmemişti ki yüksek perdeden Beethoven tekrar başladı.

"Eh, ne için geldiğinizi bir kez daha söyler misin?"

Sesini gürleştirerek konuşan bilim adamına, Rintaro somurtarak baktı.

"Ya, surat asmayın öyle. Beethoven benim en sevdiğim bestecilerden biridir, özellikle *9. Senfonisi*'nin zirveyi işaretleyen şaheseri olduğu kanısındayım. Bu müzik çalarken araştırmam da hızlı ilerliyor."

"Araştırma mı? Ne araştırması?"

Rintaro'nun neredeyse ağzından kaçırarak söylediği bu sözler karşısında orta yaşlı bilim adamı, sevinmiş gibi başını sallayarak onayladı.

"Çok güzel bir soru sordun. Benim araştırmam, net ifadesiyle, 'Okumanın Etkinleştirilmesi' üzerine."

Sayo, "Bu şimdi, yalnızca işine gelenleri duymak için Beethoven çalmak değil mi?" Rintaro'nun kulağına fısıldadı.

Belki öyleydi, ama müdahale etmenin imkânı yoktu.

Şimdilik, güç bela yakaladığı konuşmaya girme şansını kaçırmamak için Rintaro ısrarla tekrar sordu.

"Okumanın etkinleştirilmesi derken, hangi anlamda?"

"Çok basit. Net olarak, hızlı okumaya yönelik bir araştırma diyebilirim."

Bilim adamı keyifli bir ifadeyle yanıtladıktan sonra, elindeki makası *şık şık* diye ses çıkartarak birkaç kez açıp kapattı.

"Dünyadaki kitapları bir meydana yığsak, dağ gibi yükselir. Buna karşın, biz insanlar öylesine meşgulüz ki hepsini okuyup anlayacak zamanımız asla yok. Fakat araştırmam tamamlandığı gün, insanlar her gün onlarca kitap okuyabilecekler. Sadece moda olmuş çok satanlar değil, aynı zamanda karmaşık öyküler ve zorlu felsefi kitapları da kısa sürede okuyabilecekler. Bu insanlık tarihinde harika bir başarı olacak."

"Her gün onlarca kitap mı?"

"Bu yani, hızlı okuma gibi bir şey mi?" Rintaro'nun yerine Sayo konuşmaya girmişti.

Bilim adamı başını keskin hareketlerle sallayıp sevinmiş gibi onaylayarak yanıtladı:

"Hızlı okuma önemli bir tekniktir. Ancak, genel hızlı okuma, tanıdık bir cümle olmadığı sürece çalışmaz. Gaze-

te hisse senedi fiyat listelerinden gerekli bilgileri almak için bir teknik olarak son derece yararlıdır. Ancak, örneğin, bir felsefe amatörü Husserl'in fenomenoloji felsefesini aniden okuyamaz."

Bilim adamı, tüm yüzünü kaplayan bir gülümsemeyle kalın işaret parmağını kaldırdı.

"Ben bir adım daha ileri giderek, hızlı okumaya bir tekniği daha eklemeyi başardım."

"Bir teknik daha mı?"

"*Ana hatlar*, işte."

Rintaro ve Sayo afallayıp, neredeyse aynı anda irkildiler.

O zamanlamayla müziğin kesilmesi, herhalde üçüncü bölüm bittiği içindi. Kısacık sessizlikte nefes alacak zaman bile bulamadan, hemen dördüncü bölüm başladı. Üflemeli çalgıların sert uyumsuzluğu arasında, bilim adamı tiz sesiyle böbürlenerek konuşmaya girdi:

"Ana hatlar, belki de *öz* demek doğru olur. Hızlı okuma yöntemi sayesinde, yüksek düzeyde okuma hızı yetisi edinmiş insanlar... Çıkardığınız özetin özetini alarak, okuma hızınızı daha da artırabilirsiniz. Tabii ki, bu özette sadece teknik terimleri değil, aynı zamanda iyi bir tada sahip ayırt edici ifadeleri ve deyişleri de hariç tutacağız. Karakter stilden çıkarsanır, ifade vasattır ve basit ve kolay ulaşmak için fırçalama iyice yapılır. Bu, bir kitap için gereken okuma süresini bir dakikaya kısaltmayı mümkün kılar, mesela."

Bilim adamı ayağının dibine düşmüş küçük bir kitabı eline aldı, rahat hareketlerle makası daldırıp kestiği küçük kâğıt parçasını vücudunu aniden öne çıkartarak Rintaro'ya uzattı.

Kâğıt parçasının üzerinde yalnızca bir cümle vardı:

Melos öfkelendi.

Rintaro seslice okuyunca, bilim adamı tatmin olmuş bir ifadeyle başını sallayarak onayladı.

"Osamu Dazai'nin *Koş, Melos!* öyküsünün ana hattı, özü."

Şaşkınlıktan donakalan Rintaro'ya karşılık, adam kesilip kırpılmış *Koş, Melos!*'u sol elinde sayfalarını uçuşturarak salladı.

"Bu ünlü öykünün özünü yakalamak isterseniz, bu cümle yeterli olacaktır. Tekrarlanan çıkarmaların sonucunda kalan son cümledir. Tabii ki burada hızlı okuma yöntemini kullanırsanız, *Koş, Melos!* okumasını yarım saniyede bitirebilirsiniz. Sorun uzun romanlarda."

Bilim adamı iyice tombullaşmış kolunu kasetçalara uzatıp, zaten fazlasıyla yüksek olan sesi daha da yükseltti. Yaylı telli çalgılarla çalınan "Neşeye Şarkı" durgun tınısıyla odayı doldurdu.

"Şu an üzerinde çalıştığım Goethe'nin *Faust* eseri. Hedefim bunu iki dakikada okunabilir hale getirmek. Fakat bir hayli dişli bir eser."

Pat diye, bilim adamı tombul ayasını masanın üstünde yığılı duran kitaplara indirdi. O etkiyle etraftaki kâğıt parçaları kar taneleri gibi uçuştu. Darbeyi alan kitabın her tarafı makas izi içerisinde kalmıştı, *Faust* olup olmadığını anlamak mümkün değildi.

"Şu an için aslının yüzde doksanını kesip atmayı başardım, ama öylesine devasa bir eser olduğundan kalan yüzde on bile bir hayli uzun. Daha da küçültmek için uğraşmam gerek. Çok külfetli bir çaba gerektiriyor, ama *Faust* okumak isteyenler düşündüğümüzden de fazla. Onların beklentilerini bir şekilde karşılamak gerek."

"Çıldırdınız mı siz?"

Bu soruyu Rintaro aklından geçirmişti, ama Sayo daha önce davranınca Rintaro'nun söylemesine gerek kalmamıştı.

"Bu yaptığınız tuhaf değil mi sizce de?"

Gayet net duyulan bir sesi vardı, ama o mekânda Beethoven'in müziği baskın çıkıyordu.

"Tuhaf mı? Sebep?"

"Sebep mi?"

Fazlasıyla doğrudan sorulunca hemen yanıtlamak mümkün olmuyordu.

Önce sırtını dönen bilim adamı, koltuğunu yine usulca döndürerek, üçlüyle karşı karşıya konuşacak konuma getirdi.

"Günümüz toplumunda insanların kitap okumaz hale geldiği söylenir. Fakat gerçekte durum böyle değil. Herkes öylesine meşgul ki rahatça kitap okumaya zamanları yok yalnızca. Yoğun geçirilen günler arasında kitap okumaya ayırabilecek zaman sınırlı. Herkes birçok öyküye dokunmak istiyor. *Faust* tek başına yeterli değil. *Karamazov Kardeşler* de okumak istiyorlar, *Gazap Üzümleri* de okumak istiyorlar. Bu hırslı isteği karşılayabilmek için ne yapmak gerekir?"

Bilim adamı kalın boynunu birden öne çıkarttı.

"Hızlı okuma ve ana hatlar!"

Bilim adamı kasete dokunmamıştı, ama *9. Senfoni*'nin sesi yükselmiş gibi geliyordu.

"Burada bir kitap var."

Bilim adamı hemen sağ tarafındaki kâğıt kırpıkları yığınının içerisinden eskimiş bir kitap çıkarttı.

Oraya ulaşana kadar her yerde gördükleri *Tamamen Yeni Okuma Tekniği Önerisi* idi.

"Bütün araştırma sonuçlarımı bir araya getirdiğim başeserim. Burada, en yeni hızlı okuma yöntemiyle birlikte benim tüm enerjimi harcayarak ortaya çıkarttığım eski yeni, Doğu Batı, her türden 100 ünlü klasiğin özeti yer alıyor. Bunun anlamı şu: Bu kitap olduğu sürece hangi okur olursa olsun, yalnızca bir günde 100 kitap okuyabilecek. Şimdi de ikinci, üçüncü ciltlerini çıkartmak niyetindeyim. Gün gelecek insanlar kısa süre içerisinde dünyanın tüm kitaplarına dokunabilecekler. Muhteşem değil mi?"

"Demek öyle..." diye mırıldanmıştı Rintaro, ama bu sözü elbette bilim adamıyla aynı fikirde olduğu anlamında değildi. Konuşmanın devamını sağlamak için öylesine söylemişti. Kendisi suskun kalınca konuştukça konuşan bilim adamının sözünü kesmek için söylenmiş bir sözden başka bir şey değildi.

"Evet, okuma hızı artıyor olabilir. Fakat o okuduğumuz, asıl kitaptan farklı bir şey olmaz mı?"

"Farklı? Eh, biraz değişir galiba."

"Birazla kalmaz herhalde," dedi Tekir, kısık bir sesle nihayet lafa girerek. "Sen bu şekilde birçok kitabı toplayıp birbiri ardına kırparak, sıradan kâğıt parçaları haline getiriyorsun. Bu, kitapların canını almaktan başka bir şey değil."

"Yanlış."

Bilim adamının birden kurşun gibi ağır bir tona bürünen sesi yankılandı.

Az öncesine kadarki gevşek konuşma tarzına aniden ağır bir ton eklenmiş, iki genç ve kediden oluşan ziyaretçiler hep birlikte susmuşlardı.

"Ben, kitaplara yeni bir can üflüyorum."

Bakın şimdi, diye birden aydınlatmaya çalışır gibi tatlı bir sesle konuşmaya başladı:

"Okunmayan öyküler yitip gider, yazık olur. Ben de o öyküleri hayatta tutmak için biraz katkıda bulunuyorum sadece. Özet çıkartıyorum. Hızlı okuma yöntemi geliştiriyorum. Böylelikle yitip giden öykülerin izleri günümüze kaldığı gibi, şaheserlere kısa sürede kolayca temas etmek isteyenlerin beklentilerine de yanıt vermiş oluyorum. *Melos öfkelendi.*: Harika bir özet olmamış mı?"

Ağır hareketlerle koltuğundan kalkıp odayı doldurmaya devam eden orkestraya ayak uydurarak, sağ elindeki makası şef çubuğu gibi sallamaya başladı.

"Kitaplarla müzik birbirine benzemiyor mu sence? İkisi de insanın yaşamına erdem, cesaret ve iyilik katan muhteşem unsurlardır. İnsanın kendini rahatlatmak, cesaretlendirmek için yarattığı çok özel gereçler bunlar. Fakat bu ikisi arasında çok önemli bir fark var."

Bilim adamı ağır melodiye uyarak olduğu yerde dönünce, beyaz önlüğü de havada abartılı kıvrımlar çizerek uçtu. O tostoparlak vücut olduğu yerde beceriyle dönüyordu. Havada dans eden makastan keskin ışıltılar yansıyordu.

"Müziğe günlük yaşamda çok farklı yerlerde dokunabilirsin. Sürdüğün arabanın müzik seti, yürüyüş yaparken taşınabilir müzik çalıcı, araştırma ofisinde kasetçalar... Her yerde insanı sağaltır. Fakat bu kitap konusunda mümkün değildir. Müzik dinleyerek hafif koşu yapabilirsin, ama kitap okuyarak yapamazsın. *9. Senfoni*'yi dinleyerek araştırmanı yapabilirsin, ama *Faust* okuyarak tez yazamazsın. Kitabın bu umarsız kaderi, kitabın kendisini zayıflatan en büyük et-

kendir. Ben de kitapları işte bu kaderden kurtarabilmek için tüm varlığımı araştırmama adadım. Kitapları kesip kırpmıyorum, onları kurtarıyorum."

Sözleri sona erdiğinde, sanki o zamanlamayı beklermiş gibi güçlü bir bariton solo başladı.

Kedi yanıt vermedi.

Rintaro, kedinin o anki ruh halini bir şekilde anlayabiliyordu.

İlk başta kediyle birlikte ziyaret ettikleri konaktaki adam da öyleydi. Söyledikleri çılgınca geliyordu, ama safsata diyerek gülüp geçemeyecek ölçüde tuhaf bir keskinliği vardı.

Bu herhalde gerçeklikten kaynaklanan keskinlikti.

"Yaşadığımız çağda," dedi bilim adamı, Rintaro'nun içinde oluşan çalkantıyı hissetmiş gibi nazik bir ses tonuyla, "anlaşılması zor kitaplar, zorluğuyla kalıyor ve artık kitap olma değerini yitiriyor. Herkes, moda olan Noel şarkılarını internetten indirir gibi şaheserleri kolayca, rahatça okumak istiyor. Keyifle, hızlı ve olabildiğince çok. Çağın bu talebi karşılanmazsa şaheserlerin hayata tutunabilmesi mümkün değil. Ben işte böylesi kitapları hayatta tutabilmek için makas sallıyorum."

"İkinci patron!"

Kedinin sesiyle, Rintaro kendine geldi.

"Etkisi altına girmiyorsun umarım?"

"Dürüst olmak gerekirse, biraz etkilendim."

Hey, Tekir bıyıklarını dikleştirerek Rintaro'ya keskin bir bakış fırlattı.

Görüş alanının ileri kısmında bilim adamı esnek hareketlerle ellerini oynatarak zihninde yarattığı orkestrayı yö-

netiyordu. Sağ elindeki makas, floresan lambanın ışıltılarını yansıtıyordu. Solo olarak başlayan "Neşeye Şarkı" bölümü, çoktan en baştaki büyük koro haline gelmişti.

"Gerçekten de *Faust*'u iki dakikada okumak isterim."

"Yanıltmaca."

"Yanıltmaca olsa bile," bu kez Sayo söze girmişti, "biraz anlıyor gibiyim. Sözgelimi ben; hem okuma hızım yavaştır hem de zor kitapları pek sevmediğimden, hızlı okuma veya öz gibi okumayı kolaylaştıracak yolları seçme isteği var içimde..."

"Çok iyi anlamışsın."

Bilim adamı tatmin olmuş bir ifadeyle Rintaro'ya döndü.

"Hem de çok iyi anlamışsın. İşte, bu şekilde düşünenler için faydalı olmak istiyorum."

Onlar farkına varmadan, Sayo'nun yüzünde kendinden geçmiş gibi bir ifade oluşmuştu. O akıllı, dinamik kız öğrenci, şimdi yüzünde her an gözleri kapanıverecekmiş gibi bir ifadeyle beyaz önlüklü bilim adamına bakıyordu.

Tekir'in sesi telaşlı bir hal aldı:

"Kız etkisine girmek üzere Rintaro, bir şeyler yap!"

"Bir şeyler yap diyorsun da..."

Rintaro olan bitene bir karşılık vermek istiyordu, ama yüksek perdeden çalan "Neşeye Şarkı" düşüncelerini karman çorman ederek yankılanıp duruyordu.

Bu yüksek perdeden sesin kendisi ziyaretçilerin düşünmesini engellemeye yönelik bir önlem gibi bilim adamını sarmalıyor, yanına yaklaşılmasına imkân tanımıyordu.

Rintaro, artık alnında biriken teri hafifçe sildikten sonra, gözlerini kapatıp, sağ elini gözlüğünün çerçevesine usulca yaklaştırdı.

Böyle bir durumda dedesi ne derdi acaba?

Çay fincanını eğik olarak tutmuş halde düşüncelere dalmış dedesinin yüzünü var gücüyle zihninde canlandırmaya çalıştı. Baskı harfleri izleyen sakin gözler... Lambanın ışığıyla yumuşak ışıltılar saçan okuma gözlüğünün camı... Sayfaları usulca çeviren buruş kırış olmuş parmaklar...

Rintaro, sen dağları sever misin?

Birden o derinlik yüklü ses kafasının içinde yankılanıverdi.

Boşa giden tek hareket yapmaksızın çay hazırlayan dedesinin durgun sesi tekrar soruyor:

Dağ dedim, Rintaro?

Hiç tırmanmadım, bir şey diyemem.

Rintaro'nun canı sıkılmış gibi yanıtlamasının nedeni, elindeki kitaba kendini iyice kaptırmış olmasıydı herhalde. Dedesi hafifçe gülümseyerek, kitap okuyan torununun yanına oturuyor.

Kitap okumak, dağa tırmanmaya benzer.

Bu benzetmeyi tuhaf bulan Rintaro, nihayet başını kitaptan kaldırıyor.

Dedesi fincanı kaldırıp kokusundan keyif alıyormuş gibi gözünün ucunda hareket ettiriyor.

Okumak yalnızca keyif almak, heyecan duymak değildir. Bazen her satırı inceler, aynı metin içerisinde gidiş gelişler yaparak tekrar tekrar okur, başını iki elinin arasına alarak ilerlersin. O bunaltıcı süreç sonunda birden görüş alanın açılır. Uzun mu uzun dağ yolunu tırmandıktan sonra tüm manzarayı görebilir hale gelmek gibi.

Her zamanki sakin halini bozmayarak, eski tarz lambanın altında fincanı usulca dudaklarına götüren dedesi, eski fantastik romanlarda çıkan yaşlı bilgeler gibiydi.

Okumak denince, zorlayan okumalar da vardır. Keyif veren okumalar da iyidir. Fakat geçen dağ tırmanışı sonunda görülen manzaranın sınırları olur. Yol çetin diye, dağdan kaçmamak gerekir. Bir adım, bir adım daha diye tırmanmayı sürdürmek de dağ tırmanışının keyifli yanıdır.

Bir deri bir kemik kalmış kol uzanıp, elini Rintaro'nun başına koyuyor.

Mademki tırmanacaksın, yüksek olan dağa tırman. Manzarayı görürsün.

İnsanın içini ısıtan bir sesti.

Dedesinin böyle konuşmalar yaptığını anımsayınca, Rintaro bir kez daha şaşkınlığa düştü.

"İkinci patron!"

Rintaro, Tekir'in aniden gelen sesi üzerine gözlerini açtı. Geriye dönüp baktığında, yanında duran Sayo'nun halindeki değişimi fark etti.

Her zaman kan kırmızı yanakları o sağlıklı rengini yitirmiş, soluklaşan canlı gözbebekleri fersiz ışığı yansıtıyordu yalnızca. Natürmort resimleri andıran o ürkütücü yüz rengi, araştırma ofisine gelene kadar her yerde karşılaştıkları beyaz elbiseli adamları aratmayan bir hal almıştı.

Yüksek sesli müziğin final kısmı çalınırken, bir çekime kapılmış gibi yürümeye başlayan Sayo'nun elini Rintaro tamamen bir refleks hareketiyle geriye doğru çekmeye çalışıyordu. Eli soğuktu. Sayo'nun ince vücudu, Rintaro'nun irkilmesine neden olacak ölçüde güçsüzce geri kaykıldı.

Rintaro'nun vücuduna bir ürperti dalgası yayılınca yüzünü buruştursa da, hemen sınıf arkadaşının güçten yoksun elini çekip, yanlarındaki küçük sandalyeye oturttu.

"Bu sana zaman bile kazandırmaz, ikinci patron."

"Biliyorum."

Tekir'in bir nebze telaşlı uyarısı karşısında Rintaro paniğe kapılmadı. Tekir'in ağırbaşlılığı ve Sayo'nun hızlı düşünme yeteneği Rintaro'ya uzaktı, ama umulmadık tehdit ve krizleri göze batmayan günlük yaşantısında kendi çapında tecrübe etmişti.

Odanın ortasındaki beyaz önlüklü bilim adamı sağ elinde makas, sol elinde kitapla ellerini sanki orkestra şefinin çubuk sallaması gibi oynatıyordu. Elleri oynadıkça makas sol elindeki kitaba giriyor, kırpılan beyaz kâğıt parçaları havada uçuşuyordu.

Okumanın etkinleştirilmesi gibi bir tanımlamayı Rintaro tam olarak anlayamıyordu.

Fakat *hızlı okuma* veya *özü okuma* gibi yöntemlerin kitabın sahip olduğu gücü yitirmesine neden olacağını bir şekilde anlayabiliyordu.

Kesilen sayfalar, neticede, kâğıt kırpıklarından başka bir şey değildi.

Gereksiz yere acele edince, acele ettiği ölçüde bir şeyleri gözden kaçırmak insanın özelliğidir. Trene binildiğinde çok uzaklara gidilebilir, ama o ölçüde deneyimin artacağını sanmak da yanılgıdır. Yol kenarlarındaki çiçekler, ince dallardaki minik kuşlar kendi ayakları üzerinde yürüyen dürüst gezginlere görünür.

Rintaro şöyle bir düşündükten sonra, usulca bilim adamına doğru ilerledi.

Acele etmeksizin, paniğe kapılmadan, bir an önce sonuç için sabırsızlanmadan, kendi hızıyla düşünüp, kendi ayak-

ları üzerinde yürüyerek, bilim adamının karşısına dikildi. Sonra masanın üzerinde yüksek perdeden *9. Senfoni*'yi çalan kasetçalara sağ elini uzattı.

Bilim adamı, elini masanın üzerinde seri bir hareketle kaydırıp Rintaro'nun kol ağzını yakaladı.

"Benim bu önemli müziğimi durdurma lütfen."

"Durdurmayacağım."

Rintaro'nun durgun ses tonu karşısında bilim adamı tereddütte kaldı. O arada Rintaro parmağını kasetçaların hızlı sarma tuşuna bastırdı.

Hemen gıcırtı sesiyle birlikte, üç kat hızlı çalan *9. Senfoni* odaya yayıldı. Koşuşturma gibi bir aceleyle yaygaradan öteye geçmeyen, huzursuz edici "Neşeye Şarkı"ydı çalan.

"Kes şunu! Berbat ediyorsun!"

"Ben de aynı kanıdayım."

Rintaro sakince yanıtlamıştı, ama yüksek perdeden sese rağmen parmağını kımıldatmamıştı.

"Seninle aynı fikirdeyim. Fakat hızlı sarım modunda senin o çok sevdiğin *9. Senfoni*'yi bol bol dinlersin."

Bilim adamı bir şekilde yanıt vermeye çalıştıysa da, birden kalın kaşlarını çatıp dudaklarını kapattı.

Rintaro, "Yine de," diye devam etti. "Hızlı sarımda müzik işe yaramaz hale gelir. *9. Senfoni*'nin kendine özgü hızı vardır. Elbette, eğer müzikten keyif almak istiyorsanız."

Rintaro parmağını kasetçalardan çekti. Koro da özünde olan etkileyici akışına geri döndü.

"O parçayı kendi hızında dinlemek gerek. Hızlı sarım çok feci bir durum."

İlk baştaki koroya oranla sesini bir oktav daha yükselten devasa koro *Neşe! Neşe!* diye kabına sığmayan bir halde sevinç nidaları patlatıyordu. Yüksek perdeden çalan melodi, coşkulu bir dalga gibi odanın içinde yayılıyordu.

O sesin ana akışı içerisinde bilim adamı cılızca mırıldandı. "Kitaplar da..." deyip Rintaro'ya baktı. "Aynı mı demek istiyorsun?"

"En azından, ana hatlar veya hızlı okuma, yalnızca final kısmını hızlı sarımda dinlemeye benzer."

"Yalnızca final kısmı hızlı sarım..."

"Kendi başına eğlenceli olabilir, ama artık Beethoven senfonisi olmaktan çıkar. *9. Senfoni*'yi sevdiğini söylüyorsan, esas senin bunu anlaman gerekir. Benim kitapları sevdiğim için anlayabildiğim gibi."

Bilim adamı sürekli oynatıp durduğu makası, artık elinde sıkmış, sabit tutuyordu. Bir süre düşüncelere dalıp gittikten sonra kalın kaşlarının altındaki gözlerini Rintaro'ya yöneltti.

"Fakat okunmayan kitaplar yitip gider."

"Maalesef öyle."

"Bunun olması iyi bir şey mi?"

"İyi bir şey demiyorum. Fakat *Koş, Melos!* gibi bir öykünün o şekilde bir cümleye indirgenmesi aynı ölçüde acınası bir durum. Müzik yalnızca notalar demek olmadığı gibi kitaplar da yalnızca sözcüklerden oluşmaz."

"Orası öyle, ama..." dedi bilim adamı elinden bırakmadığı makasla, sesini boğuklaştırarak. "Günümüzde insanlar sakin sakin kitap okumayı unuttular. Hızlı okuma da ana hatlar da şu anki toplumun talep ettiği bir şey değil mi sence?"

"O benim hiç umurumda değil."

Rintaro'nun bu beklenmedik tepkisi karşısında, bilim adamı gözlüğünün arkasındaki gözlerini gülünç denecek ölçüde açtı.

"Ben sadece yalın olarak kitapları seviyorum. O yüzden de..." Rintaro cümlesinde kısa bir aralık bırakırken, karşısındakini dik bakışlarla süzdü. "İnsanlar ne kadar talep ederse etsin, kitapların kesilip kırpılmasına karşıyım."

O esnada müzik de sona ermişti.

Odada yalnızca dönmeye devam eden kasetin tıkırtıları duyuluyordu. Odadaki atmosferi öylesine bastıran müzik kaybolmuş, onun yerini alan nefes daraltıcı sessizlik içerisinde kasetçalardan garip mekanik sesler geliyordu yalnızca.

"Ben de kitapları seviyorum..."

Bilim adamı yuvarlak hatlı omuzlarını düşürmüş halde mırıldandı. Rintaro ise hafif bir hareketle başını sallayarak onayladı.

Zaten Rintaro da karşısındaki bilim adamının kötü niyeti olduğunu düşünmüyordu.

Kitap sevmeyen bir insan tüm bunları düşünemezdi. Bilim adamının sözlerinde bir ölçü gerçek payı vardı. Kitapları geleceğe bırakmak, yaşatmak, olabildiğince çok insana ulaştırmak...

Bu şekilde düşünen bir insan kitapları sevmiyor olamaz. *Yine de*, diye aklından geçirdi Rintaro.

"Kitapları kesip kırptığınız bir gerçek."

"Sen kitapları gerçekten seven bir insansın."

Bilim adamı çenesini hafifçe düşürerek derince iç geçirdi.

"Bu şekilde konuşulunca duymazdan gelemem."

Adam makası tuttuğu sağ elini usulca havaya kaldırdı. Hafifçe gülümseyerek elini açtığında, makas puslu bir ışık yayarak silinip gitti. Aynı anda, birden kâğıt parçalarının uçuşma hışırtıları gelmeye başladı. Yalnızca sesle kalmadı, odaya yığılan kâğıt parçaları rüzgâr olmamasına rağmen havalanıp odada uçuşmaya başladı.

Rintaro telaşla birkaç adım geri attı.

Birbiri ardına havalanan sayısız kâğıt parçası havada konfeti fırtınası haline gelmiş, görüş alanlarını bembeyaz kapatmıştı. O manzarayı afallamış halde izleyen Rintaro'nun gözleri önünde kâğıt kırpıkları yavaş bir araya geliyor, birbirine bağlanıyor, sonra her kitap orijinal haline geri dönüyordu.

Kâğıtlar ve kitaplar havada uçuşurken, odanın ortasında duran beyaz önlüklü bilim adamı da mahzun bakışlarla izliyordu. İyice düşürdüğü yuvarlak hatlı omuzlarına bakarak o hüzünlü halini fark eden Rintaro, hemen önündeki masada eski haline dönen kitaplardan birini alarak bilim adamına uzattı.

Bilim adamı kitabın kapağına bakıp mırıldandı:

"*Koş, Melos!...*"

"Benim de sevdiğim bir öykü. Arada bir yavaşça sesli okumayı denesenize. Biraz zaman alabilir, ama pişman olmazsın."

Bilim adamı o ince kitabı eline alıp bir süre hiç kımıldamadan öylece durdu.

Kâğıt kırpıklarının havadaki dans gösterisi güçten düşmemişti. Yine de eski hallerine kavuşan kitaplar, kâğıt kırpığı selinden ayrılıp duvara yaslanmış raflardaki yerine dönüyordu. Süslemeden uzak küçük kitaplardan deri kapaklı

muhteşem eserlere varana kadar, birbiri ardına kitaplıktaki yerlerini alırkenki görüntü harikaydı.

Birden farkına vardıklarında, odanın tamamını puslu bir ışığın kapladığını gördüler. Aynı anda, aniden "Neşeye Şarkı" melodisi Rintaro'nun kulaklarına dolmaya başladı.

Rintaro bakışlarını masanın üzerindeki kasetçalara çevirdiyse de kaset hareketsizdi. Bilim adamı burnundan mırıldanarak söylüyordu.

Bir elinde *Koş, Melos!*'u tutan bilim adamı keyifle burnundan mırıldanarak şarkısını söylerken, esnek hareketlerle beyaz önlüğünü çıkardı, arkasındaki masanın üzerine fırlatıp attı. Fırlattığı beyaz önlük de yine puslu bir ışık tarafından sarmalanmaya başladı.

"Küçük ziyaretçim!" diye seslendi bilim adamı Rintaro'ya gülümseyerek, bir yandan çıkarttığı kravatını fırlatıp atarken. "Keyifli bir zaman geçirdim. Umarım güzel bir geleceğin olur."

Zarif bir sesle konuşan bilim adamı, başını hafifçe eğerek selam verdikten sonra olduğu yerde arkasını dönüp yürümeye başladı. Dar sırtını, burnundan gelen mırıltı şarkı eşliğinde beyaz puslu ışık sarmalamaya başladı. Keyifle mırıldandığı şarkı da sonunda uzaklaşıp beyaz ışığın içinde eriyip gitti.

Kendiliğinden uyanan Sayo, bir süre kımıldamadan öylece kaldı.

Çevresine bakınarak nerede olduğunu tartmaya çalışıyordu.

Yattığı yer Natsuki Kitabevi'nin bir köşesiydi. Görünüşe göre küçük tabureye oturup yanındaki kitaplığa yaslanarak uyuyakalmıştı. Üzerine battaniye örtülüp hemen yan taraf-

taki gaz sobası yakıldığına göre, birisi mutlaka elinden geldiğince düşünceli davranmıştı. Sobanın üstündeki beyaz çaydanlıktan yumuşak bir buhar yükseliyordu.

Kapıya baktığında, parlak sabah güneşini görebiliyordu. O göz kamaştıran ışığı arkasına alarak duran, elini gözlüğünün çerçevesinin kenarına koymuş halde bir şeyler düşünen sınıf arkadaşıydı.

Görmeye alıştığı sınıf arkadaşı neredeyse hiç hareket etmiyor, aşırı ciddi denebilecek bir hava oluşturarak, bakışlarını ayırmadan kitap rafına bakıyordu. Kitapların ciltli kapaklarını tek tek zihnine kazıyarak, o kitaplarda yazan öyküleri belleğine iyice yerleştirmek istermiş gibi bir ciddiyetle bakışlarını kitap sırasına yöneltmişti.

"Kitapları gerçekten seviyorsun."

Sayo'nun çekinerek kurduğu bu cümleyle, Rintaro sanki onun farkına yeni varmış gibi dönüp rahatladığını belli edecek şekilde iç geçirdi.

"Rahatladım. Öylece uyur da bir daha uyanmazsan ne yaparım diye düşünmüştüm. Çok derin uyuyordun."

"Üst üste sabah erken kalkmaktan yorgun düştüm. Baştan söyleyeyim, böyle kendini salmış bir halde başkasının evinde uyuyabilen biri değilim."

Sayo'nun her zamankinden daha dinç bir sesle yanıtlamış olması, bir şekilde yanaklarının kızarmaya başladığını hissetmiş olmasındandı. Bunu gizlemek ister gibi sözlerini sürdürdü:

"Sağ ol Natsuki. Başına bir hayli dert açtım galiba."

"Dert?"

"Buraya sen taşımadın mı beni? O tuhaf yerden."

Sayo'nun sözleri karşısında, Rintaro kısa bir anlığına bakışlarını kaçırıp sonra mahsus yaptığı belli olacak şekilde başını yana eğdi.

"Garip bir rüya görmüş olmayasın?"

"Bana bak..."

Sayo oturduğu yerde bakışlarını sertleştirdi.

"Hepsi rüyaydı diye inandırmaya çalışıyor olmayasın sakın? Boşuna uğraşma. Her şeyi anımsıyorum. Konuşabilen kedi, kitap dolu raflar arasında kalan koridor, acayip bir kitap araştırma merkezi... Daha da söyleyeyim mi?"

"Hayır, yeterli."

Rintaro ellerini salladı.

"Gereksiz kıvranmayı bırakıyorum."

"Hah şöyle."

Sayo güldü, başını sallayarak onayladı.

Zihninde o tuhaf manzaralar bir görünüp bir kayboluyordu: Hızlı adımlarla dolaşan beyaz önlüklü insanlar, sonu gelmeyecekmiş gibi duran aşağı indikleri merdiven, yüksek perdeden *9. Senfoni* ve o anlaşılması güç bir diyalog...

O diyaloğun ortalarında bir yerden itibaren Sayo'nun belleği bulanıklaşıyordu. Derin bir denize dalıp gidiliyormuş hissi veren ucu bucağı belirsiz loş mekânda, sınıf arkadaşının sıcak elinin kendisini geri çekişini hissetmişti. Bu kendi dünyasında yaşayan delikanlıya ait olduğunu düşünemeyeceği ölçüde güven veren bir eldi.

"Kediye ne oldu?"

Sayo'nun bu ani sorusu karşısında Rintaro başını iki yana salladı.

"Dönüş yolunda ortadan kayboldu. Önceki sefer de doğru düzgün vedalaşmadan çekip gitmişti."

"Öyleyse, tekrar karşılaşma olasılığımız var."

"Çok sevinmiş gibisin."

Rintaro yüzünde karamsar bir ifadeyle sürdürdü.

"Bana kalırsa, bundan daha fazla bu anlam verilmesi güç işlere sınıf başkanımı karıştırmak istemem."

"Yeteri kadar karıştım artık."

Bilerek neşeli bir sesle yanıtlayan Sayo, olduğu yerde kalkıp tüm vücuduyla gerindi.

Kapının ardında güneş canlı ışıklar saçıyordu. Kitabevinin saatine bakılırsa, kapıdan girdiği andan itibaren neredeyse hiç zaman geçmemişti. Sanki yeni gelmişti. Her şeyin bir rüyadan ibaret olduğunu düşündürtecek ölçüde sıradan bir günün sıradan akışı içerisindeydi.

Sabah güneşinin berrak ışıklarına bakarken gözlerini kısan Sayo, birden konuyu değiştiriverdi.

"Taşınma hazırlıkları nasıl gidiyor Natsuki?"

"Bir şey yaptığım yok."

"Bir şey yapmıyor musun? Sorun olmaz mı?"

"Sorun olur belki, ama..." dedi Rintaro, başını yana eğerek. "Bir nebze içime sinmiyor sanki."

"İçime sinmiyor derken?"

"Nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum. Buradan ayrılmayı istemiyorum sanırım. Böyle geniş laflar etmemem gerektiğinin farkındayım, ama bir türlü son noktayı koyamıyorum ve bu benim de canımı çok sıkıyor. O yüzden, şimdilik sesimi çıkartmadan düşünüyorum yalnızca."

Düşünmekle çözülecek bir durum olmasa gerek, demedi Sayo, aklından geçirse de.

Uzaklarda bir yerleri izliyormuş gibi duran yüzü, Sayo biraz aklından geçmeyen duygularla süzdü.

Rintaro'nun sözleri her zamanki gibi bulanıktı. Ne söylemeye çalıştığını anlamak zor olduğu gibi, bazı yerlerinde iyice belirsizleştiği de oluyordu. Fakat bunu basitçe güçsüzlük veya kararlılıktan yoksunluk olarak görmek de haksızlık olur. Deyim yerindeyse, içinden geçen birçok düşünceyi olabildiğince saf bir ciddiyetle karşılama tavrının göstergesiydi aslında. O, böyle biriydi.

Sayo sanki çok özel bir keşif yapmış gibi gözlerini hafifçe araladı.

O sinik ve güven vermeyen izlenimin ardında, bir anlığına da olsa, ahmaklık ölçüsünde dürüstlük ve ciddiyeti görmüştü sanki.

Birden kapının dışından liseli kızlar neşeli gülüşmeler eşliğinde geçip gittiler. Bunu fırsat bilen Sayo, dinç sesiyle suskunluğunu bozdu.

"Baksana, önerebileceğin bir kitap varsa söyler misin?"

Rintaro biraz kararsızca yanıtladı:

"Olur, ama bir hayli zorlayabilir."

"Fark etmez. Artık ana hatlara, özetlere sığınma niyetim yok."

"Bu cesaretin beni de rahatlattı."

Gülerek başını sallayıp onaylayan Rintaro bakışlarını kitaplığa çevirirken, sağ elini usulca gözlüğünün çerçevesine yapıştırdı.

O halde kımıldamadan kitaplığın önünde duruşu, sanki deneyim ve düşünce açısından donanımlı bir yaşlı bilgeyi andırıyordu. Sayo hafifçe irkildi.

"Bir bakalım... Ne iyi olur acaba?"

Rahat bir ifadeyle mırıldanan Rintaro'nun o her zamanki güven vermeyen izlenimi hiç olmamış gibi, özgüven ve girişkenlik doluymuş gibi bir hali vardı.

Sabah güneşini sırtından alarak suskunca düşünen sınıf arkadaşının o halini, Sayo bir süre kamaşan gözlerini kısarak izlemeyi sürdürdü.

ÜÇÜNCÜ LABİRENT:

Satıp Dağıtan

"Haydi bakalım, bugünkü derslerimiz bitti. Evlerinize dönerken dikkatli olun."

Kürsünün üzerinden gelen sınıf öğretmenlerinin net sesi sınıfta yankılanır yankılanmaz, sınıftaki öğrenciler patırtılar çıkartarak sıralarından kalkmaya başladılar.

"Nihayet bitti."

"Karnım acıktı ya."

"Sen bugün de kulüp çalışmasına kalıyor musun?"

Bu konuşmalar havada uçuşmaya başlayınca, sınıf anında gürültülü bir hal aldı.

Sayo Yuzuki de aynı şekilde ders kitaplarını çantasına güzelce yerleştirip sırasından kalktı. Kalkarken şöyle bir pencereden tarafa göz attığında, her kafadan bir ses çıkartan sınıf arkadaşlarının arasında bir sıra boştu.

"Bugün de gelmedi..."

Rintaro Natsuki'nin sırasıydı.

Zaten varlığı cılız olduğundan, okula gelmedi diye sınıfın havası değişmeyeceği gibi, özel olarak merak eden

öğrenci de yoktu. Birkaç gün önceki sabaha kadar Sayo da herkesle aynıydı.

Fakat şimdi durum biraz farklıydı.

Sınıfı toparlayan sınıf başkanı olduğu için ya da yakınlarda oturuyor diye, yine ders notlarını götürmek zorunda kalacağı gibi, ayrıntı sayılacak nedenler ileri sürebilirdi, ama sorunun özünün öyle olmadığını Sayo'nun kendisi de biliyordu.

Varlığı cılız okuma sevdalısı bir gençten öteye geçmeyen Rintaro hakkındaki izlenimi, şimdi o tuhaf Tekir'le birlikte, farklı bir görünüm alarak Sayo'nun zihninde belirliveriyordu.

"Oo, Natsuki bugün de gelmemiş."

Birden bu söz kulağına çalınınca, Sayo dönüp koridordan tarafa baktı.

Koridora bakan iç pencerenin öte yanında uzun boylu üst sınıflardan öğrenciyi görebiliyordu.

Basketbol kulübünün başkanı, bulunduğu senenin sınıfları toplamında başta gelen zekaya sahip Ryota Akiba idi. Dersin yeni bittiği sınıfta, gereksiz yere rahat gülümsemeler saçıyor, kız öğrencilerin sıcak bakışlarını ve heyecanlı seslerini üzerine topluyordu.

"Bir şey mi vardı, Akiba üstat?"

Sayo rahatlıkla anlaşılabilecek soğuk bakışlarını ona yöneltti.

Her ikisi de öğrenci konseyi üyesi olduklarından normal zamanlarda da belirli bir ölçü temasları vardı, ama bu üst sınıflardan üstün öğrencinin etrafına yaydığı uçarı havayıSayo bir türlü haz edemiyordu. Haz etmediği bir insana görgü kuralları yerini bulsun diye samimi davranmak karakterine uymadığından, hiç çekinmeden mesafe koyuyordu, ama

çoktan farkına varmış olması gereken Akiba, aksine durumu keyifli bularak yanına konuşmaya geliyordu.

"Sonuçta Natsuki, okula hiç gelmiyor. Can sıkıcı."

"Onunla birlikte okulu asan birinin bunları söylemesi hiç de ikna edici değil"

"Nereden çıkartıyorsun? Ben ailesinden birini yitirmiş, zavallı alt sınıf arkadaşımı teselli etmeye gittim."

Yanından geçen kız öğrencilere göz kırpmayı ihmal etmeksizin, söyleyeceklerini iyice can sıkıcı hale getirerek dile getiriyordu.

Sayo ise donuk bakışlarını ona yönelterek,

"Madem öyle, teselli etmeye giderken, gelmediği günlerin notlarını götürmeni rica edebilir miyim? Dünkü ek materyal de var."

"Ne o? Sen gitmiyor musun?"

"Dedesini kaybettikten sonra çökkünlük geçiren bir erkeği teselli etmek benim için aşırı zor. Bu tür şeyler erkekler arasında daha kolay olmaz mı?"

"Kusura bakma, ama beyin kapasitesi, spor yeteneği, dış görünüm, karakter gibi açılardan onunla ben çok farklıyız. Anlaşabilmemiz çok zor oluyor.

Her zaman yaptığı gibi, neşeli bir yüz ifadesiyle zehir saçıyordu Akiba.

"Üstelik" dedi Akiba, yüzünde anlam saklı bir gülümsemeyle.

"Natsuki'nin oradan kitap aldıysan, senin gitmen daha doğru olmaz mı?"

Bakışları Sayo'nun kucağına bastırdığı büyük kitabı net olarak yakalamıştı.

"Üflemeli çalgılar kulübü başkan yardımcısının klasiklere ilgi duyacağı aklıma gelmezdi."

"Kitabevine kapanıp durmadan kitap okuyan sınıfa arkadaşımı görünce, ben de biraz okuma isteğine kapıldım. Fakat kaç kez açarsam açayım, yalnızca yazıdan oluştuğu için omzum tutuluyor, okuma isteğimi kaybediyorum."

"Yine de, Austen iyi bir seçim."

Akiba'nın konuşma tonu biraz değişmiş gibiydi.

"Edebiyata girişi kolaylaştırır, kadınlara hitap eden yönleri de var. Natsuki bu işi biliyor."

Gülen Akiba'nın gözlerinde, soğukkanlılığına ters düşecek yumuşak ışıltılar oluşmuştu.

Bu hep böyle..., diye Sayo içinden iç geçirdi.

Kitapseverler, konu kitaptan açılında normalde olduğundan tamamen farklı ifadeler takınırlar.

Onun bu hali karşısında hafiften bocalayan Sayo usulca kucağındaki "Gurur ve Önyargı" kitabını düzeltti.

"Artık gerisini sen halledersin Rin'ciğim."

O dinç sesle birlikte motor sesi yükseldi beyaz fiyat 500 zorlanmadan harekete geçti.

Artık akşam saatlerine girilmişti. Güneş yatıklaşmaya başlamış, mavi berrak kış gökyüzünün usul usul kızıla boyanmaya başladığı saatlerdi.

Halasının bindiği küçük otomobili uğurlayan Rintaro, en azından kendisi için endişe etmesin diye var gücüyle el sallayarak yolcu ediyordu. Beyaz otomobilin İlerideki köşeyi döndüğünden emin olduktan sonra nihayet iç geçirerek mırıldandı.

Rin'ciğim denir mi ya, hala?

Bu cümle o anki hislerini doğrudan yansıtıyordu.

Az önce ayrılan halasının dinç sesi kulaklarında yankılanmaya devam ediyordu.

"Bak Rin'ciğim. Kendi eşyalarını güzelce toparlayıp taşınma hazırlıklarına ilerlet." Dedesi öldüğünden beri neredeyse her gün Rintaro'nun evine uğrayan halası o günün sonunda taşınma tarihini söylemişti.

Neşeli, rahat bir karakteri olan bu halasına karşı, şu an için Rintaro'nun önceden düşündüğü ölçüde kendisini sıkması gerekmiyordu. Ufak tefek olmasına karşın, balık etli şirin haliyle beyaz Fiat'a sıkış tıkış binen halasının o hali, bir nebze eski resimli kitaplarda çıkan orman cüceleri gibi bir izlenim bırakıyordu.

Fakat o dış görünümü ile karşılaştırıldığında tahmin edilemeyecek ölçüde işleri muntazam halleden bir insandı ve dedesinin odasının toparlanması da yolunda gidiyordu.

Böyle sürekli odana kapanarak yaşantını sürdürmeye kalkarsan, ruhen de çökkünlük yaşarsın.

Bu sözlerin halasının kendince düşünceli davranmaya çalışmasının bir göstergesi olduğunu Rintaro elbette anlayabiliyordu. Bu şekilde kitabevine kapanıp, zamanını boş boş geçirmesinin söz konusu olamayacağının da farkındaydı. Fakat Rintaro'nun duygu dünyasında, zaman bir yerlerde duruvermiş hissinin varlığı da netti.

Tam halasının bindiği Fiat'ı uğramıştı ki, yolun karşı tarafında okuldan dönen sınıf başkanını gördüğünde Rintaro bir şekilde yardım eli uzatılmış gibi bir hisse kapıldı.

"Pek karşılaşmadığımız bir durum. Eve kapanmayı adet edinmiş biri sokakta."

Sayo her zamanki gibi canlı adımlarıyla ona yaklaştı nokta.

"Okuldan mı dönüyorsun?"

"Soracağın soru 'Okuldan mı dönüyorsun?' olmamalı. Yine önceden haber vermeden okula gelmedin. Amacın ne senin?"

Sınıf başkanının keskin bakışları, çekinmekten yoksunluğu ölçüsünde insana kendini iyi hissettiriyordu.

Rintaro konuyu değiştirmek için, bakışlarını yolun ilerisine çevirdi.

"Halamdı, az önce giden. Taşınma hazırlıklarını doğru düzgün tamamlamamı söyledi. Sonraki gün taşıma şirketi gelecekmiş."

"Sonraki gün?"

Sayo yolu kesilmiş gibi kaşlarını iyice kaldırdı.

"Dedem öldükten sonra neredeyse bir hafta olacak. Dünyadan bihaber bir liseliyi, sürekli kendi başına bırakmak uygun değil sanırım."

"Sen hep böylesin. Sanki tanımadığın, başka biri hakkında konuşuyormuşçasına sakinsin."

"Pek sakin değilim aslında..."

"Yine kendi başına olur olmaz şeyleri kafana takıp, düşüncelere dalıyorsun. Arada düşünmeyi bırakmazsan, bir gün beynin yanacak, ona göre."

Konuşmanın bir sonraki aşamasına rahatlıkla sıçrayan Sayo'ya, Rintaro ancak buruk bir gülümsemeyle yanıt verebildi.

"Senin zahmete girerek eksik ders notlarını getireceğin son gün olacak sanırım."

"Eksik ders notları için gelmedim."

Sayo koltuk altına sıkıştırdığı kitabı Rintaro'u ya uzattı.

"Çok keyifliydi."

Sayo'nun bu hareketi ve sözü karşısında şaşırma sırası Rintaro'ya gelmişti.

"Okudun bitti mi yani?!"

"Okudum. O yüzden iki gündür uykusuzum."

Sanki bir rahatsızlığa maruz kalmış gibi konuşmasına rağmen, göz bebekleri gülüyordu. O gözlerini kitabevinin içine çevirerek,

"Haydi sıradaki kitabı söyle. Taşınmana yalnızca iki gün kaldı. İki, üç kitap satın alabilirim."

Sayo kesinlik tonu yüklü sözlerinden sonra, yanıt beklemeksizin kitabevine girdi.

Rintaro, telaşla Sayo'nun ardına düştüyse de, az kalsın tam kapıdan geçtikleri anda birden duruveren Sayo'ya çarpacaktı.

"Sayo?" diye soran Rintaro, kitabevinin dip kısmına baktığında durumu anladı.

"Gençliğin tadını çıkartıyorsun, ikinci patron."

Yüzünde gülümsemeden eser bulmayan bulunmayan haliyle bunu söyleyen, üç renk tüyleriyle, yeşim taşı rengi gözleri parlayan tombul tekir kedi idi. Açık mavi ışıltılar yansıtan kitaplıklar arasında kalan koridoru arkasına alan kedi, yine rahat tavrını sürdürüyordu.

"Yine işin yok galiba. İyi oldu bu."

"Maalesef taşınma hazırlıklarından başımı kaldırabilecek durumda değilim."

"Bu çok ucuz bir bahane. Hazırlık namına pek bir şey yapmamışsın oysa."

Rintaro'nun direncini kolayca savuşturan Tekir boynunu hafifçe çevirerek Sayo'ya baktığında bu sefer başını saygıyla eğerek selamladı.

"Sizi tekrar görebilmek büyük şeref. İkinci patrona çok değerli yardımlarınız oluyor."

"Rica ederim" diye yanıtlayan Sayo, ne yapacağını bilmemek şöyle dursun, bu durumdan keyif alıyor gibiydi. Olaylar karşısında baş etme yeteneğinin böylesine güçlü olması, her haliyle sınıf başkanının zekâsının göstergesiydi.

"Artık görüşemeyiz sanmıştım."

"Öylesi daha mı iyi olurdu yoksa?"

"Hayır, görüşebilmemize çok sevindim. Geçen sefer de keyifliydi."

Yapmacıklıktan uzak sözler karşısında, kedi etkilenmiş gibi hafifçe bıyıklarını oynattıysa da, hemen yeşim bakışlarını Rintaro'ya çevirdi.

"Gerçekten uyumlu ve çekici bir genç kız. Hangi konuda olursa olsun geriye adım atmayı tercih eden, mantık yürütmeye gelince mangalda kül bırakmayan, ama asla eyleme dökemeyen statükocu bir delikanlıdan çok farklı."

"Karşı çıkmayacağım, ama bu senin kanunsuz girişlerin için affedici bir durum olamaz. Her seferinde duvarın öbür tarafından geçip gelerek şaşırtman, bana kendimi hiç de iyi hissettirmiyor."

"Endişelenecek bir durum yok."

Kedi kayıtsızca yanıtlamıştı.

"Bu kez son olacak."

"Son olacak derken?"

Öyle, diye yanıtlayan Tekir, bir nefeslik boşluk bıraktıktan sonra, cümlesini tamamladı.

"Bir kez daha yardımını istiyorum."

Kedinin kısık sesi kitabevinde yankılandı.

"Bu son labirent" dedi kedi, duygudan yoksun sesiyle, sonu görünmez iki tarafı kitaplıkla kaplı koridorda ilerlerken.

İki tarafta kalan duvarlarda muazzam kitaplığın devam ettiği, başlarının üzerinde nokta nokta lambaların yandığı tuhaf koridorda Rintaro ve Sayo sessizce yürüyorlardı.

"Sen şimdiye kadar gerçekten çok sayıda kitabı özgür bıraktın, minnettarım."

"Bu zamana kadar geldikten sonra garip bir teşekkür."

Lafını geri esirgemeyen kediden hiç beklenmediği sözler karşısında Rintaro soğukkanlılıkla mesafeli bir yanıt vermişti.

"Sanki ayrılık için ön hazırlık yapar gibisin."

"O nüansın olmadığını söyleyemem."

Kedinin dolambaçlı yanıtı karşısında, Rintaro itiraz eder gibi, ses tonunu netleştirdi.

"İlk göründüğünde çok birdenbire olmuştu ve şaşırmıştım, ama çekip giderken de hiç bir soru yanıt olmayacak yani."

"Elimden bir şey gelmez. Kedi dediğin canlıların özünde insanoğlunun ne halde olduğunu düşünmeden hareket etme tavrı vardır."

"Benim bildiğim, kediler en azından senin gibi patavatsızca konuşmazlar, ama..."

"Çok dar görüşlüsün. Dünyada benim ayarımda kedi ararsan, istemediğin kadar bulursun."

"Bir kere bile dönüp bakmadan bunları söyleyen Tekir'i Rintaro buruk bir gülümseme ile yanıtladı.

"Senin bu tek yönlü laf atışlarını artık duyamayacak olmam çok yazık."

"Acele etme. Her şey bu labirenti aşmamıza bağlı."

Tekir aniden durup Rintaro'ya baktı. Gözlerindeki bakışlar ondan beklenmeyecek ölçüde ciddiydi.

"Üçüncü labirentin sahibi çok bela bir adam."

Bu sözlerle birlikte kedi yeşim bakışlarını Rintaro'dan Sayo'ya çevirdi. Sessizce diyaloğu dinleyen Sayo aniden kendisine yöneltilen bakışlar karşısında kaşlarını çattı.

"Ne oldu?"

"Bu seferki adam önceki ikisinden biraz farklı."

"Tehlikeli olacak, geri dön mü demek istiyorsun?"

Doğrudan yanıt vermekten kaçınan kedi, konunun uzmanıymış gibi bir tavır takınarak patisiyle yüzünü sildi.

"Hareketleri önceden kestirilmesi güç bir adam. İkinci patron senin için bir kat daha endişelenecektir."

"Yani, bu sefer sen de Rintaro'nun tarafını tutuyorsun."

"Hayır, yanlış."

"Yanlış olan ne?"

"Benim açımdan senin varlığın tamamen tahminim dışındaydı. Fakat rastlantı olduğunu da sanmıyorum."

Bu tuhaf yanıt karşısında Sayo ve Rintaro dönüp birbirlerine baktılar.

"Senin burada olmanın mutlaka bir anlamı vardır. O yüzden geri dönmeni istemek benim arzuladığım bir durum değil."

"Hop..." Bu sefer telaşa kapılan Rintaro olmuştu. Fakat Tekir ona aldırmaksızın, seri bir hareketle Sayo'ya dönüp başını öne eğdi.

"Bir şey olursa ikinci patron sana emanet."

Kısık ama güçlü sesi hafifçe yankılandı. Bir an sessiz kalan Sayo, nihayet her zamankinden daha çekici bir gülümseme ile yanıtladı.

"Beni takdir mi ediyorsun?"

"İkinci patron akılsız bir adam değil. Fakat cesaret konusunda zayıf olduğu için, en önemli an geldiğinde kuyruğunu indiriveriyor. O yüzden pek güvenemiyorum."

"Aynı fikirdeyim."

"Kendisinin önünde olduğumuz halde, onun hakkında konuşurken ölçüyü biraz kaçırmış olabiliriz..."

Rintaro nihayet söze girdi.

"Neyle karşılaşacağımızı bilmiyoruz. Bizimle gelmene gerek yok Sayo."

"Önceki halim olsaydı, böyle söylenince geri dönüp giderdim belki. Fakat şimdi sana bir şey olursa bu beni de etkiler Rintaro."

Hiç ummadığı bu sözler karşısında Rintaro, dudaklarını birbirine yapıştırdı. Bunu gören Sayo yaramaz bir çocuk gibi tek gözünü kapattı.

"Hem sonraki okuma önerini de söylemedin henüz."

Onun bu neşeli sesini duyan Tekir hafifçe güldü.

"Tamam, öyleyse."

Kısaca kestirip attıktan sonra, kıvrak bir hareketle ileri yönelen kedi, tekrar yürümeye başladı. Sayo da tereddüt etmeksizin peşine takıldı.

Geride bırakılmış halde kalan Rintaro için seçme şansı yoktu elbette. Telaşla takip etmeye başladığı anda, çevreleri beyaz bir ışıkla kaplandı.

Işığın görmeyi zorlaştıran etkisi geçtiğinde, karşılaştıkları manzara acayipti.

İlk gördükleri, yumuşak kıvrımlarla uzanan ince uzun koridordu. Oraya varana kadar geçtikleri koridorla aynı genişlikteydi, ama onun dışında her şey tamamen farklıydı.

Öncelikle, başlarının üzerinde berrak masmavi gökyüzü vardı artık. Oraya kadar gelirken geçtikleri tavanında lambalar sıralı koridordan farklı olarak, açık havadaydılar. İki yanlarında Rintaro'nun boyunu fazlasıyla aşacak yüksekliktekı duvarlar yüzünden etrafı göremiyorlardı, ama koridoru dolduran güneş ışığı bir hayli rahat bir hava yaratıyordu.

Fakat açık havanın uyandırdığı rahatlık hissine karşın, önlerini huzursuz edici bir manzara kapatmıştı.

Aa! diyerek suskunluğunu bozan Sayo olmuştu.

"Bu ne ya?"

Tiz sesinde çığlığı andıran bir tını yüklüydü. Sese dökmemişti, ama Rintaro'nun ruh hali de aynıydı.

Koridorun iki yanında yükselen duvarlar üst üste yığılmış kitaplardan yapılmıştı. Üst üste yığılmış olsa da belirli bir düzene bağlı kalındığını gösteren bir durum yoktu. Kimisi aşınmış, kimisi ezilmiş, altta kalan kitaplar üstteki kitapların ağırlığıyla şeklini yitirmişti. Olmaları gereken hallerini koruyan durumda olanları son derece azdı. Hiçbir şey düşünülmeden kitapların yığılması sonucunda, duvarların hatırı sayılır bir yüksekliğe ulaştığı söylenebilirdi yalnızca.

Rintaro gibi bir kitapsever olmasa bile, bakanın hoşuna gidecek bir manzara değildi.

"Gidiyoruz."

Tekir'in kısık sesiyle söylediği tek sözle kendilerine geldiler.

Yanıt olacak sözcük yoktu. Sözcüklere dökülemeyecek ruh halini, suskunlukla ifade etmekten başka yol yoktur.

Rintaro ve Sayo birbirlerine bakıp hafifçe başlarıyla onayladıktan sonra yürümeye başladılar.

Sessizliğe gömülmüş koridor ölçüsüz kıvrımlarla devam ediyordu ve görüş mesafesinin yetersizliği yön hissinin hemen kaybolmasına neden oluyordu. Başlı başına çökmüşlük hissi veren hava, üstüne bir de duvarlara düzensiz vuran canlı güneş ışığı eklenince, baskı ve sahtelik hissine yol açıyordu. Zarafetten yoksun bir modern güzel sanat eseri içerisinde yürümek zorunda bırakılmışlık hissi veriyordu.

Çok mu ilerlemişlerdi, pek yürümemişler miydi? Mesafe algısı netleşmeden koridorun ileri tarafında devasa boyutta bir gri duvar görününce, Sayo rahatlamış gibi suskunluğunu bozdu:

"Çıkmaz sokak?"

"Varacağımız yer burası mı acaba?"

Rintaro durup başlarının yukarısına baktı. İleride yollarını kapatan yapay, gri duvarın yüzeyinde sayısız dörtgen pencere sıralanmıştı. Pencereler sıralı o devasa duvarın üst kısmı başlarının iyice yukarılarında, beyaz sis içerisinde öylece kaybolup gidiyordu. İki taraftaki kitaplardan oluşan duvarlar engel olduğundan tam görünümünü yakalayabilmek mümkün değildi, ama koridorun ilerisinde devasa bir gökdeleni andıran bir binanın olduğu anlaşılabiliyordu.

Biraz daha yürüdüler. Görüş açılarına giren gri binanın zemin kısmında, tam da o binaya uygun iri bir cam kapı vardı. Kapının üzerinde zarif bir yazıyla "Giriş" levhası asılmıştı.

"Demek oluyor ki, giriniz." dedi kedi, pek etkilenmemiş bir tavırla. Sonra çekincesizce yürüyerek yaklaşmaya başladı.

Kapının altına kadar gelince, cam kapı sessizce iki yana açılarak üçlüyü içeri aldı. Aynı anda nereden çıkıp geldiği belli olmayan uçuk mor renk temiz bir takım elbise giymiş bir kadın, yaklaşarak onları selamladı.

"Dünya Birincisi Yayınevi 'Dünya Birincisi Kitabevi'ne hoş geldiniz!"

Mükemmel denilecek ölçüde mekanik bir sesi ve bir o kadar da mekanik bir gülümsemesi vardı. Üstelik selam verirken 'dünya birincisi' ifadesini kullanması aşırı özgüven göstergesiydi.

"Adınızı ve ne için geldiğinizi öğrenebilir miyim acaba?"

Anlamsız bir neşe taşıyan bu sesle önü kesilmiş gibi olan Rintaro, yine de ağzını açtı:

"Binanın dışında kitaplar dağ gibi yığılmıştı. O nedir acaba?"

Binanın dışı? diyen kadın yüzündeki gülümsemeyi bozmadan başını sola doğru otuz derece kadar yatırdı. "Saygı görünümlü terbiyesizlik buna deniyor herhalde..."

Rintaro, bu garip noktayı ikna edici bulmuştu, ama hayranlık gösterecek durumda da değildi.

"Binanın dışı. Kitaplar çok feci hırpani bir şekilde..."

"Oo, sayın misafirlerimiz, dışarıda mı yürüyordunuz? Bu çok tehlikelidir. Yaralanmamış olmanız büyük şans."

Elini göğsüne koyup kaşlarını birbirine yaklaştırarak, yüzünü tamamen kaplayan bir endişe ifadesi takınmıştı.

Sözcüklerle ifade edemediği bir yorgunluk hissi hızla vücuduna yayılıyordu. Rintaro'nun iç geçirmesinden sonra kedinin soğukkanlı sesi duyuldu:

"Kes şunu ikinci patron. Neresinden bakarsan bak, muhatabımız bu kız değil."

"Orası öyle ama..."

Omuzlarını büzen Rintaro'ya kadın tekrar sordu:

"Adınızı ve ne için geldiğinizi öğrenebilir miyim acaba?"

Tamamen bozuk plak gibi sorulan bu soruyu, Rintaro biraz düşündükten sonra yanıtladı:

"Adım Rintaro Natsuki. Gelme amacımız ise... Patronunuzla görüşmek, diyelim."

"Rintaro'nun bu gelişigüzel yanıtı karşısında, saygıyla selam veren kadın hemen yanlarındaki danışma masasına giderek ahizeyi kaldırıp bir şeyler konuştuysa da, hemen yanlarına dönerek tekrar başıyla selamladı.

"Beklettim. Patronumuz sizinle görüşecekmiş."

"Hemen şimdi mi?"

"Elbette. Onca zahmete girip buralara kadar geldiniz."

Tek taraflı olarak bu yanıtı verdikten sonra, karşılık beklemeksizin önlerine düşerek yürümeye başladı.

Becerikli miydi, yoksa tam tersi mi, anlamak mümkün değildi. Ne gibi bir amacı vardı, yoksa en baştan amacı da fikri de yok muydu? Rintaro'nun anlayabilmesi mümkün değildi, ama o sevimsiz diyalogdan özgür kalmış olduğu da bir gerçekti.

"Habersiz gelen misafirlerle böyle hemen görüştüğüne göre, düşündüğümüzün aksine alçakgönüllü bir patrondur belki de."

"Hiç umursamadan konuşuyorsun sanki," dedi yanına yaklaşan Sayo, Rintaro'nun kulağına.

"Patron dediğin, çoğunlukla bozuk karakterli, şişman ve kel olur. Açık verirsen sonu hiç iyi olmaz."

Sayo'nun acımasız öngörüsünün yarattığı baskı altında, Rintaro kadının peşine düşüp öylece yürümeye başladı.

Götürüldükleri yer süslemeden uzak, düz bir koridordu. Ayaklarının altındaki güzelce parlatılmış siyah granit döşeli zemin üçlünün görüntülerini ayna gibi yansıtacak ölçüdeydi. Tek toz zerresi bile görülmeyen dümdüz siyah koridorun ortalarında tezat yaratacak şekilde kıpkırmızı bir tek parça halı serilmişti. Kadın, halının üzerinde hızlı adımlarla yürümeye devam etti.

Bir süre ilerledikten sonra, kadın önceden anlaşılmayacak şekilde aniden durup onlara döndü.

"Buradan itibaren rehberiniz değişecek."

Şöyle bir bakınca, kırmızı halının ileri ucunda siyah takım elbiseli bir adam duruyordu. Adam saçmalık ölçüsünde bir nezaketle başını Rintaro'ya iyice eğerek, "Buradan ilerisine çanta ve diğer eşyalar sokulmuyor," dedi, canlılıktan uzak bir sesle.

Söylemeye gerek yok, onların yanında çanta ya da eşya falan yoktu. Adam söyleyeceğini söyledikten sonra herhangi bir kontrole girişmeksizin, doğal bir hareketle sırtını onlara dönüp yürümeye başladı. Rintaro ve Sayo birbirlerinin yüzüne baktılarsa da, bu kez adamın peşine düştüler.

Bir süre daha gittikten sonra, bu kez onları mavi takım elbiseli bir adam bekliyordu.

Takım elbisesinin rengi farklıydı, ama hareketleri siyah takım elbiseli adamla tamamen aynıydı. Başını iyice eğerek selamlayıp, "Buradan ilerisine yetki ve unvan sokulamaz," dedi, kaşlarını bile kımıldatmadan.

O da söyleyeceğini söyledikten sonra siyah takım elbiseli adamla aynı şekilde, doğal bir hareketle sırtını onlara dönüp önlerine geçerek yürümeye başladı.

"Bu bir şaka mı acaba?"

"Şaka yapılacak biri olsa fena olmaz, ama..."

Tekir'in yanıtında huzurdan eser yoktu. Mavi takım elbiseli adamın peşi sıra ilerlediklerinde, nihayet onları bekleyen sarı takım elbiseli adamla karşılaştılar.

"Buradan ileriye kötülük ve düşmanlık duyguları alınmıyor."

Bu seferki uyarı bu şekildeydi.

Rintaro'nun artık tek tek sorgulama hevesi kalmamıştı. Sarı takım elbiseli adamla daha da ilerleyince, birden koridordan çıkıp geniş bir salona ulaştılar.

Rintaro ve Sayo'nun dudaklarından, aynı anda şaşkınlık nidası dökülüverdi.

Orası geniş mi geniş, yuvarlak şekilli bir mekândı, başlarının yukarısı ise tavan görülemeyecek ölçüde yüksekti.

Salonun farklı yerlerinde, belirli bir düzene göre yapılmamış çok sayıda merdiven başlarının yukarısına doğru çıkıyordu. Bu merdivenler yukarıda karmaşık bir şekilde kesişiyor, birçok katmanlar halinde havada örümcek ağını andıran geçitler oluşturuyordu.

"Uzun yol boyunca sizi biraz yorduk."

Sarı takım elbiseli adam öyle dedikten sonra ileriyi işaret etti.

Kırmızı halı salonun ortasına kadar uzanıyor, orada yukarı doğru dümdüz yükselen büyük bir asansörün önünde son buluyordu. Asansörün yanında kırmızı takım elbiseli bir adam ayakta duruyordu. Üçlü yürüyerek yaklaşınca, öncekiler gibi saygıyla başını iyice eğerek selamladı. Aynı anda asansörün kapısı açılıp camla kaplı dörtgen mekân göründü.

"Patron sizi bekliyor. Binin lütfen."

Üçlü, o düz tondaki sese uyarak asansöre binmeye çalışırken, kırmızı takım elbiseli ani bir harekette Tekir kedinin önüne dikilerek başına saygıyla eğdi.

"Kusura bakmayın, ama buradan ileriye kedi veya köpekle girilmiyor maalesef."

Makineden çıkıyormuş gibi gelen o ses tüm soğukluğuyla mekânda yankılandı. Rintaro ve Sayo'nun şaşkınlığına karşın Tekir paniğe kapılmamıştı. Sadece bununla kalmamış, itiraz etmek üzere olan Rintaro'yu keskin bakışlarıyla durdurmuştu.

"Söylemiştim size. Bu seferki muhatabımız tam bir bela."

Yine de bir şeyler söylemeye çalışan Rintaro'yu görmezden gelen kedi, bakışlarını bu kez Sayo'ya çevirdi.

"Senin de gelmen çok iyi oldu. İkinci patronu tek başına göndermeye yüreğim asla el vermezdi."

"Belki de onun için geldim ben..."

Sayo'nun yüzünde beliren buruk gülümsemeyle aynı anda kedinin yeşim gözlerinden de hafif bir gülümseme geçiverdi. Bu samimi sessiz diyaloğu bıçakla keser gibi, "En üst kat düğmesine basın lütfen!" dedi kırmızı elbiseli adam.

İtiraz kabul etmeyen tondaki ses aralarına girivermişti.

En üst kat demiş olsa da içeride yalnızca bir tek düğme vardı. İrice bir plakanın tam ortasında özel olarak "En Üst Kat" yazılı tek bir düğme.

"Dönüş tuşu düğmesi yok?"

"Meseleyi kesin olarak hallederek kendi gücümüzle dönmemiz gerektiği anlamına geliyor galiba."

Rintaro hafifçe iç geçirerek dönüp Tekir'e baktı. Bir anlık sessizlik sonrasında, sakince, "Gidip şu işi halledeyim ortak," dedi.

"Sana güveniyorum ikinci patron."

Kedinin kararlı sesiyle sırtından itiliyormuş gibi Rintaro en üst kat düğmesine bastı. Kapısı hızla kapanan asansör hafif titreşimler eşliğinde harekete geçti.

Kırmızı takım elbiseli adamla Tekir'i aşağıda bırakarak harekete geçen asansör, hemen birbirlerini kesen havadaki geçitlerin arasına daldı. Dört yanı çevreleyen sayısız düz çizginin birbirini kestiği geometrik üç boyutlu yapı içerisinde hızını artırarak yükseliyordu.

Görebildikleri mesafe içerisinde mekânı dikine ve enine dolduran merdivenlerde bir kişi bile yoktu. O haliyle devasa bir illüzyon resmini andırıyordu.

"Merdivenlerden çıkın denmemesi iyi oldu. Merdivenleri kullansaydık canımız çıkardı," diye mırıldandı Rintaro nihayet.

Bunun kasvetli sessizliği bozmak için Rintaro'nun tüm gayretiyle yaptığı bir şaka olduğunun farkına varan Sayo, hafifçe güldü.

"Umulmadık ölçüde insana endişe veriyor."

"Ağzı bozuk, anlamsız şekilde kibirli Tekir'in bile olmamasındansa yanımızda gelmesi rahatlatıcı olurdu. Kurumuş ağaçlar da dağın şamatası olur derler ya, işte öyle."

"Kurumuş ağaç kızmasın sonra."

İkisi aynı anda birbirlerine bakıp hafifçe gülüştüler. Asansörün dışı gitgide karanlık bir hal alıyordu. Binanın içinde oldukları halde, güneş yavaş yavaş batıyormuş hissi uyandırıyordu. Pencerenin ardındaki karmaşık yapı karanlığa gömülüp görüş mesafesi kaybolunca, asansörün yukarı çıkmaya devam mı ettiği yoksa hareketini durdurduğu net olarak anlaşılmaz hale gelmişti.

"En başta geri dönmesem de olur diye düşünmüştüm."

Rintaro neredeyse tamamen istemsizce mırıldanmış gibiydi. Sayo ses çıkartmaksızın Rintaro'nun yüzüne baktı.

"Başlangıçta o tuhaf kedi beni peşine taktığında rüyaysa rüyadan uyanmayayım, eğer rüya değilse de geri dönmesem de olur demiştim."

Rintaro yerini düzeltmek ister gibi eliyle gözlüğüne hafifçe dokundu.

"Fakat o kedi ortaya çıktıktan sonra birçok şeyi düşündüm durdum. Sanki gördüğüm manzara biraz farklılaşmış gibi bir his var içimde."

"Her şeyi oluruna bırakırken, şimdi biraz olsun olumlu düşünür hale geldiysen, bu iyi bir şey."

Sayo'nun lafını sakınmadan söylediği bu sözleri karşısında Rintaro, buruk bir gülümsemeyle, "Tutuk bir karakterim olduğuna kabul ediyorum, ama sınıf başkanımı tehlikeye atmayı istemediğim de bir gerçek," dedi.

"Rintaro. Bazen senin söylediklerine bakınca, kız tavlamaya mı çalışıyor acaba diyorum. Bu da aşırı kitap okumanın bir etkisi mi acaba?"

"Düzelteyim. Tuhaf bir işe bulaştırdığım için özür dilemek istemiştim yalnızca."

"Gereksiz, aşırı düşüncelisin. Ben fazlasıyla keyif alıyorum. Üstelik senin aklına gelmeyecek bir yönün görünür oluyor."

"Akla gelmeyecek bir yön?"

"Önemli bir şey değil."

Sayo kestirip attıktan sonra, bu kez sesini yükselterek güldü.

O tuhaf, yeraltı katındaki araştırma odasında beyaz önlüklü bilim adamını karşısına alarak geri adım atmaksızın tartışmayı sürdüren Rintaro'nun o hali, Sayo'nun zihnine kazınmıştı. Sayo için müthiş bir etki bırakan manzaraydı, ama Rintaro'nun kendisinin bunun bilincinde olması elbette mümkün değildi.

Rintaro tam karşılık olarak bir soru sormaya çalıştığı zamanlama ile aynı anda, asansörün birden hız kestiğini hissettiler. Hemen sonra da durdu asansör.

Kapı sessizce açıldığında, dışarıdaki loş mekânla karşılaştılar. O loş hali yüzünden genişliği tam olarak anlaşılamıyordu, ama tam ortaya serilen kırmızı halı, gitmeleri gereken yönü gösterirmiş gibi dümdüz ileriye uzanıyordu. İlerideyse üzeri oyma geometrik motiflerle kaplı ahşap bir kapı vardı.

Kapı her haliyle otoriter bir izlenim bırakıyordu.

"Sana güveniyorum Rintaro."

"Güveniyorum diyorsun da..."

"Sorun çıkmayacak," dedi Sayo, morali iyice zayıflayan Rintaro'ya sakin bir ses tonuyla.

"Senin kendinin düşündüğünden çok daha fazla cesur olduğunu düşünüyorum. Özellikle kitaplar söz konusu olduğunda, korkuya kapılmana hiç gerek yok. Akiba üstadın bile bir ölçü takdirini kazanmışsın."

Adı konuşmaya aniden dâhil olan kişi Rintaro'yu biraz sersemletmişti.

"Akiba üstad mı?"

"Okulda seni çok övüyor. Biraz hoppa tavırlarını ben pek sevmiyorum, ama yalan söyleyecek biri olmasa gerek."

Sayo'nun sözleri birden aydınlanan kış gökyüzü gibi iç açıcıydı.

Rintaro'nun karnının derinliklerinde sıcak bir şey kendini hissettirecek şekilde yayılıyordu. Cesaret demek biraz abartılı olurdu, ama bu mutlaka cesareti doğuran kaynak gibi bir şey olmalıydı.

Birden, Sayo beyaz elini Rintaro'nun sırtına yapıştırdı.

"Beni de yanına alarak geri döneceksin, tamam mı Rintaro?"

Sırtından itilerek attığı ilk adımıyla yumuşak halıya bastı. Çekinmiyorum dese yalan olurdu. *Fakat*, diye, Rintaro bakışlarını ileri çevirdi. *Şu an mutlaka ilerlemem gerekiyor.* Nedense sarsılmaz bir şekilde kendinden emindi.

Rintaro içinde tuttuğu nefesini iyice saldıktan sonra, dümdüz ileri doğru yürümeye başladı.

"Sen, kitapları gerçekten seviyorsun."

Ryota Akiba'nın rahatlık tonu yüklü sesi, Rintaro'nun kulaklarının derinliklerinde yankılandı.

Rintaro liseye yeni girmişti, bu üstün başarılı üst sınıf öğrencisiyle henüz tanıştığı sıralardı.

Sık sık Natsuki Kitabevi'ne uğrayan bir üst sınıf öğrencisi okul arkadaşına karşı Rintaro sürekli belirli bir mesafe koyarak iletişim kuruyordu.

Ne de olsa Akiba, basketbol takımının asıydı. Bulunduğu yılın tüm sınıfları arasında okul birincisiydi. Öğrenci konseyinde de etkin, sıradanlığı fazlasıyla aşan, üstün yetenekleri olan biriydi. Zayıf bir karakter sergileyerek, dedesinin kitabevine kapanmış bir yaşam sürdüren Rintaro ile farklı dünyaların insanıydı.

Böylesi el üstünde tutulan, üstün başarılı bir öğrencinin neden zahmete katlanarak Natsuki Kitabevi'ne kadar geldiğini yalnızca bir kez ciddiyetini takınarak sormuştu.

"Nedeni, tartışmasız iyi kitaplar olduğu için."

Akiba, o kadar zaman geçtikten sonra bu sorunun sorulmasını abes bulduğu rahatlıkla anlaşılacak şekilde yanıtlamıştı.

Yanıtı tuhaf bulduğu yüzündeki ifadeden anlaşılan Rintaro'ya, Akiba biraz canı sıkılmış gibi, "Bu kitabevinin ne kadar muhteşem bir yer olduğunu içindeki kişi anlamazsa, dedenin gözü de arkada kalır," demişti.

Akiba bu şekilde konuşsa da Natsuki Kitabevi'ne neden çekildiğini kendini kaptırarak anlatmıştı.

Burada dünyanın ünlü eserleri olarak bilinen kitaplar vardı. Hangisine bakılsa uzun yılları aşarak günümüze kalmış özel eserlerdi. Bu tür kitaplar şehirdeki normal kitabevlerinde görülmez olmuş, gerçekten elde etmek zorlaşmıştı.

"Fakat buraya gelince çoğunu bulabiliyorum," diye hemen önündeki rafa kapı çalar gibi bir hareketle usulca vurmuştu.

"Sherwoow Anderson veya Samuel Johnson gibi yazarların olmaması çok yazık, ama son zamanlarda Kafka ve Camus'nün bile çok sayıda eserinin baskısı tükendiği gibi Shakespeare'in eserlerinin tam takım sıralandığı kitabevi de çok az."

Neden sorusunun yanıtı basitti.

"Satılmıyorlar da ondan."

İnsanın afallamasına neden olacak ölçüde kısa bir yanıttı.

"Kitabevleri bu işi elbette gönüllülük esasında yapmıyor. Kitap satılmazsa, işler yürümez. O yüzden de satılmayan kitaplar yitip gider. Öylesi bir ortamda bu sahaf, sanki en satıl-

mayandan başlayıp dizilmiş gibi çok sağlam bir cephe. Eh, sahaf olduğu için o kadar çeşit bir araya getirilebiliyordur, ama neticede buraya gelince, çok nadir kitaplar olmadığı sürece önde gelen eserlerin çoğunu elde etme beklentim yüksek."

Tak tak, kitaplığın kenarına vurarak konuşuyordu. "*Üstelik,*" demişti Akiba, sırıtma ve gülmeyle karışık bir ifadeyle Rintaro'ya bakarak, "bu muazzam sayıdaki zorlu kitaplıklar konusunda köşe bucak ustalaşmış bir rehber var."

"Rehber?"

"Constant'ın *Adolphe*'u var mı? Geçenlerde internette ilginç bir roman olduğunu okumuştum. Başka yerde bulabilmek bir hayli zor."

Var, diye başıyla onaylayan Rintaro biraz iç tarafta kalan kitaplıktan eski, küçük, orta uzunluktaki romanı çıkartıp getirmişti.

"Benjamin Constant'ın eseri. Bir hayli kendine özgü psikolojik tasvirler içeren ünlü bir eser. Sanırım öyleydi."

19. yüzyıl başlarında Fransa'da çıkan kitabı hemen eline almayan Akiba bir kitaba bir Rintaro'ya bakmıştı. Neden sonra, artık bastıramaz hale gelmiş gibi keyifle gülmüştü.

"Sen kitapları gerçekten seviyorsun!"

Natsuki Kitabevi'nin ortamına yakışmayan, canlı bir gülme sesiydi.

"Dünya Birincisi Kitabevi'ne hoş geldiniz!"

Devasa kapıyı iterek açtıkları anda, mağrur bir ses içeride yankılandı. İçerisi, oldukça geniş bir mekândı.

Tavandan kocaman bir avize sarkıyordu. Ayak seslerini tamamen kesecek ölçüde tüyleri uzun bir halı serilmişti. Dört duvar ise tamamen kıpkırmızı perdelerle örtülmüştü.

O zorla lüks havası verilmiş şık mekânın en dip kısmında cilayla parlatılmış irice bir masa konulmuştu. Masanın arkasında oturan bir adam görülebiliyordu. Tamamen ağarmış saçları hemen göze çarpan, zayıf, yaşlılığın başlarında bir beyefendiydi.

Rahat bir hareketle siyah ofis koltuğuna kendini bırakmış, üzerine tam oturan bir yelekli takım elbise giymiş, masanın üzerinde ellerini birleştirmiş, sakin bakışlarını onlara çevirmişti.

"Düşündüğümden çok farklı" dedi Sayo, usulca fısıldayarak.

"Kel veya şişman olmayan bir patron garip, işin doğrusu. Patron rolü yapan, aşırı yıpranmış orta düzey bir idareci olmasın sakın?"

Tamamen önyargılar üzerine oturtulmuş bu eleştiri karşısında Rintaro, buruk bir gülümseme takındı. Sayo'nun bu lafını esirgemez tutumu Rintaro'ya çok uzaktı ve göz kamaştırıcı ölçüde dikkat çekiciydi.

Koltuktaki adam sağ elini kaldırarak onları selamladı.

"Buyurun, içeri gelin. Ben bu şirketin patronuyum."

Patron, kaldırdığı sağ elini kıvırarak, önlerindeki koltuğu işaret etti. Oturmaları için yer gösteren bir hareketti, ama fazlasıyla şişkin tüylerle kaplı lüks koltuğa oturmaya ikisi birden çekinmişlerdi. Patron ise hiç oralı değilmiş gibiydi.

"O kadar zahmete girerek ziyaretimize geldiniz, mahcup olduk. Buraya kadar gelmek için bir hayli zorlanmış olmalısınız. Giriş oldukça uzak, güvenlik de çok katı ne de olsa."

"Çok değerli bir arkadaşımıza buraya giremeyeceği söylendi."

"Haa..." dedi patron, beyaz kaşlarının altındaki gözlerini kısarak. "Kusura bakmayın. Ben kedileri sevmem."

"Huylanır mısınız?"

"Huylanmam. Sevmiyorum. Özellikle de akıllı olanlarını."

Yumuşak bir gülümseme takındığı ağzından, birdenbire kesici alet ışıldamasını andıran sözcükler dökülüvermişti.

Patron birdenbire kasılan Rintaro'nun halinin farkına varıp varmadığı belli değildi, ama dış görünüşünde hiçbir değişiklik olmamıştı.

"Natsuki Kitabevi'nden gelen misafirlerime karşı ayıp olduğunun farkındayım, ama yalnızca bu konuda kusuruma bakmayın."

"Natsuki Kitabevi'ni biliyor musunuz?"

Patron sivri çenesini okşayarak, "Elbette. Günümüzde artık hiç satılmayan zor kitapları dağ gibi yığıp kendi kendine tatmin olan, çağın gerisinde kalmış itici bir sahaf değil mi? Minnet, sorumluluk, baskıdan uzak rahat bir yaşam. Gerçekten gıpta ediyorum!" dedi patron, keyifle gülümseyerek.

Ani baskın gibi olmuştu, ama bu sefer sesi kesinlikle savaş ilanı tonu taşıyordu.

Bu doğrudanlık karşısında Sayo sersemlediyse de Rintaro hiç istifini bozmadı.

Adamın gülümseyen yüzünün ardında en baştan beri garip bir tehdit havasının dolaştığını bir şekilde hissetmişti. Zaten ortağı Tekir'in kapıdan çevrildiği anda temkini elden bırakmamayı gerektirecek biriyle karşılaşacağını tahmin etmişti. Gardını alan Rintaro'nun karşısında patron, ses tonu ve yüzündeki sakin ifadeyi hiç bozmadan sözlerini sürdürdü:

"Öylesine acayip bir kitabevinden gelen misafirler olunca, ben de kabul edip görüşmeyi çok ilginç buldum. Ne gibi düşüncesiz laflar edileceği merakıyla..."

"Odanın dekorasyonu üzerinde biraz düşünseniz iyi olur."

Rintaro'nun bu ani çıkışı karşısında, adam yanıt vermekte güçlük çekiyor gibiydi.

"Dekorasyon?"

"Böyle insanın başına ağrılar saplanmasına neden olan ışıl ışıl avizeler, boş yere sıcaklık hissiyle insanın içini bunaltan halılar sererek gösteriş yapma tavrı, kötü bir alışkanlıktan öteye geçmez. Eğer bunu bir şaka olarak yapmıyorsanız, bir an önce değiştirmenizde fayda görüyorum."

Patronun yüzündeki gülümseme kaybolmasa da beyaz kaşları hafifçe oynamıştı. Fakat Rintaro duracak gibi değildi.

"Belki kabalık ediyorum, kusura bakmayın. Fakat tuhaf şeyler yapan insanlara karşı, düşmanlığını kazanmak pahasına bile olsa, doğru olanı söylemenin yürekli bir davranış olduğunu dedem öğretmişti. Öyle feci ki baktıkça dayanamaz hale geldim."

"Rintaro, sakin ol..."

Sayo bile telaşlanıp da engel olmak için lafa girince, Rintaro da nihayet sözlerini kesti.

Rintaro içinden, yapısında olmadığı halde gerektiğinde pekâlâ kavgacı olabildiğini düşünüyordu.

Böylesi saldırgan bir tavır karakterinin bir parçası değildi. Biraz yavan ve dağınık olsa da, diyalogları yavaş yavaş mantık çerçevesinde konuşmayı ilerletmenin iyi yönlerinden biri olduğunun bilincindeydi. Ne de olsa, bu daha uygun ve yapıcıydı. Fakat işin bu kısmına kadar iyi bildiği halde, Rinta-

ro şimdi net olarak karşı saldırıyı deniyordu. Nedeni açıktı. Dalga geçilen kendisi değil, Natsuki Kitabevi'ydi çünkü.

Yaşlılığın başlarındaki patron bir süre hiç kımıldamadı, ama nihayet usulca nefesini bıraktı.

"Sanırım ben yanlış anlamışım. Natsuki Kitabevi'nde böylesine azimli bir delikanlının olduğunu bilmiyordum."

"Azimliliğin ne olduğu konusunda bir fikrim yok. Ben yalnızca kitapları seviyorum, o kadar."

"Demek öyle."

Patron, babacan bir tavırla başını sallayarak onayladı. Sonra biraz düşünüp, bu kez başını hafifçe sağa sola salladı.

"Demek kitapları seviyorsun. Bu biraz sorun işte."

Yarı yarıya kendi kendine konuşuyormuş gibi bunları söyledikten sonra, patron ince kolunu uzatarak masanın üzerinde bulunan irice bir tuşa tıkırtı çıkartarak bastı. Duyulan mekanik ses sonrasında, duvarları kapatan kırmızı perdeler yavaşça açılmaya başladı. Rintaro ve Sayo'nun girdikleri arkalarında kalan duvar hariç, üç taraftaki perdeler aynı anda harekete geçti. Dışarının ışığı hızla odaya doldu.

Başta, Rintaro gözlerinin kamaşmasının da etkisiyle koşulları net olarak algılayamadı.

Rintaro ve Sayo'nun bulunduğu yer bir gökdelenin üç tarafında penceresi olan bir odasıydı muhtemelen. Pencereden çevredeki benzer şekilde devasa binaların yükseldiği görülebiliyordu. O binaların pencerelerinden beyaz bir şey sık sık dışarı püskürüyor, kar gibi uçuşarak yere yağıyordu.

Nihayet gözleri alıştığında *Aa!* diyen Sayo'nun çığlığı duyuldu. Aynı anda Rintaro da pencerenin dışında ne olduğunu anlayıp nefesini tuttu.

Havaya saçılan kar benzeri şeyler sayısız pencereden saçılıyor, havada uçuşuyor, iyice uzaktaymış gibi görünen zemine doğru kesintisiz yağıyordu. Bunların her biri ayrı ayrı kitaplardı.

Binaların kar fırtınası ortasında kalmış gibi bir hal almış olmasına bakılırsa ve eğer bunların hepsi kitapsa, insan aklını zorlayacak bir sayı söz konusuydu.

Sorun yalnızca havada değildi. Aşağıya baktıklarında, orada da ilk bakışta inanılmaz güç bir manzara vardı. Yeryüzünde görüş mesafesi içerisinde binlerce, on binlerce kitap yığılmış, uzaklara ulaşan bir kitap düzlüğü haline gelmişti.

Afallayan Rintaro ve Sayo'nun görebildikleri alan içerisinde ellerini uzatsalar dokunabilecekleri kadar yakından kitaplar aşağıya düşüyordu. Demek ki bulundukları binadan da kitaplar saçılıyordu öyleyse.

"Ne olduklarını anlayabiliyor musun?"

Patron, yüzünde beliren sakin gülümseme ile aynı anda sormuştu.

"Bilmiyorum. Ancak, kesinlikle feci bir manzara."

"Şu anki gerçek dünya."

Rintaro bir şey söyleyemedi.

"Bu bina çağımızın en büyük yayınevidir. Her gün yıldızların sayısı kadar kitabı yayınlar ve Toprak Ana'ya dağıtırız."

"Bana yalnızca kâğıt tomarlarını anlamsızca saçıp çöpleri çoğaltıyormuşsunuz gibi görünüyor."

"Gerçek bu işte."

Patron tereddüt etmeden yanıtladı."

"Burası, âlemin bildiği en büyük yayınevidir. Her gün dağ gibi yığılacak ölçüde kitap üretir. Bu kitapları da top-

luma satar. Oradan elde ettiği gelirle de daha da fazla kitap üretip tekrar satar. Satar, yine satar, yine kârı arttırır."

Rintaro var gücüyle durumu anlamaya çalışıyordu. Ama bu hiç de kolay değildi.

Birden aklına, o binaya kadar yürüyerek gelirken yolda üst üste gelişigüzel yığılmış kitapların sayısı geldi. O acayip manzara, gözünün önünde aşağıya düşen sayısız kitap ve adamın aşırı sakin sesi Rintaro'nun düşüncelerini yakalamış, şaşkınlık ve sersemleme bataklığına doğru sürüklüyordu. Onları karşılayan kadının dışarıdan yürüyerek gelmelerinin tehlikeli olduğunu söylemesi bile şimdi tuhaf bir komik tınıyla birlikte aklına gelivermişti.

"Bu bir şaka olsa bile gülünmez. Kitaplar fırlatıp atılmaz, okunur."

"Sen çok safsın."

Patron, masanın üzerindeki bir kitabı kaba hareketlerle eline aldı.

"Kitap, sarf malzemesidir. Bu sarf malzemesinin nasıl etkin bir şekilde dünyada tüketilmesini sağlanacağını düşünmek, buradaki işimizdir. 'Kitapları seviyorum' gibi şeyler, söyleninceye yapılması asla mümkün olmayacak bir iş. Ne de olsa..."

Patron birden siyah koltuğu döndürüp hemen yanındaki pencereyi iterek açtı. Elindeki kitabı gözünü kırpmadan fırlatıp dışarı attı. Pencerenin dışında bir süre havada dans eden kitabın sayfaları, bir an sanki son görevini yerine getirir gibi havada açıldıysa da hemen sonra görüş alanlarından çıktı.

"Bu bizim işimiz neticede."

Birden Rintaro, Tekir'in söylediği, "Bu son muhatabımız önceki ikisinden biraz farklı..." lafının anlamını çözdü. Kedinin ne demek istediği az da olsa netleşmişti.

Önceki labirentlerde karşılaştıkları iki adam ne kadar acayip olsalar da kitapsever insanlardı. Kitaplara karşı bir aşk besliyorlardı. Fakat şu an karşılarında olan adamda kitaplara karşı o sevginin kırıntısı bile yok gibiydi.

Sevgiden yoksunluk bir yana, kitaplara çöp gibi davranmakta bir sakınca görmüyordu.

Ne yapacağı tahmin bile edilemez lafı, böyle durumlar için söyleniyordu herhalde.

"Rintaro, iyi misin?"

Birden duyduğu ses Sayo'ya aitti.

Yanına dönüp baktığında, sınıf arkadaşının gözlerindeki güçlü bakışlarla karşılaştı.

"Rintaro, Sayo'ya iyi olduğu anlamında başını salladıktan sonra, tekrar siyah ofis koltuğunda oturan adama döndü.

"Ben arkadaşımın kitapları kurtarma ricası üzerine buraya geldim."

"Kurtarmak?"

"Evet öyle. Sanırım bu, sana engel olmak anlamına da geliyor."

"Saçma bir ifade. Az önce de söyledim, bu bir iş. Konunun kurtarmak ya da kurtarmamakla hiç alakası yok."

"İyi de, sen kitaplara yalnızca bir çöpmüş gibi davranıyorsun. Kitap üreten kişi öyle bir tavır takınırsa okuyan kişilere hiçbir şey veremez. Öyle olmasa bile kitap okuyanların sayısı azalmış durumda. Senin konumunda olan bir kişi böyle bir tavır takınacak olursa, kitaplar insanların gönüllerinden gitgide uzaklaşır. Kitap okuyanların sayısı iyice azalır. Yanlış mı?"

Sesinden tartışmayı var gücüyle sürdürmek istediği anlaşılan Rintaro'ya, patron bir süre hiç kımıldamadan baktı.

Beyaz kaşlarının altındaki gözlerinden duygu dalgalanmalarından yoksun düşüncelerini okuyabilmek mümkün değildi. Ağız şekline bakılırsa, sakin bir gülümseme takınmıştı. Bu da ne düşündüğünün anlaşılmasını güçleştirecek bir hava yaratıyordu.

Kısa süren bir sessizlikten sonra birden patronun ince kaşlarının hafif hafif titrediğini fark etti. Bu hafif titreme sonra daha sert bir yaylanmaya dönüştü. Ani bir patlamayla, patron seslice güldü.

Hahhahhah! diye tok ve yüksek gülme sesi odanın içinde yankılandı.

Afallayan Rintaro ve Sayo'nun karşısında bir süre öylece gülen patron, bir şekilde gülmesini bastırmak istermiş gibi sol elini başına götürüp sağ eliyle masaya iki üç kez tıkladıktan sonra, nihayet zamanı geldi dermişçesine konuşmaya başladı:

"Sen biraz salaksın."

Gülmeyle karışık söylenen bu sözler, acımasızca kestirip atma soğukluğunu fazlasıyla taşıyordu.

"Hayır, sadece sana salak demem haksızlık olur. Seninki gibi yanlış anlamalar bu âlemde çok yaygın zira."

"Yanlış anlama?"

"Evet, yanlış anlama. Pekâlâ, yanlış anlaşılan ne? Kitapların satılmadığı lafı, tam bir yanlış anlama ürünü."

Hahhahhah! diye bir kez daha yüksek perdeden gülen patron, sözlerini sürdürdü.

"Günümüzde, kitapların satılmadığını söylemek yalnızca bir saçmalık olur. Kitaplar ziyadesi ile satılıyor. Dünya Birincisi Kitabevi bugün de altın çağını yaşıyor."

"Bu bir ironi mi?"

"İroni değil. Yalnızca gerçek. Kitap satmak son derece kolay bir iş. Sadece bir prensibe mutlaka bağlı kalmak koşuluyla."

Patron, bastırılmış halde suskunluğunu koruyan Rintaro'yu keyifle süzerek, bir köşeye koyduğu önemli bir kozu açıklıyormuş gibi alçak sesle, "Satılan kitabı satmak prensibi," dedi.

Garip bir ifadeydi.

İfade garipti, ama orada acayip bir tını yüklüydü.

"İşte öyle..." dedi patron gülümseyerek. "Burada, herhangi bir şeyi iletmek için kitap çıkartıyor değiliz. Toplumun talep ettiği kitapları çıkartıyoruz. Ulaştırılmak istenen mesaj, sonraki kuşaklara bırakılacak düşünce, zalim gerçekler ve anlaşılması güç doğruların hiçbir önemi yok. Toplum böyle şeyleri talep etmiyor. Bir yayınevi için lazım olan âleme ne etmek iletmek gerektiği değil: 'Âlem neyin iletilmesini istiyor?' sorusunun yanıtını bilebilmek."

"Sanırım çok tehlikeli bir laf ediyorsunuz."

"Buradaki tehlikenin farkına hemen varabilmen, senin kavrama düzeyinin yüksekliğini gösteriyor belki de."

Patron, gülerek masanın üzerindeki sigaradan alıp rahat hareketlerle yaktı.

"Fakat bu doğru. Gerçekte, şirketimiz tam da böyle yaparak düzenli bir şekilde kârını artırmayı sürdürüyor."

Yükselen morumsu dumanın arka tarafında sayısız kitap sessizce aşağıya düşüyordu.

"Sen de eğer Natsuki Kitabevi'nde yetiştiysen biliyor olmalısın. Şu anki dünyamızda insanlar aşırı meşgul. Kalın mı

kalın, edebiyat şaheserleri gibi şeylere harcayacak zamanları da paraları da yok. Fakat toplumsal saygınlık açısından kitap okumak halen önemli bir nokta olduğundan, herkes daha az zorluktaki kitaplarla pek matah olmayan özgeçmişlerini biraz olsun süsleme gayreti içerisindeler. Biz de öyle insanların ihtiyacının ne olduğunu düşünerek kitap üretiyoruz. Kısacası, ucuz özetler ve yalnızca ana hatlardan oluşan kitaplar anlamsız bir şekilde çok satılıyor."

Omuzları sarsılarak, keyifle güldü sonra.

"Yalnızca tahrik olmak isteyen, başka da bir şey istemeyen okurlar için şiddet ve cinselliğin açıkça tasvir edildiği kitaplar en üst sırada. Hayal gücünden yoksun insanlara 'Gerçek bir öykü!' diye bir ekleme yapınca, yalnızca o bile başlı başına basım sayısını kat kat artırdığı gibi satışı da aşama aşama artırıyor. Bravo! Çok yaşa!"

Rintaro'nun göğsü iyice daralmıştı.

"Ne yaparsa yapsın eli kitaplara uzanmayan insanlar için, daha da basit bilgileri maddeler halinde yazmak bile yeterli. *Başarılı Olmak İçin Beş Madde* ya da *Kariyer Basamakları İçin Sekiz Madde* gibi. Böyle kitapları okuyarak kariyerlerinde yükselemediklerinin son ana kadar farkına varmıyorlar. Fakat bizim kitap satmak şeklindeki en büyük amacımız, sorunsuzca gerçekleşmiş oluyor."

"Bunu artık yapmayın..."

"Yaparım."

Patron duygusuz bir sesle yanıtlamıştı. Odanın ısısı aniden iki derece birden düşmüş gibi bir hisse yol açmıştı. Sırtı ürperecek ölçüde soğukluk hisseden Rintaro'nun alnında hafiften ter birikmişti.

Patron hafifçe koltuğunu çevirerek çapraz açıdan Rintaro'ya baktı.

"Senin değerli bulduğun kitaplarla âlemdeki insanların talep ettikleri kitaplar arasında çok büyük bir fark var."

Gözlerinde acıyormuş gibi bir ışıltı oluşmuştu.

"Anımsamaya çalış. Natsuki Kitabevi'ne müşteri geldi mi? Şu günde Proust veya Romain Rolland okuyan kimse kaldı mı? Kim yüksek paralar ödeyerek öyle kitapları satın alır? Okurların çoğu kitaplardan ne bekliyor, sen bunu anlayabilirsin. Hafif, ucuz ve tahrik eden kitaplar. Okurların bu talepleri karşısında kitapların da değişmekten başka çaresi yok."

"Öyleyse gerçekten..."

Rintaro tüm gücüyle söyleyecek bir söz bulmaya çalışıyordu.

"Kitaplar durmadan zayıflıyor yalnızca."

"Kitaplar zayıflıyor mu? Çok ilginç bir laf ettin. Fakat böyle şiirsel laflar etmek kitapların satılmasını sağlamaz."

"Satılması her şey demek değil. En azından dedem sonuna kadar doğru bildiği yoldan hiç ayrılmadı."

"Pekâlâ, satılmayan kitapları sıralayıp dünyanın ünlü eserlerine mi ağırlık verelim? Natsuki Kitabevi gibi..."

Rintaro kaşlarını çatarak adamı sertçe süzdü. Fakat sertçe bakmaktan başka bir şey gelmedi elinden.

"Doğru, ahlak, düşünce gibi kavramlara hiç kimsenin merakı yok. Herkes yaşamaktan öyle yorgun düşmüş ki, yalnızca ve yalnızca tahrik olmak ve teskin edilmek istiyorlar. Böylesine bir toplumda hayatta kalabilmek için kitapların da şekil değiştirmekten başka çareleri yok. Yineleyeyim: Satılıyor olmak her şey. İsterse en önemli şaheser olsun, eğer satılmıyorsa yitip gider."

Rintaro hafifçe başı dönünce elini alnına koydu. Aynı eliyle gözlüğünün kıyısına dokunduysa da her zamanki gibi doğru düzgün bir düşünce aklında canlanmadı. Karşısındaki adamın sözleri Rintaro'nun tahminlerinin fazlasıyla dışındaydı çünkü.

Kitapların cazibesi ve değeri hakkında konuşulacak olursa, Rintaro karşısındakinin istemediği kadar konuşabileceğini sanıyordu. Fakat şu an karşısındaki adamın kitaplar için tanımladığı değer Rintaro'nun hiç aklına gelmeyen bir şeydi. En baştan dünyaya bakış açıları taban tabana farklıydı.

"Sorun yok, Rintaro."

Birden Sayo'nun sesini duydu. Rintaro sol kolunda güçlü bir baskı oluşunca dönüp yanına baktı. O fark etmeden yanına kadar gelen Sayo, Rintaro'nun kolunu sımsıkı yakalamıştı.

"Sorun yok."

"Bana hiç de sorun yokmuş gibi gelmiyor."

Sayo sert bakışlarını masanın öbür tarafındaki adama dikmiş, hiç kımıldamıyordu.

"O adamın söyledikleri çok tuhaf. Orası kesin."

"Bence de tuhaf. Fakat bir mantığı var işte."

"Sorun, mantık değil."

Sayo net olarak kestirip atmıştı.

"Mantık veya teori gibi şeylerden pek anlamam, fakat o adamın söylediklerinde doğal olmayan bir şeyler var."

Şaşıran Rintaro dönüp Sayo'ya baktı.

Aynı anda Tekir'in bir seferinde ettiği laf zihninde yankılanıverdi.

"Bu labirentte gerçeğin gücü oldukça baskındır. Fakat her şey de gerçek değildir. Mutlaka bir yerlerde yalan vardır." Rintaro başını sallayarak onayladı.

Adamın söylediklerinin sertliği karşısında Rintaro kapılıp gitmişti. Gerçekten şok ediciydi, ama o sözlerde içini tırmalayan bir hava vardı.

Rintaro bir kez daha elini gözlüğünün kenarına götürdü.

"Düşünmenin bir faydası yok, genç Rintaro Natsuki."

Patronun rahatlık tonu yüklü sesi yankılandı.

O sesle birlikte yoğun bir sigara dumanı havaya yükseldi.

"Sen henüz gençsin. Kabullenmek istemediğin gerçekler de olacaktır mutlaka. Fakat ben bu âlemin doğasının nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyorum. Kitapların değerini belirleyen senin kitaplara beslediğin duygularının derinliği değil, kaç adet basıldığıdır. Yani, günümüzde her şeyin değerinin yargıcı paradır. Bu kuralı unutarak ideallerin peşine takılan insanlar, kendilerini toplumun dışına itilmiş buluverirler. Üzücü bir durum elbette."

Tane tane anlatan, kendine özgü ağırlığı olan bir sesti.

İşte bu ses, doğrudan Rintaro'nun düşüncelerini engellemeye çalışıyordu. Fakat netleşmeyen o düşüncelerini ayakta tutmaya çalışır gibi Sayo'nun eli Rintaro'nun kolunu sımsıkı tutuyordu.

Patron sakince güldü.

Rintaro var gücüyle düşünüyordu.

Düşünüyor, tekrar düşünüyor, nihayet bir adım ilerlediğini sandığı an, patronun gülme sesi ve rahatsız edici sigara kokusu derin bir sis gibi çevresini sarıyordu. Yine de Rintaro, o sisi yarmaya çalışarak ilerlemeye devam ediyordu.

"Evet, Natsuki Kitabevi biraz değişik bir sahaftır."

Rintaro dönüp büyük masanın öbür tarafında oturan arkadaşına baktı.

"Müşterimiz azdır, kitaplarımız da pek satılmaz. Fakat çok özel bir yerdir."

"Bilirsin, 'hayal kırıklığı' diye bir söz vardır."

Patron abartılı bir hareketle başını iki yana salladı.

"Şu an benim ruh halimi tam olarak açıklayan bir söz. Senin kişisel duygularının benim için hiçbir anlamı yok."

"Hiç de kişisel değil. Oraya gelen insanların tümü benimle aynı şeyleri hissederlerdi. O küçük eski kitabevi, dedemin çok özel düşünceleriyle doluydu. Kapıdan içeri adımını atan herkes bunu hissederdi. İşte o yüzden çok özel bir yerdi."

"Gerçekten bulanık ve sezgisel. Bununla hiç kimseyi ikna edemezsin. Eğer sakıncası yoksa şu dedenin çok özel düşünceleri dediğin şeyi biraz daha somut olarak anlatabilir misin?"

"Anlatmama gerek yok. Seninle aynı çünkü."

Rintaro'nun son derece sakince söylediği sözler karşısında patronun hareketleri durdu. Durduktan sonra kolayca da tekrar hareket etmedi.

Patronun parmak ucundan yükselen duman usulca inceldi, sonra da kesildi. Patron gözlerini hafifçe kısıp dudaklarını oynattı.

"Söylediklerini tam olarak anlayamıyorum."

"Bu da bir yalan işte."

Adamın beyaz kaşı refleks hareketi gibi oynadı.

"Sen az önce, kitaplar sarf malzemesidir dedin. Kitapları seviyorum gibi laflar ederek yapılması zor bir iş dedin."

"Aynen öyle."

"Yalan işte."

Rintaro'nun güçlü sesi yankılandı.

Sigaranın külü pıtırtı çıkartarak kül tablasına düştü.

"Sen az önce söylemedin mi: Hayatta kalabilmeleri için kitapların da şekil değiştirmesi gerekir, diye. İşte bu sözün ardında, kitapların hayatta kalması isteği saklı değil mi? Gerçekten kitapların yalnızca sarf malzemesi olduğunu düşünüyor olsaydın, o lafı etmezdin."

"Ayrıntıya kaçan bir mantık yürütüyorsun."

"Ayrıntılar da önemlidir neticede. Kitapları yalnızca kâğıt çöpü olarak görüyorsan, bu işi bırakmanı öneririm. Fakat sen kitaplar hayatta kalabilsinler diye, şekil değiştirmeleri için var gücünü harcıyorsun. Sen kitapları seviyorsun. O yüzden tüm gayretinle orada oturuyorsun. Aynen benim dedemin de yaptığı gibi."

Rintaro'nun sesi kesildiği anda mekânı ağır bir sessizlik kapladı.

Oda sessizliğe gömülmüştü. Arada sırada, pencerenin dışında, kitaplar sanki kendilerini anımsatmak istermiş gibi sessizce aşağıya düşüyordu. Saçılan kitapların sayısı anlaşılabilir ölçüde azalmıştı.

Patron bir süre Rintaro'yu süzdü, sonra da usulca koltuğunu çevirip pencerenin dışındaki ıssız manzaraya yöneltti bakışlarını.

"Bunun hiçbir önemi yok."

Nihayet ağzından dökülen sözcükler bundan ibaretti.

"Tartışma noktasını çarpıtmak doğru değil. Benim düşüncelerimin ne şekilde olduğunun bir önemi yok, gerçeği olduğu gibi görmek lazım. Kitaplar zayıflıyor ve inceliyor. Zayıflayıp inceldikçe de insanların ilgisi yoğunlaşıyor. İnsanların ilgisi yoğunlaştıkça kitaplar tekrar buna ayak uydurmaya çalışıyor. Artık bu döngüyü hiç kimse durdu-

ramaz; sen içinde ne kadar özel duygular beslersen besle. Natsuki Kitabevi'ne gelen müşterilerin sürekli azalması bunun bir kanıtı değil mi?"

"Bilip bilmeden konuşmayın!"

Rüzgârı kesebilecekmiş gibi bir tınısı olan ses odada yankılandı.

Patron ve Rintaro, aynı anda dönüp sesin sahibine baktılar.

Rintaro'nun yanında duran Sayo'nun her zamanki enerji dolu net sesi odayı doldurmuştu.

"Natsuki Kitabevi'nin müşterilerinin sürekli azaldığı gibi bir lafı bilip bilmeden etmeyin. Oranın üst sınıflarımızdan Akiba adında, karakteri biraz sevimsiz olsa da çok akıllı bir daimi müşterisi var. Şimdilerde ben de müşterilerden biriyim."

Göğsünü gere gere söyleyebileceği bir söz değildi. Öyle olmasa da sesi serinkanlıydı ve tereddütten eser yoktu.

"Fakat," dedi patron hiç kımıldamadan. "O kadarcık müşteriyle kazanç söz konusu olmaz. Satış olmadığı sürece bir anlamı yok. Kitabevi işi hayır işi değildir."

"Pekâlâ, ne miktarda bir kazanç senin için tatmin edici olur?"

"Miktar?"

Rintaro'nun beklenmedik sorusu karşısında patronun gözleri hafifçe büyüdü.

"Dedem sık sık söylerdi. Paradan konuşmaya başlayınca sınır ortadan kalkar, diye. Bir milyona sahip olan iki milyonu ister, yüz milyona sahip olan iki yüz milyonu ister. O yüzden para konusunu bir kenara bırakıp, bugün hangi kitapları okuduğumuzu konuşalım. Ben de kitabevinin bir kazancı olmasa da olur diye düşünmüyorum. Yine de para

kazanmakla aynı ölçüde önemli şeylerin olduğunu bildiğimi sanıyorum."

Zihninde beliren sözcükleri kepçe ile tek tek yakalar gibi seçerek dile getiriyordu. Açıklamasını kabul ettirmeye çalışma tavrı olmadığı gibi, zorla dinletmeyi amaçlayan bir ses tonu da yoktu. Yalnızca içinden geçenleri karşısındakine iletmeye çalıştığı bir konuşmaydı Rintaro için.

"Eğer sen kitap üreten insansan, her ne kadar işler senin düşündüğün gibi gitmese bile, kitapları sarf malzemesi diye tanımlanan doğru olmaz. Yüksek sesle, açıkça, 'Ben kitapları seviyorum!' diye söylemen gerekir. Yanlış mı?" diye soran Rintaro'yu patron hiç kımıldamadan süzüyordu yalnızca.

Masanın üzerinde ellerini kavuşturmuş halde, sanki göz kamaştıran bir şeye bakıyormuş gibi gözlerini kıstı.

"Diyelim ki ben bunu söyledim, bir şeyler değişir mi?

"Evet, değişir."

Rintaro'nun yanıtı hızlı olmuştu.

"Kitapları sevdiğini söyledikten sonra, sevmediğin kitaplar üretmezsin artık."

Patron gözlerini biraz açtıktan sonra dudağının kıyısı hafifçe oynadı.

Bunun buruk bir gülümseme olduğunu anlamak zaman aldı.

Onların farkına varmadığı bir ara, pencerenin ardında havada uçuşarak yere düşen kitaplar görünmez olmuştu. Sanki zaman durmuş gibi her şey sessizliğe gömülmüştü.

"Çok eziyetli olur, öyle bir yaşam."

Nihayet yanıtlayan patron, tam karşıdan bakacak şekilde Rintaro'yu süzdü.

Rintaro da gözlerini kaçırmadı.

"Kitapların sarf malzemesi olduğunu söyleyerek orada oturmak da eziyetlidir, kanımca."

"Demek öyle..."

Patron alçak sesle mırıldandığı anda, birden açılan odanın kapısında, danışmadaki kadının yüzü göründü.

"Zamanınız doldu," diyen kadını, patron usulca tek elini kaldırarak yaptığı hareketle dışarı yolladı.

Hâlâ sessizliğe gömülmüş halde milim kımıldamayan patron, neden sonra yavaşça sağ elini uzatıp kapıyı işaret etti. Kadının henüz çıkıp gittiği ağır kapı, bu kez tek ses çıkartmadan iki yöne açıldı, asansöre uzanan kırmızı bir halı göründü.

Rintaro ve Sayo birbirlerine bakıp, sonra usulca masaya arkalarını dönerek yürümeye başladıkları anda arkalarından bir ses eksik kalmış bir şeyi tamamlarmış gibi ekledi:

"Sağlığın için dua edeceğim."

Rintaro arkasına dönerek masanın ardında oturan adama bakışlarını doğrulttu.

Beyaz kaşların altında parlayan iki göz bebeği, en başta olduğu gibi duyguları anlaşılması güç durgun ışıltılar saçarak Rintaro'ya bakıyordu.

Kısa bir ara bırakarak, Rintaro yanıtladı.

"Ben de senin için."

Patron olasılıkla böyle bir yanıtın geleceğini tahmin etmemişti. Gözlerini biraz açarak, bu kez rahatça anlaşılacak ölçüde dudak hatlarını yumuşattı.

Beklenmedik ölçüde nazik, ama buruk bir gülümseme kısa bir an göründü.

"Zahmete girdin. Geçmiş olsun."

Solgun mavi ışığın doldurduğu kitaplıklar arası koridorda, duymaya alıştıkları alçak ses yankılandı. Önlerinde yürüyen Tekir omzunun üzerinden Rintaro ve Sayo'ya baktı.

"Anlaşılan çok güzel halletmişsiniz."

"Tam anlayamadım, ama neticede patron gülerek yolcu etti bizi."

"Yeterli."

Başını sallayarak onaylayan Tekir, ses çıkarmadan ilerlemeyi sürdürdü.

Solgun mavi ışık, iki taraftaki duvarları kaplayan sayısız kitaplar ve düzenli aralıklarla parlayan tavandaki lambalar... Bu tuhaf görüntü, artık alıştıkları bir manzara olmuştu. O alıştıkları koridorda Tekir'in önderliğinde Rintaro ve Sayo dönüş yolundaydılar.

Kısaca teşekkür ettikten sonra, Tekir ağzını sımsıkı kapatmış, suskunluk içerisinde yürümeye devam ediyordu. Onun bu suskunluğu aslında çok şey anlatıyordu.

"Bunun son olacağını söylemiştin değil mi?"

Rintaro biraz çekinerek sormuştu.

"Evet, öyle," diye yanıtlayan Tekir olduğu yerde durduğunda, Natsuki Kitabevi'nin içindeydiler artık.

Giderken kat ettikleri o uzun yolu sanki hiç yürümemişler gibi dönüş yolculuğu çok kısa sürmüştü.

İkisini kitabevinin ortasına kadar getiren Tekir, olduğu yerde kıvrak bir hareketle dönerek Rintaro ve Sayo'nun ayaklarından dibinden geçip koridora yöneldi.

Durup veda etmemişti. Rintaro istençsizce seslendi:

"Gidiyor musun?"

"Gitmek zorundayım."

Tekir onlara dönerek başını saygıyla eğdi.

"Senin sayende çok sayıda kitap özgür kaldı. Minnet duyuyorum."

Solgun mavi ışığı arkasına almış halde, başını eğmiş bir kedi... Onun bu hali, her şeyin gerçeklerden kopuk olmasına rağmen, sonuna kadar samimi duygularını yansıtıyordu. Rintaro söyleyecek söz bulamadı.

"Sen üç labirentin tamamını kendi gücünle aştın. Benim görevim burada son buluyor."

"Son buluyor derken? Artık görüşemeyecek miyiz?"

Sayo telaşla konuşmaya karışmıştı:

"Görüşemeyeceğiz. Görüşmemize gerek de yok."

"İyi de..." diyecek gibi olan Sayo, şaşkın bakışlarını Rintaro'ya çevirdi. Suskunca olduğu yerde duran Rintaro, nihayet derince iç geçirerek konuşmaya girdi:

"Eğer burada gerçekten ayrılıyorsak, söylemek istediğim yalnızca bir söz var."

"Ne istersen söyle. Nefret olabilir, veda sözleri olabilir, çekinmene gerek yok."

"Çok önemli değil. Yalnızca, teşekkür ederim. Bu kadardı." diyerek Rintaro başını eğdi.

Bu beklenmediği söz karşısında, elbette Tekir de bir hayli şaşırmış gibiydi.

"Ustalıkla ironi yapmak mı niyetin?"

"Nereden çıkartıyorsun?" diye Rintaro buruk bir gülümseme ile birlikte başını kaldırdı. "Benim de bir parça anladığım şeyler var."

"Anladığım şeyler derken?"

Yüzünde şaşkın bir ifade oluşan kediye, Rintaro usulca başını yukarıdan aşağı salladı.

"Sen, kitapları özgür bırakmak amacındayım, diyerek benim karşıma çıktın. Bunun için de benim yardımıma ihtiyacın olduğunu söyledin. Fakat gerçekte durumun biraz farklı olduğunu düşünüyorum."

Rintaro'nun sözleri karşısında kedi hiç kımıldamamıştı. Yalnızca, yeşim gözlerini dikmiş bakıyordu.

"Ben dedemin öldüğü gün, hiçbir şeyi umursamaz hale gelmiştim artık. Ne annem var ne de babam. Üstüne dedem de ölünce, öylesine haksızlığa uğramışım hissine kapılmıştım ki her şeyden nefret etmiş, boş vermiştim. İşte ben o haldeyken, sen aniden karşıma çıkıverdin."

Rintaro biraz mahcup olmuş gibi başını kaşıyarak devam etti:

"Eğer sen gelmemiş olsaydın, ben mutlaka böyle gülümseyen bir yüzle durabiliyor olmayacaktım. Sen benden yardım istemiştin, ama aslında yardım alan ben oldum sanırım."

Rintaro dönüp kediye baktıktan sonra bir nefeslik ara bırakarak sözlerini sürdürdü: "Kitabevine kapanıp kalmışken, sen beni zorla çekip buradan çıkarttın. Teşekkür ederim."

"Kitabevine kapanıp kalmak iyi bir şeydir."

Kedi, yine alçak sesiyle devam etti:

"Benim endişem, senin kendi kabuğuna kapanıp kalman."

"Kendi kabuğum?"

"Kabuğunu kırıp at."

Alçak ses, Rintaro'nun içinde derinlere kadar ulaşan yoğun bir tınıyla devam etti:

"Yalnızlığa teslim olma. Sen tek başına değilsin. Birçok arkadaşının gözü senin üzerinde."

Tuhaf bir ifadeydi.

Kesinlik yüklü bir tını ile söylemişti, ama sıcak bir veda ifadesiydi.

Rintaro birçok soruyu içine atmış, sessizce kediye bakıyordu yalnızca.

Dedesinin ölümünün üzerinden kısa bir zaman geçmişti sadece. Fakat hüzün dolu saatler, bu garip kediyle birlikte geçirmesi sayesinde, hafif de olsa aydınlık doluydu. İşte bu, o tuhaf kedinin getirdiği en büyük hediyeydi.

Mantık yürütmeye çalışmıyordu. Sorularının hiçbiri yanıtlanmamıştı. Her şeyden önce, soruları olsa bile önce hangisinden başlamasının iyi olacağını bile bilmiyordu.

"Teşekkür ederim, yine de."

"Hep böyle ol."

Kedi neşeyle gülümsedi.

Gülen kedi o haliyle zarif bir selam verdikten sonra, yine kıvrak bir hareketle arkasına döndü. Solgun ışık altındaki kitaplıklar arasında kalan koridora zıplayıp, öylece rüzgârı yarmaya çalışır gibi bir hızla uzaklaştı.

Rintaro ve Sayo suskunca onun arkasından bakakaldılar yalnızca.

Kedi bir kez bile dönüp arkasına bakmadı.

Kedi, solgun ama yumuşak mavi ışığın uzaklarında erir gibi gözden kaybolduğunda, ikisinin görüş alanını sanki doğal bir şeymiş gibi, kitabevinin eski püskü ahşap duvarı kapatıverdi.

Kapıdan müşteri girmediği halde, kapı çıngırağı yalnızca bir kez, net bir sesle yankılandı.

Yuvarlak hatlı beyaz çaydanlığı iyice kullanılmış Wedgwood fincana eğince, Assam çayının yumuşak kokusu yükseldi.

İçine bir kesme şeker ve bolca süt.

Gümüş kaşıkla karıştırınca, çayın yüzeyinde zarif yarım halkalar çizerek yayılan beyaz çemberler göz açıp kapayıncaya kadar kaybolup gitti. Fincanı eline alıp ağzına götürmek mutluluk anıydı. Rintaro hoşnut bir şekilde başını sallayarak onayladı. *Oldukça ustalaştım.*

Elbette çay hazırlamaktan söz ediyordu. Kitabevinin sabah temizliğini bitirdikten sonra bir fincan çay hazırlamak dedesinin günlük görevi gibiydi. Yaklaşık bir haftadır o günlük görevi şimdi Rintaro yerine getiriyordu. Bir şekilde kendisinin de aynı havayı tutturduğu hissini taşıyordu Rintaro.

"Rin'ciğim!"

Aniden gelen tiz ses üzerine Rintaro dönüp kapıya baktı.

Dışarının aydınlık ışıklarını arkasına almış yuvarlak hatlı yüzüyle insanların hoşlanacağı türden kadın, kafasını içeri uzatmıştı.

"Bugün taşınma günü. Hazırlıkların tamam mı?"

Yine mi Rin'ciğim ya? Yüzünde sıkıntılı bir gülümseme oluşan Rintaro fincanı bırakıp kapıya yöneldi.

Beyaz önlüklü halası elli yaşını çoktan geçmiş olmalıydı, ama balık etli şirin haline havası ve hareketleri de eklenince yaşından oldukça genç gösteriyordu.

O gün gökyüzünü kaplayan bulutlu bir hava hâkimdi. Dışarının tuhaf bir şekilde aydınlık gelmesi, yalnızca kitabevinin içerisinin loş ortamından baktığı için değildi olasılıkla. Halasını çevreleyen canlı hava dondurucu soğuğu bile ılıtabilirmiş hissi veriyordu.

"Taşınma kamyonu öğleden sonra mı geliyordu, sayın halacığım?"

"Ne diyorsun, Rin'ciğim ya?" dedi halası, yüzünde hayal kırıklığı yüklü bir ifadeyle. "Halana karşı saygı dili kullanmayı bırak. İnsanın kasılmasından başka bir işe yaramıyor."

Berrak sesiyle kestirip atarken kullandığı dil, iğnelemekten uzaktı.

Dışarıya göz atınca, kitabevinin ilerisine park etmiş, halasının çok sevdiği Fiat 500'ü gördü. O küçük kasa yabancı arabaya sıkış tıkış binen halasının hali nedense midesini kaynatacak ölçüde komik geliyordu.

"Ben biraz alışverişe gidip geliyorum. İstediğin bir şey var mı?" diye sordu halası, etine dolgun vücudunu ufacık arabaya sıkıştırırken.

"Öğleden önce dönmüş olurum. Öğlen yemeğine malzeme de alır gelirim. Endişelenme Rin'ciğim. Sen sadece hazırlanmakla ilgilen. Olur mu?"

Sözcükleri aralıksız sıralayan halasına karşı, Rintaro yüzünde sıkıntılı bir gülümsemeyle başını sallayarak onayladı

yalnızca. Fakat halası elini direksiyona attığı an, birden dönüp yeğeninin yüzüne baktı.

"Bir şey mi oldu?" diye sorunca, "Hayır, Rin'ciğim. Yani, nedendir bilmiyorum, havan biraz değişmiş gibi geldi bana," diye yanıtladı. "Cenazeden sonra yüzün çok feciydi. Öylece bir yerlere çekip giderek ortadan kaybolacaksın diye çok endişelenmiştim, ama benim düşündüğümden daha güçlü çıktın. Ha, hemen söyleyeyim, bu benim kendimce övme şeklim."

"Sıkıntı yok," diye yanıtladı Rintaro, elinden geldiğince canlı bir yüz ifadesi takınarak. "Hiç sıkıntı yok diyemem, ama eh işte, her şey yolunda."

Böylesi tekinsiz bir ifadeye karşı bile neşeyle gülümseyen halası birden, "Aa!" diyerek gökyüzüne baktı. Onun bu hareketine kapılarak yukarı bakan Rintaro'nun gözleri de hafifçe büyüdü.

"Kar yağıyor."

Halasının duygulanmış sesini duydu.

Beyaz pamuk parçalarını andıran kar taneleri, boz bulutlarla kaplı gökyüzünden sessizce uçuşarak yağıyordu. Gün ışığı olmasa bile gökyüzünün tamamı kar tanelerinin ışıltılarıyla kaplanınca, etraf bir şekilde aydınlanmıştı.

Yoldan geçen birkaç kişi de nadiren görüyorlarmış gibi durmuş gökyüzüne bakıyorlardı.

"Böyle kar yağması ne kadar hoş. Nedendir bilmem, insanı heyecanlandırıyor."

Bu sözleri ağzında iğreti durmayacak şekilde, genç kız edasıyla söyleyebilen halası, evet, özel bir insandı.

"Bugün yaş pasta da getireceğim. Umarım beğenirsin Rin'ciğim."

"Yaş pasta mı?"

"Ya işte, bugün Noel akşamı ya."

Halasının dinç sesi karşısında Rintaro şaşakaldı.

Dedesinin ölümü sonrasında takvime dikkat etmeyi tamamen unutmuştu.

Şöyle bir dönüp mahallenin caddelerine baktığında, ağaçlarda ve evlerin saçaklarında normalde olmayan ışıklı süslemelerin parıldadığını gördü.

Binalar ve insanlar hazırlıklarını tamamlamış gibiydi. Yalnızca Rintaro ve Natsuki Kitabevi o havayı yakalamaktan uzak, sevimsiz bir halde olduğu gibi duruyordu.

"Yoksa, hoş sevgilinle birlikte geçirmeyi mi planlamıştın?"

"Sevgilim mi?"

"Şaka yaptım ya!"

Neşeyle gülen halası seri bir hareketle motoru çalıştırıp her zamanki haliyle, "Haydi, sonra görüşürüz!" dedikten sonra Fiat'ı harekete geçirdi.

Caddede her zamanki paket servis motosikletleri gidip gelmeye başlamış, okul takımlarının sabah antrenmanlarına gittikleri belli olan lise öğrencileri de tek tük ortaya çıkmışlardı. Rintaro'nun Noel akşamı diye duygusallaşmasına yol açacak anıları olmadığı gibi, takıntısı da yoktu. Fakat her gün görmeye alıştığı o manzarayı son kez gördüğünü düşününce, ilgisiz kalamıyordu. Uçuşarak düşen kar taneleri bile sanki anlam yüklüymüş gibiydi. Rintaro bir süre olduğu yerde öylece kalarak dışarıyı izledi.

Dedesinin ölümünün üzerinden henüz on gün kadar geçmişti yalnızca. Kısa bir süre olduğu kesindi, ama çok uzun zaman geçmiş gibi hissediyor olması birçok garip olay-

la karşılaşması yüzündendi. Belleğinde kalan birçok şey arasında Rintaro'nun zihnine en net kazınan, Tekir'in yüzünün son anda neşeyle gülerkenki haliydi sadece.

Kediyi kabarık tüylerine bakarak üç gün önce yolcu etmişti. Ondan sonra taşınma hazırlıkları da olunca, kelimesi kelimesine göz açıp kapayıncaya kadar geçmişti zaman.

O süre boyunca Tekir tekrar ortaya çıkmadığı gibi, Natsuki Kitabevi'nin dip kısmındaki tahta duvar da ne zaman baksa görmeye alıştığı tahta duvar halindeydi.

Sayo çok merak ediyordu herhalde, okulun kulüp çalışmalarına gidip gelirken mutlaka kitabevine çay içmeye uğruyordu. O sırada okuduğu kitabın konusu gibi şeylerden söz açılıyordu, ama aslında o garip Tekir'i merak etmekten çatlıyor olmalıydı.

Rintaro'nun kendisinin merak etmediğini söylemesi, elbette yalan olurdu.

Zaman acımasızca akıp gidiyordu yalnızca.

Bunun böyle olduğunu Rintaro kendi acı deneyimlerinden biliyordu. Ne kadar üzücü, ne kadar sıkıntılı, içinde haksızlığa uğradığı hissi bırakan olaylar olsa bile, zaman durup Rintaro'yu beklemiyordu elbette. Zamanın akıntısı nasıl sürüklerse öyle sürüklenmiş, yine de bir şekilde bugüne kadar ulaşabilmişti.

Başını yukarı kaldırmış karlı gökyüzünü izleyen Rintaro, nihayet kendini toparlayarak içeri döndü. İçeri dönüp de çay takımını toparlamak için hamle yaptığında hareketleri aniden durdu.

Hemen az öncesine kadar ahşap duvarla örtülü kitabevinin dip kısmı solgun mavi bir ışıkla kaplanmıştı. Şaşkınlığa

yer bırakmayacak şekilde, bir tekir kedi o ışığı arkasına almış halde sakince oturuyordu.

"Uzun zamandır görüşemedik, ikinci patron."

Duymaya alışkın olduğu alçak sesle birlikte Rintaro'nun yüzünde alaycı bir gülümseme oluştu.

"Henüz üç gün geçti."

"Ha, o kadar mıydı?"

"*Hoş geldin* demem mi gerekiyor?"

"Görgü kurallarını bir yana bırak, gerek yok."

Solgun mavi ışığı arkasına almış halde, kedi yeşim gözlerini Rintaro'ya yöneltti.

"Yardımına ihtiyacım var."

Kedinin arkasındaki kitaplıklı geçitin ışığı birkaç kat güçlenmiş gibi görünüyordu.

"Bir kez daha senin yardımın gerekiyor."

Kedi her zaman olduğu gibi doğrudan konuya girmiş, ne bir selam vermiş, ne de açıklama yapmıştı. Elbette, bu beklenmedik yeniden buluşmayı kutlamak istermiş gibi bir hali de yoktu.

"Vedalaştığımızı sanıyordum..."

"Durum değişti. Bir kez daha labirente dönmemiz gerekiyor."

Konuşma tarzı her zamanki gibi heyecandan uzaktı, ama sesinin altında yatan gerilim hissediliyordu.

"Ne oldu?"

"Dördüncü labirent ortaya çıktı."

"Dördüncü labirent?"

"Hiç tahmin etmediğim bir durum. Bir kez daha senin yardımın gerekiyor."

Bunu söyledikten sonra, "Fakat..." diye sesini biraz daha alçaltarak ekledi:

"Bu seferki muhatabımız çok dişli. Şimdiye kadarkilerden tamamen farklı."

Her zamanki çekincesiz, bir o kadar da yüksek gerilimli tavrını sürdürse de konuşması kedilere özgü tattan yoksundu. Bu da sıra dışı bir durumun ortaya çıktığının kanıtıydı.

"Madem seni o kadar korkutan biriyle karşı karşıyayız, tekrar benden yardım istemen sıkıntı olmaz mı?

"Senin gelmen lazım. Karşımızdaki öyle istiyor."

"Karşımızdaki?"

"Gerçekten bela biri. Bu kez gerçekten geri dönememe tehlikesi var. Fakat sen gelirsen bir şekilde halledersin."

Kedinin sesi neredeyse yalvarıyormuş gibi acıklı bir ton yüklüydü.

Rintaro alışık olmadığı bir hisse kapıldıysa da, "Tamam anlaşıldı. Gidelim." diye yanıtladı, tereddüt etmeksizin.

Yanıtını aşırı kolay vermesi Tekir'in bir şey söylemesini de geciktirdi. Işıldayan yeşim gözlerindeki ciddi bakışlarını Rintaro'ya yöneltti.

"Tehlikeli olacağını söylediğimi duydun umarım."

"Şimdiye kadarkilerden çok farklı olduğunu söylediğini de duydum, belki de dönüp gelemeyiz dediğini de."

"Yine de geliyor musun?"

"Sen bir sorunla karşı karşıyasın. Bu da benim gelmem için yeterli bir neden."

Bu tereddütsüz yanıt karşısında Tekir'in yüzünde gün ortasında hayalet görmüş gibi bir ifade oluştu.

"Bir rahatsızlığın mı var, ikinci patron?"

"Kızarım bak. Öyle şeyler söyleme."

"Fakat..."

"Ben de teşekkür etmek istiyordum. Sözlü olarak etmiştim, ama sonuçta ben senin için hiçbir şey yapmadım. Bu, bunun için iyi bir şans bence."

Bir an bakışlarını ayırmadan Rintaro'yu süzen Tekir, normalde hiç yapmadığı şekilde minnet dolu bir ifadeyle başına yukarıdan aşağı salladı.

"Teşekkür ederim. Minnet duyuyorum."

"Yalnız, hemen çıkıp gitmek şartıyla!" diye ekledi Rintaro ve hızlı adımlarla kapıya yönelip kapattıktan sonra çabuk hareketlerle kilidini taktı.

"Bu saatler tam da Sayo'nun uğradığı saatler. Konuyu duyarsa mutlaka peşimize takılıp gelmeye kalkar. Bu kadar net bir şekilde tehlikeli olacağını söylediğine göre, Sayo'yu bu işe karıştırmak istemiyorum."

Rintaro yüzünde sıkıntılı bir gülümsemeyle konuşurken, Tekir tek kelime etmemişti.

Ne olduğunu merak ederek dönüp bakan Rintaro, Tekir'in gözlerinde kendine yöneltilen, o ana kadar hiç görmediği sert bakışlarla karşılaştı.

"Maalesef o noktada seçme şansımız yok."

Duygularının anlaşılması güç bir sesle ve bulanık bir yanıt vermişti. O garip, gergin sessizlik içerisinde Rintaro hareketlerini durdurarak kaşlarını çattı.

Kapının dışında bir bisikletin çıngırağı çaldı, sonra da hemen uzaklaşıp gitti. İçerisi tamamen sessizliğe gömüldüğünde Tekir konuşmaya başladı:

"Sayo Yuzuki'yi götürdüler. Labirentin en dibine kapatıldı. Senin gelmeni bekliyor."

Afallayan Rintaro, bir şey söyleyemedi.

"Duydun mu, ikinci patron?"

"Söylediğini tam olarak anlayamadım..."

"Konu basit. Sayo Yuzuki'yi alıp gittiler. Son yolculuğumuzun amacı kitapları kurtarmak değil."

Kedi keskin bakışlarını Rintaro'ya yöneltti.

"Bu, senin arkadaşını kurtarmak için çıkacağımız bir yolculuk."

Rintaro bakışlarını dolaştırarak kitabevinin dip kısmında uzanan kitaplıklı geçite baktı.

Dümdüz uzanan bir geçit. Sonu gelmeyecekmiş gibi duvarları kaplayan kitaplar. Sonra orayı aydınlatan solgun mavi ışık. Neden acaba?

Rintaro aniden tüylerini diken diken eden bir ürperti hissetti.

"Sonuçta, yine okula gelmemek niyetindesin değil mi?"

Sayo bunu yalnızca iki gün önce sabahın erken saatlerinde söylemişti.

Her zamanki gibi üflemeli çalgılar kulübünün sabah çalışmasına giderken yolu üzerindeki kitabevine uğrayan Sayo, çay koyan Rintaro'yu yüzünde canı sıkılmış bir ifadeyle izlemişti. Bir şeyler konuşmuşlardı, ama içeriğini pek anımsamıyordu. Özel bir anlam içermeyen havadan sudan bir konuydu herhalde.

Kitaplar, çay ve biraz da kediler.

Sonra bir boşluk oluşup da sabah çalışmasına gitmek için çıkmaya hazırlanan Sayo, tam ayrılmadan önce

Rintaro'ya dönüp, "Başını sürekli eğip kitabevine kapanmaktan başka bir şey yapmaman doğru değil. Hoşuna gitmeyen bir sürü şey vardır mutlaka, ama neticede bu senin hayatın..." demişti.

Sayo, kısa bir boşluk bıraktıysa da hemen soğuk bir sesle sözünü tamamlamıştı:

"Doğru düzgün, ileri bakarak yürümen gerek."

Bilge sınıf başkanına yakışır keskin bir uyarıydı. Aynı zamanda kısa süre sonra taşınacak olan arkadaşına Sayo'nun kendince söylediği cesaretlendirme sözleriydi. Kendisi için böylesine endişelenen Sayo'nun sözlerini, Rintaro iliğinde kemiğinde hissederek dinlemişti.

Yanıt beklemeksizin, rahat hareketlerle arkasına dönüp kitabevinin dışındaki aydınlığa yönelen Sayo'nun arkasından, Rintaro yalnızca gözlerini kısarak bakmıştı öylece.

Sabah güneşinin ışıkları altında dokunduğu Sayo'nun beyaz eli, şiddetli bir şekilde gözlerini kamaştırarak, göz kapağının iç perdesine kazınmış bir görüntü haline gelmişti.

"İnsanın aklının almadığı şeyler de olur."

Devasa kitaplıkların sıralandığı geçitte yürürlerken, Rintaro sessizliği bozdu:

"İlk kez bir başkası için böyle, gerçekten endişe ediyorum."

Önünde ilerleyen kedi şöyle bir dönüp bakmakla yetinip herhangi bir yanıt vermedi.

Yürümeye alıştığını sandığı kitaplıklı geçit, şimdi her zamankinden daha uzundu sanki. Uzunmuş gibi mi hissediyordu, yoksa gerçekten uzamış mıydı, bunu kestirebilmesi

mümkün değildi. Görebildiği menzil içerisinde kitaplıklar ve lambalar sıralanmıştı yalnızca.

"Neden Sayo'yu götürdüler? Benimle bir meseleleri varsa en baştan beni götürselerdi."

"Nedenini bilmiyorum. Doğrudan kendilerine sormaktan başka yol yok." Sıkıntı içinde verilmiş bir yanıt olduğu belli oluyordu.

"Fakat o tipler, seni harekete geçirmek için o kızın anahtar rolü oynayacağına hükmetmiş olmalı."

"Anlaşılması zor şeyler söylüyorsun."

"Zor falan değil. O kız senin için her zaman endişe edip duruyordu."

Önde yürüyen kedi, bunları arkasına bir kez bile dönüp bakmadan söylüyordu.

"Dedesi ölünce eve kapanmış asosyal sınıf arkadaşı için, o kız, hep *gerçekten* endişe ediyordu."

"Sayo sorumluluk duygusu güçlü bir sınıf başkanı. Üstüne bir de yakında oturuyor olması gibi bir durum da olunca..."

Tekir alçak sesiyle, Rintaro'nun sözünü hiç çekinmeden kesti:

"O kız Natsuki Kitabevi'ne ilk kez geldiğinde söylediğimi sanıyorum, özel koşulları taşımayan insanlar beni göremez diye. Bu koşul dediğim de öyle hiç doğaüstü yetenek falan değil..."

Kedi adımlarını durdurarak dönüp Rintaro'ya baktı:

"Yüreğiyle bir insanı düşünen kişi, şeklinde bir koşul."

Bu tuhaf ifade, geçitte yankılandı.

"Düşünen yürek derken, yılışık bir sesle sığ acıma sözcüklerini sıralamaktan bahsetmiyorum. Üzüldüğünde bir-

likte üzülen, sıkıntısını paylaşan, yeri geldiğinde birlikte yürüme tavrı söylemek istediğim."

Rintaro, telaşla tekrar yürümeye başlayan Tekir'in arkasına takıldı.

"Bu özel bir yetenek değil. Aslında herkesin son derece doğal olarak sahip olduğu, yüreğin çok önemli bir köküdür. Fakat koşuşturmaca içerisinde daralmış günleri üst üste sıralayan insanların çoğu bu kökü yitirmiştir. Sen de öylesin."

Tekir'in sakince söylediği bu sözle Rintaro irkildi.

"Bunalmış halde geçirilen günlük yaşamını herkes kendisiyle ilgili uğraşlarla dolduruyor. İnsanları düşünecek yüreği de yitiriveriyor. Yüreğini yitiren insanlar, başkalarının acısını hissedemez hale gelir. Öyle olunca da yalan söyler, insanları yaralar, güçsüzlerin üzerine basıp geçerken bile hiçbir şey hissetmez hale gelirler. Dünyada bu tür insanlar bir hayli çoğaldı."

İnsanın içine ağırlık çökmesine neden olan sözcüklerin yankılandığı geçitin görünümü, yavaş yavaş değişmeye başlamıştı.

İki duvarı kaplayan süslemeden yoksun ahşap kitaplıklar, onlar farkına varmadan yıllanmış meşe malzemesi oymalarla süslenmiş şık bir kitaplık haline dönüşmüş, geçitin kendisi de gitgide genişleyerek, artık beş altı kişinin yan yana yürüyebileceği bir yol halini almıştı.

Başlarının üzerinde yanan lambalar ortadan kaybolmuş, tavan yükselmiş, mekânın tamamını kitaplıkların önünde sıralanan şamdanların alevi aydınlatmaya başlamıştı.

Devasa bir hal alan o koridorun ortasında Rintaro, bir kediyle birlikte sakince yürüyordu.

"Fakat öylesine kurtarılması zor dünyada bile, arada sırada o kız gibi değerli yüreklere sahip insanlarla karşılaştığın olur. Öylesi yüreklere sahip insanların gözünü bizim aldatabilmemiz mümkün olmaz."

"Yani," dedi Tekir omzunun üzerinden Rintaro'ya bakarak, "o kız sorumluluk duygusuyla veya görev bilinciyle değil, senin için gerçekten endişeleniyordu. Söylemek istediğim bu."

Kedinin sözleriyle birlikte, rüzgâr olmadığı halde, şamdanlardaki mumların alevi usulca titreşti.

Bazı şeylerin farkına, ancak kedi söyleyince varabilmişti.

Sayısız kez Natsuki Kitabevi'ni ziyaret eden Sayo'nun görüntüsü aniden berrak bir şekilde zihninde canlandı. O görüntülerin her biri hızla anlam kazanarak Rintaro'nun göğsünü patlayacakmış gibi doldurdu.

"Sen şimdi o kız için gerçekten endişeleniyorsan, senin de yitirmiş olduğun yüreğin yavaş yavaş yerine geri dönüyor anlamına gelir. Yalnızca kendini düşünmeyi bir yana bırakan, başka birisini düşünebilen yürek."

"Başka birini düşünen bir yürek..."

"Senin gibi zayıf birisi için birkaç beden büyük gelen bir dost o kız."

Kedinin sesi her zamanki gibi duygulardan yoksundu, ama sanki bir yerlerinde alay tonu saklıydı. Rintaro başını kaldırıp tavana baktı. İyice yukarıda yumuşak kıvrımlı kubbe şekilli tavan, varlığı uzun yıllara direnmiş eski kiliseler gibi bir güzelliğe ve sessizliğe bürünmüştü.

"Anladığımı sandığım, ama hâlâ gözden kaçırdığım birçok şey var."

"Bunun farkına varmak da gelişmedir."

"Biraz cesaretlendim."

"Birazla hallolacak iş değil," dedi kedi alçak sesiyle. "Son düşmanımız gerçekten çok dişli."

Kedinin sözleri daha bitmemişti ki az ileride devasa bir ahşap kapı göründü.

O devasa kapı, Rintaro'nun zayıf kol kuvvetiyle asla açılamazmış gibi bir heybetle önlerini kapatmıştı, ama yaklaşınca hafif bir gıcırtıyla birlikte kendiliğinden açılmaya başladı. Usulca iki yana açılan kapının ardında göz alabildiğince geniş, yeşil bir bahçe göründü.

Üzerine vuran berrak gün ışığı altında gür ağaçlar yeşermiş, yer yer fıskiyelerden çıkan su fışırtılar çıkartarak havaya yükseliyordu. Fıskiyelerin kenarlarında heykeller sıralanmıştı. Zarifçe budanarak şekil verilmiş bitki duvarıyla geometrik desenler halinde döşenmiş yer taşlarının kontrastı ise ayrı bir güzellik katıyordu.

Bu manzarayı yukarıdan görebilecekleri bir tepede, büyük bir araba yanaştırma yerini andıran yerde Rintaro ve kedi durdular. Başlarının üzerini beyaz bir çatı örtüyordu. Sol ve sağlarında yumuşak kıvrımlı yokuşlar taş döşeli araba yoluna bağlanıyordu. O haliyle sanki devasa bir ortaçağ şatosundan çıkıp gelmiş gibi bir havası vardı.

"Çok emek harcamışlar."

Tekir mırıldandığı anda, takır tukur garip bir ses duyulmaya başladı. Sağ taraflarına baktıklarında, taş döşeli araba yolundan iki atlı bir at arabasının yaklaştığını gördüler.

At arabası ikisinin önüne kadar gelip durunca, arabacı koltuğundan inen orta yaşlarını henüz tamamlamış bir be-

yefendi bir şey söylemeden saygıyla başını eğdikten sonra kapıyı açtı.

"Binin, demek istiyor herhalde."

Bunu söyler söylemez, kedi çekincesiz hareketlerle atlayıp içeri geçti. Arabacı başını eğmiş halde bekliyordu. Rintaro da çekine çekine ilerleyip arabaya bindi.

Arabanın içi kadife kaplıydı ve dışarıdan anlaşılmayacak ölçüde genişti. Rintaro ve kedi yüz yüze bakacak şekilde koltuklara yerleştiler.

Kapı patırtıyla kapandıktan hemen sonra at arabası harekete geçti.

"Bu ne demek şimdi?"

"Hoş geldin, diyorlar sana."

"Maalesef aklıma böyle performanslardan hoşlanan bir arkadaşım hiç gelmiyor."

"Sen bilmesen bile karşı taraf öyle değil. Sen bu dünyada inanılmaz ünlüsün."

"Bu dünya?"

"Üstelik bu labirentin sahibi de çok özel bir kişi. Gördüğün üzere böylesine büyük bir gücün sahibi."

"Öyleyse, gözyaşı dökerek duygulanmalı mıyım acaba? Yoksa çok değerli arkadaşımı kaçıracak ölçüde ısrarla davet ettiği için teşekkür mü edeyim?"

Kedi usulca güldü.

"Bu ruh halini hiç yitirme. Haksızlıklarla dolu bir dünyada yaşam sürdürebilmek için en önemli silah, mantık ya da kol gücü değildir."

"Mizahtır, değil mi?"

Rintaro yanıtladığı sırada at arabası hafifçe sarsılarak hızını artırmaya başladı. Büyük bir yola çıkmışlardı. Pence-

reden dışarı baktıklarında, o büyük bahçenin manzarasının hızla akarak arkalarında kaldığını gördüler.

Günışığı, rüzgâr, fıskiyelerden saçılan su damlacıkları, göz alıcı yeşil... Tamamı bir araya gelince, insanın içine rahatlık veren bir manzara ortaya çıkıyordu, ama bir yerlerinde yabancılık hissettiren bir şeyler vardı.

Canlıların varlığı hissedilmiyor, diye geçti Rintaro'nun içinden.

Yalnızca insanlarla sınırlı değildi. Küçük kuşlar, kelebekler veya dünyayı ayakta tutan başka canlıların varlığının kırıntısı bile hissedilmiyordu. Böylesine nezih bir manzara olsa bile, normal bir dünya değildi.

"Bu seninle konuşabilmemiz için son şansımız olacak."

Kedi, suskunluğunu alçak sesiyle aniden bozdu.

Rintaro bakışlarını dışarıdan arabanın içine çevirdi.

"Sanki daha önce de aynı lafları duymuş gibiyim.

"Endişelenmene gerek yok."

Klasik tarz koltuğun üzerindeki kedi, yeşim bakışlarını doğrudan Rintaro'ya yöneltti.

"Esas bu kez son."

"Eğer öyleyse, benim sana sormak istediğim birçok şey var."

Rintaro'nun sözleri karşısında kedi hiçbir yanıt vermedi. Hiç kımıldamadan Rintaro'ya bakıyordu.

Yüzünde buruk bir gülümseme oluşan Rintaro, kısa bir boşluk bıraktıktan sonra devam etti:

"Yine de hangisinden sormaya başlayacağımı pek bilemiyorum."

Kedi hâlâ milim kımıldamıyordu.

Aydınlık gün ışığının vurduğu yanağının rengi gitgide kızıla çalmaya başlamıştı. Rintaro bunu tartmaya zaman bulamadan pencerenin dışındaki hava gün batımından gece karanlığına dönüştü, küçük arabanın içi de hafif karanlık bir hal aldı.

Başlarını yukarı çevirdiklerinde, ne zaman çıktılarsa, gökyüzündeki yıldızların birbiri ardına ışıltılar saçmaya başlamıştı.

"Kitapların yüreği vardır," dedi kedi birden.

Kedinin yıldızların aydınlığı vuran göz bebekleri güzelce pırıldıyordu.

"Kitaplar oldukları yerde kaldığı sürece, yalnızca kâğıt tomarından öteye geçmez. Muazzam güç harcanan şaheserler bile, muhteşem öykülerin anlatıldığı büyük eserler bile, kapakları açılmadığı sürece kâğıt parçalarından ibarettir. Fakat insanların duygularını döktükleri, değer verdikleri kitaplar yürek barındırır."

"Yürek?"

"Evet, yürek," diye yanıtladı kedi, kararlı bir ses tonuyla.

"Şimdilerde insanların kitaplarla temas şansı azaldı. Duygularını kitaplara dökerek okuyabilen insanlara nadiren rastlanıyor. Bunun sonucunda kitaplar da günden güne yüreklerini yitiriyorlar. Fakat sen ve senin deden gibi kitapları yürekten seven, kitapların sözüne kulak veren insanlar da hiç az değil."

Kedi usulca boynunu çevirerek yıldızlı gökyüzüne baktı.

"Sen, benim için, yerine başkasını koyamayacağım bir dostsun."

Garip sözcükler silsilesiydi. Buna rağmen her bir sözcük Rintaro'nun içine iyice işlemişti.

Yukarıya, gecenin gökyüzüne bakan Tekir'in yeşim göz bebekleri ışıl ışıl parlıyordu.

Gururlu, aşırı özgüven sahibi, biraz kibirli, fakat bir o kadar da güzel. Öyle bir kediydi.

"Ben seni çok eskiden beri tanıdığım hissi taşıyorum."

Rintaro'nun bu ani sözü karşısında kedi dönüp bakmadı bile. Fakat düzgün şekilli üçgen kulaklarıyla Rintaro'nun sonraki sözünü beklediği anlaşılıyordu.

"Gerçekten çok uzak bir geçmişti sanırım. Henüz çocukluğum sıralarıydı..."

Rintaro, belleğini tarar gibi tavana bakmaya başladı.

"Küçük bir öykü içerisinde karşılaştım seninle. Belki de annemin bana okuduğu bir kitaptı."

Kedi sakince az önceki sözünü yineledi:

"Değer verilen kitapların yüreği olur ve yürek sahibi kitaplar, kendi sahipleri tehlikeye girdiğinde mutlaka yardımına koşarlar."

Sakin ve durgun alçak ses, Rintaro'nun göğsünün derinliklerini sıcakça sarmalıyordu sanki. Birden dönüp baktığı kedi, yıldızların aydınlığı altında hafifçe gülümsüyordu.

"Söylediğimi sanıyorum. Sen yalnız değilsin."

Gökyüzünü dolduran yıldızlar altında, ikisinin bindiği at arabası hafif sarsıntılarla ilerlemeye devam ediyordu.

At arabasının ilerlemesiyle birlikte kadife döşemeli arabanın içinde pencereden yansıyan yıldızların aydınlığı da sessizce hareket ediyordu. O mavimsi beyaz ışığın yüzüne vurmasıyla Tekir'in yüzündeki gülümseme aniden kayboldu, gözlerindeki bakışlar tekrar keskinleşti.

"Ancak, yüreği olan kitaplar sürekli insanların tarafını tutacak diye bir şey de yok."

Rintaro kaşlarını çattı, sonra hemen sordu:

"Sayo'dan mı bahsediyorsun?"

"Evet öyle. Bu son labirent."

Kedi tekrar bakışlarını pencereden dışarıya çevirdi. Rintaro da gözleriyle o bakışları takip etti.

Gökyüzündeki yıldızlar berrak ve güzeldi. Fakat dizilişleri düzgün değildi, burçların biri bile yerli yerinde değildi.

"İnsan yüreği sıkıntı ve üzüntüler neticesinde değişime uğrayabileceği gibi, kitapların yüreği de değişime uğrar. Yüreği değişime uğramış bir insanın eline kalan kitaplar da aynı şekilde değişim geçirirler. Sonra da kontrolden çıkarlar."

"Kitapların yüreği değişime mi uğrar?"

Tekir, *evet* anlamında başını yukarıdan aşağıya keskin bir hareketle salladı.

"Özellikle uzun bir tarihi içine kazımış eski kitaplar, çok sayıda insanın yüreklerinin etkisine maruz kalır. İyi veya kötü büyük güç sahibi olur. Böylesi kitapların yüreği değişim geçirdiğinde..."

Kedi nefesini derince bıraktıktan sonra sözünün devamını getirdi:

"Benim gibi canlılarla karşılaştırma götürmeyecek ölçüde devasa bir güç sahibi olurlar."

"Karşımıza çıkacak bu son kişinin şimdiye kadarkilerden farklı olduğunu söylerken, ne demek istediğini biraz anladım sanırım."

Bu yanıtı verirken ses tonu kendisinin de beklemediği ölçüde serinkanlı ve durgundu. Aslında, Rintaro'nun kendisinin de tuhaf bulduğu ölçüde sakindi.

Her ne ara olduysa, pencerenin dışındaki manzara değişmişti.

Devasa bir bahçenin içinde ilerliyor olmaları gerekiyordu, ama şimdi dışarıda eski bir kasabanın sokakları sıralanıyordu: Sıradan halkın iki katlı evleri, bahçe duvarlarına yaslanmış bisikletler, sevimsiz sarı ışıltılar saçan sokak lambaları, beyaz cüsseleriyle hemen göze çarpan eskimiş otomatlar...

Rintaro'nun aşina olduğu bir manzaraydı.

"Kusura bakma, ikinci patron."

Tekir başını iyice önüne düşürdü.

"İleride bekleyen beni kat kat aşar."

"Özür dileme öyle."

Rintaro'nun yüzünde sıkıntılı bir gülümseme belirdi.

"Ben birçok şey için sana teşekkür borçluyum."

"Sonuçta ben bir şey yapmış değilim. Sen buraya kadar kendi ayaklarının üzerinde geldin."

Yine de, dediği anda Rintaro, at arabasının sarsıntılarının hafiflediğini, birden yavaşlamaya başladığını hissetti.

"Yine de ben birçok önemli şeyin farkına vardım."

Takırtıyla birlikte gelen sert bir sarsıntı sonrasında, at arabası durdu.

Kısa bir boşluktan sonra kapısı açıldı.

Aynı anda insanın sırtını ürperten soğuk bir rüzgâr içeri doldu.

Bakışlarını dışarı çevirdiklerinde, gülünç bir halde başını eğen arabacının ilerisinde çok iyi bildikleri bir manzara vardı.

Rintaro telaşa kapılmadan, sakin hareketlerle at arabasından inip ayakta durdu. Durduğu yerde dönüp baktığında, Tekir'in arabanın içindeki karanlıktan ayrılmadan sakince parlayan yeşim gözleriyle baktığını gördü.

"Gelmiyor musun?"

"Buna niye gerek olsun? Sen artık tek başına yürüyebilirsin."

Kedinin yüzünde hoş bir gülümseme belirdi.

"Haydi git, Rintaro Natsuki."

"Tam adımı ilk kez söylüyorsun galiba."

"Seni kabullendim işte. Değişime uğramış yürekler güçlüdür. Fakat..."

Kedi bir an dudaklarını kapatıp sonra hemen sözünü tamamladı:

"Sen çok daha güçlüsün."

Cesaret veren bir sözdü. Ancak karşısındakini çok iyi tanıyan bir dostun söyleyebileceği, net bir cesaretlendirmeydi.

Başını yukarıdan aşağı sallayarak kediye son selamını verirken, sırtında soğuk bir şeyin gezindiği hissine kapıldı. O ölçüde rahatsız edici bir hisse neden olan soğuk hava arkasına yapışıp kalmıştı sanki. Yine de Rintaro kaçıp gitmeyi aklından geçirmedi. Bırakıp gitmesinin mümkün olmadığını çok iyi biliyordu.

"Tekrar görüşebilecek miyiz?"

"Bırak bunu. Ayrılık için çok bayat bir laf."

Tam da kedinin her zamanki tavrını yansıtan katı bir yanıttı.

"Elveda cesur dostum."

Süslemeden uzak bu sözler onun veda sözleriydi.

Başını sakin bir hareketle öne eğen kediye, Rintaro da aynı şekilde içten hareketlerle son selamını verdi. Kısa bir boşluk sonrasında, olduğu yerde öylece dönüp at arabasını arkasında bırakarak yürümeye başladı.

Önünde dar bir sokak vardı. Biraz ileride de sarı ışıklı eski sokak lambası. Onun altında ise büzüşmüş gibi duran küçük bir müstakil ev. Dikkatlice bakınca, evin ahşap kafes kapısında zarif bir yazıyla *Natsuki Kitabevi* yazılı tahta levha asılıydı.

Her şeyiyle eksiksiz bir manzaraydı.

Fakat, dedi Rintaro içinden, adımlarını yavaşlatmaksızın. *Fakat ne ölçüde iyi yapılmış olursa olsun, sahte olan sahtedir.*

Gökyüzünde ay, yerde bitki yoktu. Komşu evin penceresinde ışık yanmıyordu. İçini bu ölçüde rahatsız eden bir manzarayla pek karşılaşmamıştı.

Rintaro gerilmesine neden olan serin havada dümdüz yürümeyi sürdürerek, nihayet Natsuki Kitabevi'nin taş merdivenlerine kadar ulaştı.

Birden bir ses yankılandı.

"Girin lütfen."

Durgun bir kadın sesiydi. Aynı anda kapı sessizce açılmaya başladı.

"Hoş geldin, genç Rintaro Natsuki."

Tonlamadan uzak ses içeride yankılanmıştı.

İçerisi dese de Rintaro'nun fazlasıyla göz alışkanlığı olan kitabevinin içiydi burası. Yine de manzara bir hayli farklıydı. İki taraftaki duvarları kapatan cüsseli kitaplıklarda tek bir kitap bile yoktu. Bu da feci bir boşluk hissi veriyor, o sayede kitabevinin içi garip bir şekilde geniş görünüyordu.

Tam ortada karşılıklı oturacak şekilde bir çift şık koltuk yerleştirilmişti. Bunlar da aslında kitabevinde yoktu. Bir de dip tarafta kalan girişe bakan koltukta, ufak tefek birinin oturduğu fark ediliyordu. Rintaro'nun bir nebze tereddüte

kapılmasına neden olan, orada oturan zayıf kişinin yaşlılık yıllarının başında bir kadın olmasıydı.

İri koltuğa küçük vücudunu gömerek oturmuş, siyah, sade bir resmi elbise giymiş, rahat bir ifadeyle bacak bacak üstüne atmıştı. Beyaz uzun elini dizinin üzerine koymuş, bakışlarını ayırmadan Rintaro'ya bakarkenki hali tamamen savunmasız ve güçsüzmüş gibi bir izlenim bıraksa da bakışlarında diyaloğa girmeye izin veren bir açıklık yoktu. Kolayca yaklaşmayı güçleştiren bulanık bir havayla sarmalanmış gibi duruyordu.

Kadın, vücudunu neredeyse hiç kımıldatmadan ince dudaklarını oynattı:

"Kedi refakatçine ne oldu acaba?"

"Son kısmı kendi başıma gitmemi söyledi."

"Soğuk davranan bir arkadaş. Ya da..."

Kadın sağ elinin parmağını beyaz şakağına dokundurdu.

"Beni hafife mi aldı acaba?"

Ürperip kazık gibi olmasına neden olan bir soğuk hissetti Rintaro.

Duygularının okunması mümkün olmayan karanlık göz bebekleri sakince kendisine bakıyordu. Sanki gözle görülmeyen sayısız örümcek ağı gerilmiş de yavaş yavaş esir ediliyormuş gibi nefes darlığı hissederek, refleks bir hareketle bir adım geri çekildi.

Evet, öyleydi; şimdiye kadar konuştuğu kişilerden tamamen farklıydı...

Daha önce karşılaştığı üç adamın her biri farklı şekillerde garip olsalar da, en azından bir kalpleri olduğu hissi bırakıyorlardı. Kitaplara karşı da farklı şekillerde bağlılıkları vardı.

Bu bağlılıkları diyaloğa girebilmek için bir kapı olduğu gibi, aynı zamanda çıkış için de kapıydı.

Fakat karşısındaki kadın, sanki çelikten bir duvar gibi canlılıktan uzak, katı ışıklar saçıyordu yalnızca. Sadece bununla kalmıyor, açık bir tarafı da görünmüyordu o duvarın. Yalnızca sonu belirsiz bir soğukluk çevresini sessizce kaplamış gibiydi.

Her zamanki Rintaro olsa, bu noktada çabucak beyaz bayrak kaldırarak kaçıp giderdi belki de. Gitgide kanının çekildiğini, cesaretten uzaklaşıp korkuya esir olduğunu tadarak, bilinçsizce ayak dibine baktıysa da ortağı Tekir orada değildi. Kaçmak için bir neden söyleyecek olsa, onlarca neden sıralayabilirdi herhalde.

Yine de Rintaro, hafifçe titreyen dizlerine güç vererek olduğu yerde kaldı.

Buraya gelmesinin bir nedeni vardı. Şimdiye kadarki gibi, basitçe macera olsun diye, öylesine gittiği yerlerden farklıydı.

"Natsuki Kitabevi'ne hoş geldiniz."

Kadın dizlerinin üzerindeki ellerini hafifçe açtı.

"Performansım hoşunuza gitti mi acaba? Hoş bir yolculuktu sanırım."

"Sayo Yuzuki'yi almaya geldim."

Kadın gözlerini hafifçe kıstı.

Yanıt gelmeyince, Rintaro aynı sözleri tekrarladı.

Kadın, yüzündeki ifadeyi neredeyse hiç bozmaksızın usulca iç geçirdi.

"Benim düşündüğümden daha az çalışıyormuş kafan, delikanlı. Zaten bilinen bir şeyi yaratıcılığın kırıntısı olmayan sözcüklerle dile getiriyorsun."

"Kafası az çalıştığı halde iyi insanlar da vardır. Kafası gerçekten iyi çalışan insanlar arasındaysa nadiren iyi insanlar olur."

"Steinbeck? Kendini zorlayıp da alıntı yapmana değecek bir söz değil."

"Hayır, keskin bir söz. Sen kafası çok iyi çalışan birine benziyorsun zira."

Bir an hareket etmeyi kesen kadın, neden sonra duygusuz gözbebeklerini Rintaro'ya çevirdi.

"Az önceki sözümü geri alıyorum. Hoş bir mizah tarzına sahipsin. Buraya kadar davet etmiş olmama değecek galiba."

"Düşünce ve amacınızın ne olduğunu hiç anlayamadım, ama burada teşekkür ederim falan mı demem gerekiyor?"

"Kulağıma çalındığından daha tez canlıymışsın. Biraz daha ağır başlı bir genç olduğunu duymuştum oysa."

Yerinde bir tespit, diye içinden geçirdi Rintaro.

Yüreğinde korku olsa bile, kafasının içinde kendisine bile tuhaf gelecek ölçüde netti. Kısaca, kızgındı.

"Bir kez daha söylüyorum: Sayo'yu geri verin. Benden ne istediğinizi bilmiyorum, ama Sayo ile alakası olmasa gerek."

"Senden istediğim çok basit. Ben yalnızca seninle sohbet etmek istiyorum, o kadar."

Bu beklemediği yanıt karşısında Rintaro bir an söyleyecek söz bulamadı.

"Benimle konuşmak istiyorsan, yalnızca beni çağırman yeterli olurdu. Sayo'yu kaçırıp buraya getirmen normal insanların başvuracağı bir yol değil. Şık koltuğa yayılarak oturup, geniş bahçenin fıskiyeleri etrafında at arabasıyla misafir karşılayacak kadar boş zamanın varsa, kendinin kalkıp gelerek Natsuki Kitabevi'ni ziyaret etmen de yeterli olurdu. Dedemden kalma Assam çayından da ikram ederdim."

"Bu aklıma gelmedi diyemem. Fakat birden çıkıp da seni orada ziyaret edecek olsam, herhalde ciddiye almazdın beni. Yanlış mı?"

"Ciddiye almak?"

"Ben ciddi bir sohbet yapmak istiyorum. O anı kurtarmak için kolay yanıtlar, çekingen hatır saymalar gibi üşengeç tavırlar ilgimi çekmiyor. Kitapları gerçekten seven bir delikanlının, beni ciddiye alarak karşıma geçip, kitaplar hakkında konuşurkenki halini görmek istiyorum."

Kadının dudaklarının iki kenarı belli belirsiz yukarı kalktı. Hoş bir gülümsemeydi. Çok hoştu, ama sıcaklıktan yoksun, donuk bir gülümsemeydi.

Buzdan bir el boynuna dokunmuş gibi ürperdi, omuzları titredi Rintaro'nun. Hemen oradan kaçmak için hesaplara başlayan kendi içindeki zayıflığı bastırmak amacıyla, Rintaro sözlerini sürdürdü:

"Bir kez daha soruyorum: Sayo'yu kaçırma nedeniniz, yalnızca benimle konuşmak istemeniz mi?"

"Evet öyle. Senin şu anki haline bakılırsa, benim yöntemim doğruymuş galiba."

Rintaro derin bir nefes aldı.

Karşısındakinin alanına tamamen hapsolmuştu. Karşısındakinin alanında olmasının kötü bir şey olup olmadığını bilemiyordu, ama kafasının serinkanlı bir şekilde çalışmasına engel olacak ölçüde duygularının esiri olması yararına değildi. Hem de oturup ciddiyetle sohbet etmesi istenirken.

Kadın, aniden susan Rintaro'ya karşı pek de öyle tatmin olmuş gibi bir tutum takınmaksızın, sakince sağ elini uzatıp karşısındaki koltuğu işaret etti. Sessizliğini bozmayan,

yerinden de kımıldamayan Rintaro'ya bakıp başını hafifçe yana eğdi.

"Yoksa sen böylesinde mi daha rahat edersin?"

Parmağını şıklatınca, koltuk erir gibi kayboldu ve bu kez küçük ahşap bir tabure ortaya çıktı. Rintaro'nun Natsuki Kitabevi'nde her zaman oturduğu, her yerini yıpranma izleri kaplamış eski taburelerdendi.

Her performans ayrı ayrı düşünülmüş gibiydi, ama düşünceli olma sıcaklığının kırıntısı bile hissedilmiyordu. İnatla olduğu yerde kalan sağlıklı bir gence anlayış gösteriyor gibi değildi asla. Hareketlerini, amacına ulaşmak için en kısa yolu kullanma mantığına uygun şekilde gerçekleştiriyordu.

Rintaro direnmenin anlamsız olduğunu anlayıp sessizce tabureye oturdu.

"Benim ne konuşmam gerekiyor?

"Sabırsız bir gençsin. Fakat kız arkadaşı için endişelenen bir gencin bu tavrını sevmiyor da değilim."

Duygudan yoksun bir tonlamayla konuşan kadın, parmaklarını bir kez daha şıklattı.

"Önce, kısa bir şov için bana eşlik eder misin?"

Aniden sağ taraflarındaki kitaplığın önünde kocaman bir beyazperde ortaya çıktı. Aynı anda kitabevinin içi karardı, perde aydınlık ışıltılar saçmaya başladı.

"Önce birincisi..."

Kadının sesiyle birlikte perdede görünen, şık bir malikâne kapısı ve taş duvarlar oldu. Rintaro, *bu manzarayı bir yerlerde görmüştüm*, diye belleğini yoklamaya zaman bulamaksızın, görüntüler kapının altından geçerek büyük konağın içine girdi. Japon tarzı kapıdan konağın içine doğru ilerle-

yen görüntüler, doldurulmuş geyikler, mürekkep resimler, Venüs heykelleri, menşei belirsiz süs eşyalarının sıralandığı koridoru geçip, nihayet küçük bir yeşillik kıyısında oturan bir adamı gösterdi.

Rintaro karşılaştığında baştan aşağı beyaz takım elbise giymiş olan uzun boylu adam, şimdi üzerinde eski püskü bir gömlek, dalgın bakışlarla bahçeyi izliyordu. Kendinden aşırı emin, mağrur tavrı tamamen kaybolmuş, suskunca, hiç kımıldamadan bahçenin havuzunda yüzen renkli sazanları izliyordu yalnızca. Elinin altında da birkaç kitap vardı. Tekrar tekrar dokunmaktan eskimişlerdi belki, kapaklarında yer yer yırtıklar göze çarpıyordu.

"Anlayabildin mi acaba?"

"Birinci labirent."

"Evet öyle. Dahası, senin kitapları özgür bırakmanın sonucu olarak işte bu halde."

Kadının söyledikleri karşısında Rintaro kaşlarını çattı.

"Kapalı tuttuğu kitapların tamamı özgür kaldıktan sonra o, bir zamanlar olduğu gibi her şeyi unutarak kitap okumayı bıraktı. 'Elli bin kitap okumuş adam!' diye herkesi peşinden sürükleyen ateşli eleştirmenin bu ani değişimi, birçok insanı şaşırttı. Hayal kırıklığına uğradılar, ilgilerini kaybettiler. Onun inşa ettiği konum, sonradan ortaya çıkan ve atmış bin kitap okumuş bir adam tarafından elinden alındı. Şimdiyse, artık tamamen silik bir adam oldu. Konumunu ve itibarını yitirdi. İşte bu şekilde dalgın dalgın bahçeyi izliyor yalnızca."

Yanıt olarak söyleyebileceği söz bulamayan Rintaro'yu duygusuz bakışlarla izliyordu kadın.

Sonrasında kadın bu kez sol tarafı işaret edince, karşı taraftaki kitaplığın önünde yeni bir perde ortaya çıktı.

"Sonrakine geçelim."

Bu sözleriyle birlikte görüntüye gelen, birkaç beyaz sütunun sıralandığı devasa bir mekândı. Kemerli büyük bir tavan ve güzelce cilalanmış taş döşeli zemin... Duvardaki kitaplıkta ise sayısız kitap dizilmişti. Çevrede daha küçük bir geçit ve merdivenlerin başlangıcı görülüyordu.

Özel olarak belirtmeye gerek yoktu, burası ikinci labirentti.

Fakat onlar gittiklerinde sayısız beyaz önlüklü insanın yığınla kitabı kucaklamış halde sık sık gidip geldikleri büyük koridorda, şimdi kasvetli bir hava hâkimdi ve sessizliğe bürünmüştü. Yalnızca bununla kalmıyordu; etrafa kitaplar ve dokümanlar saçılmış bir harabeden farksız hale gelmişti burası.

Koridorda insan varlığı tamamen ortadan kalkmıştı, fakat yalnızca ufak tefek bir insan göze çarpıyordu. Görüntü hızlı bir akışla onun bulunduğu yere yaklaştı. Devasa kitaplığın yanına konulmuş masanın önünde, beyaz önlük giymiş etine dolgun bilim adamı oturuyordu.

Rintaro'lar ziyaret ettiklerinde yer altındaki müdür odasında canla başla kendisini araştırmasına kaptırmış orta yaşlı bilim adamı, şimdi ruhu içinden sökülüp alınmış gibi koridorun bir köşesine oturup kalmış, dağınık saçları öylece uzamış, yalnız başına, gözlerini ayırmadan elindeki kitaba bakıyordu.

"Çağın gereklerine uygun hızlı okuma metodunu adım adım ilerleten dahi bilim adamı, şimdilerde araştırmayı terk etti. O halde oturup, tek bir kitabı saatlerce okuyup duruyor. On kitabı bir günde okuyan o dahi, bir kitap için bir ayı harcayan sıradan bir insana dönüşüverdi. Ömrünü adadığı eseri ise anında satılmaz oldu, ardı arkası kesilmeyen konferans davetleri ise tamamen bitti."

"Bir şey mi söylemeye çalışıyorsun?"

Kadın elini tavana yöneltti.

Göz açıp kapayana kadar orada üçüncü perde belirdi ve devasa bir gökdelen görüntüye geldi.

Elbette bunu da belirtmeye gerek yoktu. Bu da üçüncü labirentti.

Gri renkteki devasa binanın içine giren görüntü, tekrar içeriden geçip üç tarafı pencere olan, Rintaro'nun daha önce gördüğü büyük patron odasını göstermeye başladı. Aynı oda olduğuna emindi, ama görünümü Rintaro'ların ziyaret ettiği zamankinden bir hayli farklıydı. Işıl ışıl avize gitmiş, kıpkırmızı perdeler de görünmüyordu. Koltuk takımı da ortadan kalkmıştı ve iyice sade bir mekân haline gelmişti. O iyice genişleyen mekânda şimdi kırmızı, mavi ve siyah takım elbise giymiş bir sürü adam doluşmuş, yaygara kopartmış gibi görünüyorlardı. İleri çıkan kırmızı takım elbiseli adam, "Böyle giderse şirket batacak!" diye bağırdı.

"Satılmayan kitapların baskısını yapmayalım."

""Okur, anlaşılması kolay ve tahrik eden şeyler istiyor diyen sen değil miydin patron?"

Siyah ve mavi takım elbiseli adamın da birbiri ardına öfke dolu seslerini yöneltildiği yerde, yaşlılığın başında ufak tefek bir beyefendi duruyordu.

Rahat tavırlar sergileyen patron, şimdi ellerini ağarmış saçlarına koymuş, başını öne eğmiş halde kımıldamadan duruyordu.

"Patron şirket politikasını değiştirdi. Satılmayan kitap olsa bile baskı programından hemen çıkartmıyor. Çoktan yitip gitmiş birçok değerli kitabın yeni baskılarını yapıyor.

Bunun sonucunda yolunda giden işler büyük ölçüde bozuldu. Şimdi patronun çekilmesi için baskı yapılıyor artık."

Kadın parmağını tavandan Rintaro'ya çevirip soğuk bir sesle sürdürdü sözlerini:

"Senin o hoş maceranın sonucu işte bu. Ne düşünüyorsun şimdi?"

"Feci bir durum."

Ancak bu yanıtı verebilmişti Rintaro.

İçerisi tenini dağlayacak ölçüde soğuk havayla kaplıydı, ama sırtında bir sıvı birikmeye başlamıştı, terliyordu. Göğsünün içindeyse kusma hissini andıran, rahatsız edici bir kapana kısılmışlık hissi uyanmıştı.

"Senin sözlerin onların ortamını büyük ölçüde değiştirdi. Peki, mutluluk verici bir sonuç mu oldu sence?"

"Pek mutluymuş gibi görünmüyorlar."

"Öyleyse sen kötü bir şey yaptın, yanlış mı?"

"Ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Söylemeye çalışmıyorum. Duymak istiyorum."

Baştan beri değişmeyen sakin sesiyle yanıtlamıştı kadın. Koltuğa vücudunu iyice yapıştırmış halde, yine o duygusuz bakışlarını yöneltmişti.

"Neyin doğru neyin yanlış olduğuna dair benim bir hüküm verebilmem söz konusu değil. Anlayamadığım için seni çağırdım desem, doğru olur belki. Sen o üç adamın karşısına kitapları kurtarabilmek için çıktın. Sonra da cesaretle söyleyeceğini söyledin, onların düşüncelerine büyük bir etki yaptın. Sen onların değer yargılarını büyük ölçüde değiştirmeyi başardın, ama bunun sonucu olarak onlar şimdi açıkça sıkıntıya düştüler. Onların bu şekilde sıkıntı çekmeleri gerekiyorsa eğer, senin yaptığının anlamı ne acaba?"

Rintaro'nun aklından bir kez bile geçmemiş bir soruydu. Tahmin bile yürütemeyeceği bir durumla ilgili ne diyebilirdi acaba?

Rentaro, yalnızca içinden geçenleri ortaya dökmüştü. Bunun sonucunda bir şeylerin büyük çapta değişeceği beklentisi elbette yoktu. Bu şekilde açıkça görülen bir değişimin ortaya çıkacağını tahmin bile etmediği gibi, bunun sonucunda birilerinin sıkıntıya düşebileceği düşüncesinin kırıntısı bile aklından geçmemişti.

Rintaro ne diyeceğini bilemez halde üç ayrı yöndeki perdelere bakıyordu.

"Üzüntü veren bir dünya değil mi sence?"

Kadın, uzaklarda bir yere bakıyormuş gibi havada, hiçbir şey bulunmayan bir yerde bakışlarını gezdirdi.

"İnsanlar kitaplarla kendilerini süsler, kolayca bilgi edindikten sonra da okuyup atarlar. Kitapları ne kadar yüksek dizerlerse o ölçüde uzağın görüneceğini sanıyorlar. Fakat..."

Kadın, cam bilye gibi güzel ve kuru göz bebeklerini Rintaro'ya çevirdi.

"Bu böyle mi olmalı sence?"

Kadın, sersemlemiş haldeki Rintaro'yu sakince süzüyordu.

Karanlık ışıltıların salındığı gözbebeklerinden duygularını okuyabilmek asla mümkün değildi. Yalnızca, yanıt alabilmek doğal bir hakkıymış gibi ilgisizce bekliyordu.

"Neden?"

Nihayet Rintaro'nun ağzından bir sözcük çıkmıştı.

"Neden bana böyle bir soru soruyorsunuz?"

"Öyle ya, neden acaba? Belki de senin güzel bir yanıtın vardır diye düşünmüştüm."

"Benim nereden yanıtım olsun? Ben yalnızca kendi ortamına kapanmış, öylece yaşayan biriyim."

"Yine de sen birçok kitabı kurtarabilmek için farklı yerlerde çaba harcadın. Gerçekte de kurtarmayı başardın."

Kadın usulca, alnına düşen saçlarını geri yatırdı.

"Şimdilerde o şekilde kitaplarla bağı olan insanlarla neredeyse hiç karşılaşılmıyor."

"Kitaplarla bağı olan insanlar..."

"Evet öyle. Sen ve senin deden gibi insanların sayısı bir elin parmaklarını geçmez. Eskiden çok sayıda öyle insan vardı, ama iki bin yıl boyunca her şey değişti."

Duymaya alışık olmadığı sözcükler karşısında Rintaro, bir an yanlış duyduğunu sanıp, yanlış duymadığından emin olduğunu anladığı anda ise afalladı.

"İki bin yıl?"

"Tam olarak bin sekiz yüz yıl belki de. Benim doğduğum sıralar. Farkına varmadan bir hayli uzun zaman geçti."

Rintaro'nun buna verecek bir yanıtı yoktu.

Kedinin söylediği *büyük güç sahibi kitap* ifadesinin ağırlığı Rintaro'nun hayal gücünün asla ulaşamayacağı bir boyuttaydı. Bin sekiz yüz yıl gibi muazzam uzunluktaki bir süreyi aşarak gelebilen pek fazla kitap olamazdı. Üstelik öylesine bir zamanı aşarak gelip de hâlâ büyük güç sahibi olan bir kitap söz konusuydu. Ama benzeri olmayan kitapları seven Rintaro'nun belleğinde de hiçbir kitap canlanmamıştı.

Sersemlemiş haldeki Rintaro'ya aldırmaksızın, kadın kuru sesiyle sözlerini sürdürdü:

"Eskiden, *kitapların yüreği vardır* dendiğinde bu çok doğal bir şeydi. Kitap okuyan insanların tamamı bunu bilirdi.

Bilir ve karşılıklı olarak yürekleriyle iletişim kurarlardı. O sıralarda eline kitap alabilen insanların sayısı pek fazla değildi, ama bir kez karşılaşan insanlar geri adım atmayan yürekleriyle beni destekler, ben de onları destekledim. Şimdi o zamanları çok özlüyorum. Aynı zamanda, fazlasıyla aydınlık zamanlardı."

"Böyle bir şey..."

"Olabileceğine inanmak senin için biraz zor olabilir."

Rintaro'nun güçten yoksun lafını kadın, sakin bir sesle bölmüştü.

"Şimdilerde yürek sahibi kitaplarla karşılaşmak neredeyse hiç mümkün değil. Bu bir yana, kitapların yüreği olduğunu bilen insanlar bile hiç kalmadı. Kitap denince, yalnızca harflerin yan yana sıralandığı kâğıt tomarlarını işaret etmekten öteye geçmiyor. Bu yalnızca şehir kalabalığında okunup atılan, muazzam sayıdaki kitapların başına gelen bir durum değil. Uzun zamanları aşıp dünyanın her yerinde okunmuş ben bile, gerçekten içtenlikle karşılıklı oturabileceğim insanlarla neredeyse hiç karşılaşamıyorum. Şimdi dünyada en fazla okunan kitap gibi iddialı sözcüklerle övüldüğü halde, aslında kimsenin dönüp bakmadığı kitaplar var. Bir yerlere kapatılıyor, kesilip kırpılıyor, satılıp dağıtılıyoruz sadece. Senin şimdiye kadar yolculuklarında gördüklerin benim başıma da geldi. İki bin yıla yakın zaman duvarını aşıp, iki binin üzerinde dil duvarını aşan benim başıma bile."

Kadın sanki bir acıya katlanmaya çalışıyormuş gibi gözlerini kapattı.

"Dürüstçe söyleyeyim."

Yetersiz kan gidiyormuş gibi duran dudakları oynadı:

"Ben de artık yavaş yavaş gücümü yitiriyorum. Bir zamanlar çok sayıda insanla birçok önemli konuyu konuştuğum halde, neler konuştuğumu bile unutmaya başladım. Unutup gidersem diğer küçük kitaplarla aynı şekilde yalnızca bilgi ve keyif veren kâğıt tomarı haline gelirim."

Kadın gözlerini tekrar açtı.

"Çok üzücü bir durum. Öylesine üzüntü veren bir dünyada senin neler düşünerek, ne için o labirentleri dolaşıp geldiğini çok ilginç buldum. Sen bu tarafın dünyasında bir hayli ünlü birisinin zira."

Kadının son cümlesi kendince yaptığı bir şaka mıydı, yoksa içten bir şekilde gerçeği mi dile getirmişti, karar vermek güçtü. Fakat bu sorunun taşıdığı ağırlık netti. Rintaro bakışlarını ayaklarının dibine indirmiş halde sessizliğini koruyordu.

Kolayca yanıt verebileceği bir söze sahip değildi. Yine de öylece sessiz kalmayı kabullenmeyen bir şeyler yüreğinin derinliklerinde dalgalanmaya başlamıştı.

Rintaro, sağ elini usulca gözlüğünün kenarına koyarak gözlerini kapattı.

Gözlerini kapatınca, her zaman oturmaya alıştığı taburenin rahatlığıyla birlikte, sanki gerçek Natsuki Kitabevi'ndeymiş gibi bir rahatlık geliyordu içine.

Her haliyle yapaylığı belli olan bu kitabevinin içinde olduğu halde, Rintaro zihninde alışıp bağlandığı sahafın içine döndü.

Yıllanmış eski kitaplıklar, retro lambalar, aydınlık gün ışığını yeterince kesen kafes kepenkler, müşterilerin gelişini bildiren gümüş kapı çıngırağı... Belleğini yokladıkça, bomboş kitaplıklara birbiri ardına okumayı sevdiği kitaplar geri

dönüyordu: *Karamazov Kardeşler, Gazap Üzümleri, Monte Kristo Kontu, Guliver'in Seyahatleri...* Tekrar tekrar, severek okuduğu kitapların yerini Rintaro tek tek doğru anımsıyordu. Bu yerleri zihninde oluşturduğu manzarada izledikçe dalgalanan yüreği yavaşça sakinleşti.

"Bir yanıtım yok."

Rintaro bocaladığı anlaşılan bir ses tonuyla, ama yine de dikkatle sözlerini sürdürdü:

"Fakat kitapların beni birçok kez kurtardığı da bir gerçek. Her konuda geçmişe takılıp kalır, el attığım işlerden çabuk vazgeçerdim, ama şimdiye kadar gelebildiysem eğer bu kitapların her zaman yanımda olması sayesindedir."

Rintaro bakışlarını cilalı zemin döşemesinden ayırmadan, zihninde bir bir canlanan sözcükleri yakalamaya çalışıyordu.

"Elbette senin söylediğin gibi çok farklı sorunlar söz konusu olabilir. Fakat kitapların gücü senin söylediğin ölçüde zayıf değil. Yok olup giden kitapları sayısının çok olduğu bir ortamda bile hayatta kalmayı başaran kitapların varlığını ben biliyorum."

Başını kaldırdığında, kadın hiç kımıldamadan oturuyordu hâlâ.

Hiçbir boşluk bırakmıyormuş gibi duran o gözbebeklerine bakarak da olsa Rintaro sözlerini sürdürdü:

"Dedem de söylerdi: *Kitapların büyük bir gücü vardır*, diye. İki bin yıl öncesini ben bilemem, ama benim çevremde şimdi bile insanı kendine çeken kitaplardan çok sayıda var ve kitaplarla birlikte her gün yaşamayı sürdürüyorum. O yüzden..."

"Çok yazık."

İnsanı ürperten, yalnızlık yüklü bir rüzgâr etmişti.

Hafif bir rüzgârdı, ama Rintaro'nun sözlerini hapseden, baskılayan bir ağırlığa sahipti. Rintaro'nun sıcaklık dolu sesi bir anda donma noktasının da altına inmiş, orada, son darbeyi indirir gibi kadının sözleri gelmişti.

"Beklentim boşa çıktı."

Söz bulamayan Rintaro başını kaldırdığında, birden dehşete kapıldı.

Derin bir karanlık Rintaro'yu süzüyordu.

İki sakin göz bebeğinin derinliklerinde acayip bir karanlık hâkimdi. Bunun hüzün mü yoksa hayal kırıklığı mı olduğunu bilemiyordu, ama Rintaro gibi bir lise öğrencisinin asla mücadele edemeyeceği, her şeyi yutup götürecekmiş gibi duran dipsiz bir bataklığı andıran karanlık duygular olduğu kesindi.

"Yalnızca düşünmekle kalınca hiçbir şey değişmiyor."

Derin bir teslimiyet duygusuyla sarmalanmıştı sesi.

"Naif idealizm ya da çiğ iyimserlik diyorsan, istemediğin kadar çok dinledim. Uzun yıllar boyunca gerçekten usanıp bıkacak ölçüde hem de. Fakat değişen hiçbir şey olmadı."

Kadının dudaklarından dökülen ses yavaş yavaş alçalıp ağırlaşmıştı. Bununla birlikte tanımlanması güç bir hava yayılmaya başlamıştı.

Karanlık göz bebeklerini havaya belirsizce yöneltmişti yalnızca, aslında hiçbir şeye bakıyor değildi. Sakince üst üste attığı bacakları, onların üzerine yerleştirdiği ellerinde de kanın varlığından eser yoktu. Yalnızca dudakları oynayan, acayip bir balmumu heykel koltukta oturuyormuş gibiydi.

Artık, Rintaro'nun karşısında oturan her neyse, kadın görünümünde olsa bile kadın değildi. Nereye konulacağı bilinmez karanlık duygulara sarılmış halde sinmiş, devasa bir kimliği belirsiz kişiydi.

"Günü kurtarmak için söylenen teselliler, sorunu ötelemekten başka bir amacı olmayan ucuz kabullenişler, hafif ve basit, kendini tatmin etmekten öteye geçmeyen tartışmalar... Benim önüme hep böyle şeyler konuldu. Arada kitapların karşı karşıya olduğu tehlikenin farkına vararak konuşanlar da oldu, ama neticede ana akıntıyı değiştirmeleri mümkün olmadı. Sürüklenip durdum yalnızca. Senin karşılaştığın o üç adamın kendi özgün düşüncelerini değiştirmelerinin sonucu, bulundukları konumu tepetaklak yitirmeleri gibi."

Kadın ani bir hareketle nefesini usulca saldı.

Nefesini saldığı anda da, Rintaro'nun karşısından karanlık bir halde yayılan baskılayıcı varlık hissi biraz ufalmış gibi geldi. Suskun baskı hissi bir nebze yumuşayınca, Rintaro nihayet bir anda aklına gelmiş gibi güçlüce bir nefes aldı. O fark etmemişti, ama alnında birkaç damla ter birikmişti.

"Başlangıçta, kitap seven tuhaf bir delikanlının sağda solda kitaplara yardım etmeye çalıştığı söylentisini duydum. Belki de beni kurtaracak bir şeyler de söyler beklentisine kapıldım. Bir şeyleri değiştirmek ölçüsünde bir beklentiden söz etmiyorum. Yalnızca, bizim unuttuğumuz ve yitirdiğimiz gücü tekrar kazanabilmemiz için ipucu olacak şeyler söyler belki diye düşünmüştüm."

Kadın, karanlık gözbebeklerini tekrar Rintaro'ya çevirdi.

"Anlaşılan, gözümde büyütmüşüm galiba."

O beyaz sağ eli usulca salınarak havalandı.

"Git artık. Günlük yaşantına dön."

Kadının elinin salınmasıyla birlikte Rintaro'nun arka tarafından bir tıkırtı geldi. Kafes kapı açılmıştı. Sabırsızlıkla beklediği dönüş yolu aniden kendisine gösterilmişti. Buna rağmen Rintaro ayağa kalkmak şöyle dursun, başını bile kaldırmayı başaramadı. Muazzam bir güç tarafından yere yapıştırılmış gibi bir şok etkisi altında, afallamış halde oturup kalmıştı yalnızca.

"Seninle işim bitti."

Kadın o ana kadar olduğundan bir kat daha soğuk bir ses tonuyla son sözünü ettikten sonra, sakince ayağa kalktı. Artık görüş alanındaki şeylere tamamen ilgisini yitirmiş bir tavırla, rahat bir hareketle, öylece arkasına dönüp kitabevinin dip kısmına doğru yürümeye başladı. Rintaro bir gayret başını kaldırdığında, duvar olması gereken kitabevinin dip kısmında zifiri karanlık bir geçidin ağzı açılmıştı. İki yanındaki kitaplıklar olmadığı gibi, lambalar ya da başka bir şey yoktu.

Yalnızca karanlık ve sonu görünmeyen o dümdüz geçitte kadın hiçbir şey söylemeksizin yürüyerek uzaklaştı. Ayakkabılarından gelen takırtı halindeki kuru topuk sesi ağır ağır uzaklaşıyordu yalnızca.

Çıkıp gidebilirim...

Kuru bir heyecan dalgası Rintaro'nun göğsünü geçip gitti.

Eğer istersem çıkıp gidebilirim, diye karşısındaki kuru gerçekliği analiz ederken vücudu milim kımıldamıyordu. Yüreği ise bir şeyleri arıyormuş gibi her yönü yokluyordu.

Neyin tereddütünü yaşıyorum acaba, diye sordu Rintaro kendine, uzaklaşan kadının arkasından bakarken. "Vücudunun tüm gücü", "Olanca benliğiyle" gibi ifadeler komikleş-

miş, gururu iskambil kâğıdından kule gibi bir üflemede yıkılmıştı sanki. Fakat yeni açılmış yara diyebileceği herhangi bir şey de yoktu. Bu halde pes ederek omuzlarını düşürüp orayı terk ederek, pek de matah olmayan günlük yaşantısına kaldığı yerden devam etmesi yetecekti.

Anlam veremediği kitap labirentlerinde meydana gelen olaylar için dertlenip durmasına gerek yoktu. O yalnızca bir lise öğrencisiydi, yapabilecekleri sınırlıydı. Hele de pısırık, kendini kitap okumaya adamış bir gencin tuhaflıklar ülkesine gelebilmiş olması, onu bir anda kusursuz mükemmellikte bir kahraman yapmazdı. Nereye giderse gitsin, içindeki insan katıksız eve kapanma hastasının biriydi. Yine de bir şekilde önüne çıkan karmaşık tartışmaları başarıyla geçtiğine göre övünmesinin bir sakıncası olmazdı herhalde.

Bilindik mantık yürütmeleri ve içine işleyen vazgeçme hissini rahatlatacak şekilde bahaneler sıralıyor, dalgalanan yüreğinin dibini beceriyle toparlıyordu.

Her gününü hep böyle yaşamıştı. Öyle yapmakla da işler yolunda gitmişti. Bunun neresi yanlıştı? Sonra...

"Yanlış..."

Rintaro usulca mırıldandı birden.

Kendisinin de tuhaf bulacağı ölçüde, dudaklarından aniden dökülüveren bir sözcüktü.

Mırıldandığı anda unutmak üzere olduğu değerli bir şey yüreğinin derinliklerinde pırıldadı: Buraya gelme nedeni. Suyun dibine batmış değerli bir hazine sandığını aniden çekip çıkartmış gibi bir şoka maruz kalarak kendine geldi.

"Peki ya Sayo?"

Bir refleks hareketiyle başını kaldıran Rintaro, ürpererek hafifçe titredi.

İleride, uzayan karanlık geçitte kadının görüntüsü çoktan görünmez olmuştu. Yine de hayal meyal duyulan ayakkabı sesinin peşine takılır gibi Rintaro ayağa kalktı.

"Durun biraz!"

Tüm gücüyle bağırdığını sanıyordu, ama sesi koridorun derinliklerinde yutulup gitmişti sanki. Bununla birlikte, zor duyulan ayak sesleri uzaklaşmaya devam ediyordu.

"Sayo nerede? Sayo'yu geri verin!"

Rintaro'nun var gücüyle çıkarttığı sesi, kitabevinin içinde çaresizce yankılanmıştı sadece. Yanıt yoktu. Her şeyi savurup atacakmış gibi gelen kuru topuk sesleri de zar zor duyuluyordu.

Rintaro yarı yarıya sersemlemiş halde dönüp arkasındaki kapıya baktı.

Kafesli kapı, *buranın çıkışı işte burası*, der gibi ardına kadar açılmıştı. Oradan çıkıp gidecek olursa, alıştığı günlük yaşamı bekliyordu onu: Sıradan, hüzünlü, can sıkıcı, özel olarak cesarete veya gurura gerek duyulmayan, vasat bir günlük yaşam...

Kendini rahat hissettiği kitabevinin içerisinde otururkenki halini zihninde canlandırsa da Rintaro'nun ayakları kımıldamadı.

Bu seferki yolculuğu istediği zaman dönebileceği basit bir şey değildi. Buraya gelme nedenini henüz unutmamıştı.

Yumruklarını sıkan Rintaro bir kez daha gözlerini kapatınca, kesin kararını vermiş gibi dış kapıya sırtını dönüp, derin bir karanlıktan oluşan geçite doğru yürümeye başladı.

Geçide girdiği an, dört yanı tek renk siyaha boyandı. Görüş alanındaki her şey belirsizleşti. Bastığı yeri bile göremediği

için koşamıyordu, ama ayaklarının altındaki sert dokunuşla ucu ucuna duyulan ritmik topuk seslerine doğru ilerliyordu.

Sırtı tere batmıştı.

Dönüp arkasına bakmaması, tereddütleri olmadığından değildi. Olur da çıkış görünmez olursa, soğukkanlı olabileceğine dair kendine güveni yoktu, o yüzden. Yüreğinin derinliklerinde korku, pişmanlık, öfke, kendinden nefret etme gibi olumsuz duygular kaynamaya başlamış, her an taşıp fışkıracak bir hal almıştı. Bir kez kaynayacak olursa artık müdahale etmesi mümkün olmaz diye, Rintaro biraz olsun duygularına ket vurabilmek için başka şeyler düşünüyordu:

Okul hayatını, taşınma hazırlıklarını, açık yürekli halasını, dedesinin huzurlu yüzünü, kitaplıkları dolduran sayısız kitapları, Tekir'in çekingen gülümsemesini, sınıf arkadaşının neşeli gülümser yüzünü...

Rintaro bakışlarını ileriye çevirmiş halde yürümeye devam etti.

Kadının sırtını göremiyordu. Fakat ayakkabısının topuk seslerini duyabiliyordu. En azından çok fazla uzaklaşmamış olmalıydı.

İçindeki panik havası yavaş yavaş sakinleşmeye başlamıştı.

Korka korka attığı adımları bir nebze güç kazanmıştı sanki. Yürümeyi sürdürürken, Rintaro kime söylediği belli olmaksızın seslendi:

"Sürekli kitaplar hakkında düşünüyordum."

Sesi karanlık geçitte yankılandı.

Yanıt veren olmamıştı; yalnızca topuk sesleri, uzaklardaki bir saatin ibresi gibi monoton ritmini sürdürüyordu.

"Kitapların gücünün ne olduğunu sürekli düşündüm. Dedem sık sık söylerdi, *kitapların büyük bir gücü vardır*, diye. Fakat o güç aslında ne anlama geliyor acaba, dedim hep kendi kendime."

Sözcüklerin birbirine bağlanmaya başlamasıyla birlikte, yüreğinin derinliklerinden acayip bir sıcaklığın yükseldiğini hissetti. Bastırılsa, buz gibi nefes üflense bile yine de sönüp gitmeyi kabullenmeyen küle gömülü kor ateşi gibi bir sıcaklıktı.

"Kitaplar bilgi, erdem, değer yargısı, dünya görüşü gibi çok farklı şeyleri kazandırıyor. Bilmediğim şeyleri öğrenmek keyifli, tamamen yeni meselelere bakış tarzlarıyla karşılaşmak çok heyecan verici. Fakat bunlardan çok daha önemli şeyler, büyük bir güç olmalı diye düşünüyordum."

Rintaro birbiri ardına göğsünün içinde oynayarak düşen kar taneleri gibi cılız duygularını var gücüyle çekip çıkartıyor, sözcükler haline getiriyordu. Yakaladığını düşündüğü an kaybolup gidiveren birçok önemli gelişmenin yalnızca bir kısmını olsun iletebilmek için, bir hayalin peşinden gider gibi o belirsiz karanlığı izleyerek yürümeye devam ediyordu.

Kendisinin özel güçlere sahip olduğunu sanmıyordu.

Bir şeyleri değiştirebileceğini de düşünmüyordu elbette. Fakat yapabileceği bir şeyler varsa eğer, kitaplar hakkında konuşmakla sınırlı olduğunu sanıyordu. Bu anlamda, göğsünde taşıdığı duyguları henüz tam olarak iletebilmiş değildi.

"İşte öyle durmadan düşünmeyi sürdürerek, kitapların gücünün ne olduğunu aramaya devam edip, birçok düşünce arasında bunalarak da olsa, son zamanlarda biraz olsun yanıta benzer bir şeye ulaştığımı sanıyorum."

Rintaro aniden adımlarını durdurup karanlığın uzaklarına bağırdı:

"Kitaplar belki de bir insanı düşünen yüreğinin nasıl olacağını öğretir diye!"

Pek yüksek bir ses değildi.

Fakat nedense, net bir tını taşıyarak çıkmıştı.

Şöyle bir dikkat kesildiğinde, ayakkabı sesi kalmamıştı artık.

Her şeyi bir çırpıda yutuverecekmiş gibi bir derin sessizlik zifiri karanlık geçide hâkim olmuştu.

Karanlığın içine pür dikkat baktıysa da kadını göremiyordu. Fakat Rintaro, oralarda bir yerde durup kaldığını düşündüğü kadına doğru sözlerini sürdürdü:

"Kitaplarda birçok insanın duyguları tasvir edilir. Sıkıntı çeken insanlar, üzüntü çekenler, sevinç yaşayanlar, gülen insanlar... Böyle insanların öyküsüne ve sözlerine temas ederek kendimizi onlarla birlikte hissetmek yoluyla, başka insanların yüreklerini öğrenebiliriz. Yakınımızdaki insanlarla sınırlı kalmayıp, tamamen farklı bir dünyada yaşayan insanların yüreklerini bile kitaplar aracılığıyla hissedebiliriz."

Sessizlik devam ediyordu.

Ayakkabı sesi gelmemişti.

Rintaro o sessizliğe karşı cesaret bulmak istercesine devam etti:

"İnsanları yaralamak doğru değil. Zayıfları ezmek de doğru değil; sıkıntıya düşmüş bir insan varsa, yardım eli uzatmak gerekir. Bunların son derece doğal olduğunu söyleyen insanlar var. Fakat gerçekte doğal olmaktan çıkmış durumda. Doğal bulunmadıkları gibi, sebebini soran insanlar bile var. İnsanları neden yaralamamak gerektiğini anlayamayan çok sayıda insan var. O insanlara açıklama yapmak

hiç de kolay değil. Mantıklarına uymuyor zira. Fakat kitaplar okunduğunda anlaşılır. Mantığa yaslanarak bir şeyleri anlatmaktan çok daha değerli bir şeyler, insanın dünyada tek başına yaşamadığını anlaması kolayca sağlanır."

Rintaro göremediği bir insana doğru var gücüyle sözcükleri sıralıyordu.

"Bir insanı düşünen yürek... Bunu öğreten gücün kitapların gücü olduğunu düşünüyorum. Bu güç, birçok insanı cesaretlendirip ayakta tutuyor."

Rintaro sözlerine kısa bir ara verip, dudağını hafifçe ısırdıktan sonra, bu sefer var gücüyle içindeki tüm gücü harcayarak ekledi:

"Eğer sen unutmak üzereysen, ben sesimi yükselterek söyleyeyim: İnsanı düşünen yürek! İşte bu kitapların gücüdür!"

O güçlü ses, zifiri karanlık geçitte yankılandı, sonra da silindi gitti.

Tam mutlak bir sessizlik hâkim olmuştu ki, karanlık usulca dağılır gibi oldu. Bunu hissetmesinden hemen sonra görüş alanı geri geldi. Farkına vardığında, Rintaro en başta olduğu gibi Natsuki Kitabevi'ne çok benzeyen o tuhaf mekâna dönmüştü.

Hemen yanında, az öncesine kadar oturmakta olduğu tabure vardı. Karşısında kadın, koltuğun arkasında, sanki en baştan beri sürekli oradaymış gibi ayakta duruyordu.

Girişteki kapı ardına kadar açık halde duruyordu, ama kitabevinin dip kısmında hemen az önce uçarcasına daldığı zifiri karanlık geçit görünmüyordu. Yalnızca ahşap bir duvarla örtülmüştü. Üç labirentin yansıdığı üç taraftaki perdeler de hiçbir şey olmamış gibi ayrı ayrı adamları görüntülemiş durumdaydılar. Göze çarpan bir değişiklik yoktu.

Zifiri karanlık geçitte yürümesi rüya mıydı acaba? Nereden nereye kadar gerçek olduğunu Rintaro da net olarak anlayamıyordu artık.

Fakat yalnızca bir şey kesin olarak değişmişti: Rintaro'nun duygu dünyasının hali.

"Kusura bakmayın."

Rintaro kadına doğru başını eğdi.

"Çıkıp gitmemi söylemiştiniz, ama henüz gitmem söz konusu değil. Sayo'yu geri vermediniz çünkü."

Kadın ayaktaki duruşunu bozmadığı gibi yanıt da vermedi.

O gözbebeklerindeki ışıltılar yine sıcaklıktan yoksundu. Bakanın ürpermesine neden olan karanlığı barındırıyordu.

Fakat Rintaro telaşa kapılmadı. Karşısındaki kendisinden kat kat büyük bir varlıktı. Birdenbire tüm duygularının anlaşılması mümkün değildi. Durup geri dönmüş olmasının bir anlamı vardı.

Fakat, diye kadının ince dudakları birden oynadı.

"Fakat insanlar öylesine önemli kitapları yalnızca bozmak için güç harcıyorlar. Bozulan kitaplar güçlerini de kaybediyorlar. Ne ölçüde büyük güç sahibi kitap olursa olsun, bir yere kapatılınca, kesilip kırpılınca, dağıtılıp saçılınca bir zaman geliyor yok olup gidiyor. Bu bir abartı olmadığı gibi ironi de değil. Gerçekten, kendi gözlerimle gördüm bunu çünkü. Bundan sonra da çok sayıda kitap tahrip edilecektir."

"Öyle olabilir. Fakat bozulacaklarını sanmıyorum."

Rintaro'nun beklenmedik ölçüde sakin sözleri karşısında kadının saçları hafifçe dalgalandı.

"Bozmaya çalışsalar bile, kolayca bozamazlar. Şu an bile bizim göremediğimiz bir yerlerde çok sayıda insan ve kitap

arasında bağ var. Bu katıksız bir gerçek. Senin burada bulunman başlı başına bunun birinci kanıtı değil mi?"

Sarsılmaz bir güç taşıyan bu sözcüklere, kadın kısa bir anlığına da olsa şaşırmış gibi kaşlarını oynattı.

Kadının ilk kez gösterdiği muhteşem bir yüz ifadesiydi.

Kısa bir sessizlik oldu.

O kısa anda boşluğu kollarmış gibi beklenmedik bir ses araya girdi.

"Çok iyi söyledin delikanlı."

Gür bir erkek sesiydi.

Rintaro şaşırarak çevresine bakındıysa da kitabevinin içerisinde elbette kadından başka hiç kimse yoktu.

"İşte tam da benim gözüme giren delikanlı. Takdir ettim şimdi."

Ses tekrar duyulunca, Rintaro hemen sağ tarafına bakışlarını çevirdi ve hayrete düştü.

Nasıl mümkün oluyorsa, perdeye yansıyan birinci labirentteki adam Rintaro'ya sırıtmaya yakın bir yüz ifadesiyle gülümsüyordu.

Yeşilliklerin başında oturduğu halini bozmayan adam, rahat hareketlerle çayından bir yudum alarak tekrar konuştu:

"Bak delikanlı. Tereddüt edeceğin hiçbir şey yok. Kendine güvenerek o kadını azarla gitsin, 'Çok matah bir şeymiş gibi konuşuyorsun, ama hiçbir şey yapmaksızın tepeden bakarak izlemeye kararlı olan esas sen değil misin?' diye. 'Esas sen kendini teselli etmek için mantığa sığınmıyor musun?' diye."

Afallayan Rintaro'yu keyifle süzen adam devam etti:

"Bak delikanlı, bir şeyleri değiştirmek çok zor bir iştir. Fakat sen, hiç korkmadan, sözcükleri var gücünle yüzüme

çarpıverdin. Sana minnet duyuyorum. O andan beri her gün gerçekten birçok keşfim oluyor, sayısız şaşırtıcı şeyle karşılaşıyorum. Sen haklıydın. Ben kitaplara gerçek anlamda sevgi falan beslemiyordum. O ölçüde çok sayıda kitapla çevrelenmiş olduğum halde, yalnızca bir kitabın içinde bile sınırsız bir dünyanın var olabileceğinin farkına bile varmamıştım çünkü. Yalnız son zamanlardaki en büyük keşfim, aslında kitaplarla ilgili bir şey değil."

Adam rahat hareketlerle elinin altındaki fincanı havaya kaldırdı.

"Karımın yaptığı çay gerçekten lezzetli işte! Hah hah hah!"

Karnının dip noktalarına kadar ısınmış gibi dolgun bir gülme sesiydi.

O gülme sesiyle ile üst üste gelecek şekilde, bu kez sol taraftan başka bir ses karıştı.

"Küçük ziyaretçim, kendine güven."

Rintaro bakışlarını telaşla ters taraftaki perdeye çevirdi.

Henüz ağzı yarım açık halde sesi çıkmayan Rintaro'yu görüp keyifle gülen, sandalyede oturan beyaz önlüklü bilim adamıydı. Yuvarlak elmacık kemiklerinin üstünde nazik ışıltılar saçan göz bebekleri vardı.

"Benim Beethoven'imi zorla hızla ileri saran sen değil misin, küçük ziyaretçim? O zamanki kendine güvenini anımsa."

Bilim adamı başını yukarıdan aşağıya sallayarak tekrar keyifle güldü.

"Seçtiğin yolu cesaretle yürü. Hiçbir şey değişmez diye hayıflanmaktan başka bir şey yapmayan miskin izleyicilerden biri olma. Kendi yolculuğunu sürdür. Melos'un sonuna kadar koşmayı sürdürmüş olması gibi."

Kadının ince kaşları hafifçe kıvrıldı.

"Sadece istemek, hiçbir şeyi değiştirmez."

"Yine de denemek istemez misin?"

Derinliği olan ses tavandan gelmişti. Rintaro başını kaldırıp baktığında, oturduğu sandalyeden kalkan patron üzerine gelen çok sayıdaki takım elbiseli adamları karşısına almış konuşuyordu.

"Bunun mantıkla alakası yok. Mantık değil, bizim itibarımız söz konusu burada."

Fakat, diye itiraz edecek gibi olan karşısındaki adamı, patronun umulmadık ölçüde büyük avuç içi durdurdu.

"Siz kitapları sevdiğiniz için gelmediniz mi buraya?"

Sakin olmakla birlikte, kararlılık tonu yüklü bir sesti. Uğuldaşan adamlar, o anda sus pus oldular.

"Öyleyse, şu mantığı değiştirin, yerine idealleri koyun. Bu, kitapları üreten bizim ayrıcalığımız."

Rahat anlaşılabilen ses konuştukça, takım elbiseli adamlar hep beraber duruşlarını düzelttiler.

Tavana bakmakta olan Rintaro bakışlarını karşısındaki kadına geri çevirdi.

"Ufak tefek olabilir, ama değişim değişimdir."

Kadın gözlerini Rintaro'nun bakışlarından kaçırmayıp aynı şekilde bakmaya devam etti. Öyle olunca Rintaro da o gözlere doğrudan bakarak yanıt verdi:

"Bizler kitapların gücüne inandığımız halde, tutup da sen inanmayacak olursan ne olur bu işin sonu?"

Ayakta durmaya devam eden kadın yerinden milim kımıldamamıştı.

Sözcükler sona erince, küçük mekâna tekrar sessizlik hâkim oldu.

İçeriyi dolduran sessizlik bu sefer kolayca dağılmadığı gibi, sonsuz derinlikte gibiydi. Sanki yağmakta olan bir kar sessizce birikiyor, ikisinin ayaklarını usulca gömüyordu.

Muhteşem denebilecek bir sessizlikti.

Öyle olmasına öyleydi, ama nefes almayı güçleştirecek ölçüde baskılayıcı bir sessizlikti aynı zamanda.

Bu son labirente geldiğinden beri en uzun süren sessizlikti belki de.

Nihayet, kadın gözlerini usulca kapattıktan sonra, mırıldanır gibi konuştu:

"Al başına belayı..."

Sonra gözlerini açıp, bu kez Rintaro'yu inceleyen gözlerle baktı.

"Arada sırada böyle şeyler söyleyen insanlarla karşılaşıveriyorum, içimdeki umudu asla söküp atamıyorum."

Baştan beri bozmadığı şekliyle, duygularının okunması güç, kayıtsız konuşma tarzıydı. Yine de o konuşmasında, şimdiye kadar olandan hafif farklı bir tonlama da vardı.

Kadının gözbebeklerinde yumuşak bir ışığın dalgalanmış gibi olduğunu gören Rintaro şaşırmıştı. Işık bir anlık göz açıp kapama süresinden fazla görünmemiş, hemen sonraki an aslında olduğu derin karanlık göz bebeğinin içinde eriyip gitmişti. Ama yine de Rintaro net olarak parlak bir ışık gördüğünden emindi.

"İnsanı düşünen yürek... Bu düşünceyi sevmiyor değilim."

Bunu kendi kendine konuşuyormuşçasına söyleyen kadın, bir şeylerin farkına varmış gibi arkasına dönüp baktı.

Rintaro da aynı yöne bakınca, kitabevinin dip tarafından yumuşak beyaz bir ışığın içeri dolmaya başladığını gördü.

Normalde loş bir ortamın hâkim olduğu Natsuki Kitabevi, ışığın yavaşça yayılmasıyla aydınlanmaya başladı. Sıralı duran sağlam raflar, görüntü perdelerine varana kadar, hissedilecek ölçüde hafiften ışıltılar saçmaya başladı.

"Zamanımız doldu."

"Zaman doldu mu?"

"Kendimi bir hayli zorladım. Daha fazla bu şekilde kalamam."

Kadın, içeriyi dolduran beyaz ışığı gözleyerek tavrını bozmadan sürdürdü sözlerini:

"Bu kez dön artık. Daha fazla burada kalacak olursan, gerçekten hiç dönemeyebilirsin."

Birdenbire söyleyivermişti, ama katıksız bir şekilde ayrılık ifadesiydi.

Telaşlanan Rintaro'yu usulca yatıştırarak, "Sorun yok. Kız arkadaşını düşünüyorsan, endişe etme," dedi, rahatlatıcı bir tavırla.

Rintaro'nun yanıt verebileceği bir durum kalmamıştı. Yalnızca, başını sert bir hareketle yukarıdan aşağıya sallarken de çevresindeki ışık yavaş yavaş güçlenmeye devam etti.

"Ayrılıyoruz öyleyse."

"Evet, çok..."

Bir an tereddüt eder gibi duraksadıysa da, kadın hemen sonra sürdürdü:

"Keyifli bir zamandı."

"Ben de sizinle karşılaştığımıza seviniyorum."

Kadın, karşısında nezaketle başını eğen Rintaro'ya başını hafifçe yana eğerek baktı.

"Efendi bir delikanlısın. Yoksa bu, benim bilmediğim günümüz şakalarından biri mi acaba?"

"Hayır. Seninle karşılaşmam sayesinde yine büyük bir şeyin farkına varmam mümkün oldu, o yüzden."

Teşekkür ederim, diye bu kez net bir şekilde başını eğen Rintaro'yu bir süre sessizlik içerisinde izledi kadın.

"Çok hoş bir veda oldu bu."

Düşük bir sesle mırıldandıktan sonra sağ elini usulca kaldırıp kenarlarda ortaya çıkan perdelere dokundu. O anda, üç yöndeki perdeler kayboldu. İçerinin görünümü en baştaki boş kitap raflarının sıralandığı kasvetli haline geri döndü.

Kadın eliyle raflara dokununca, bu kez mavimsi beyaz bir ışıkla birlikte raflarda birbiri ardına kitaplar ortaya çıkıp sırası bozulmadan dizilmeye başladı. Göz açıp kapayana kadar iki taraftaki duvarlar ağzına kadar kalın kitaplarla doldu.

"Evet, buraya bu hali daha çok yakışıyor," dedi kadın en ufak gülümseme emaresi göstermeden.

Bu ani hareketin, kadının teşekkürüne kendince verdiği bir yanıt olduğunu Rintaro rahatlıkla anlayabiliyordu.

"Ben de kesinlikle bu halinin çok daha iyi olduğunu düşünüyorum."

Gülümseyerek karşılık verse de kadın sonuna kadar istifini bozmadan, hafifçe fakat rahatça anlaşılabilecek şekilde başını yukarıdan aşağı salladı. Etraftaki ışık daha da güçlendi, kitaplıkları, koltuk ve ikisini yavaş yavaş sarmaladı. Rintaro için öylece ayakta durmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

Işığın içerisinde kadının rengi soluk ince dudakları usulca oynadı. Bir şeyleri alçak sesle mırıldanır gibiydi, ama ne söylediği Rintaro'ya ulaşmadı. Öylece, sanki hiçbir şey olmamış gibi Rintaro'ya sırtını dönüp yürümeye başladı.

Hiçbir şeyle ilgilenmiyor gibiydi. Tam anlamıyla tereddütten uzak o tavrı tam da onun doğal hali diye Rintaro tuhaf bir noktaya hayranlık duysa da, uzaklaşan kadını arkasından izledi.

Teşekkürler...

Kadının tam ayrılırken öyle dediğinden tuhaf sayılacak ölçüde kendinden emin halde, Rintaro çevresini sarmalayan mavimsi beyaz ışığa bıraktı kendini.

Ne kadar zaman geçmişti acaba?

Rintaro aşina olduğu Natsuki Kitabevi'nin ahşap zemininde dizleri üzerine çöküp oturmuş halde kendine geldiğinde, kollarının arasında durgun bir yüz ifadesiyle uyuyan sınıf arkadaşını gördü.

O halini bozmaksızın gözlerini kitabevinin dip kısmına usulca çevirdiğinde, sevimsiz ahşap duvar vardı yalnızca. Dönüp bakışlarını giriş kapısına yöneltince, her zamankinden farksız, dışarının aydınlığında kar usulca yağıyordu.

Sayo, diye usulca seslenince, Sayo hemen o an kamaşıyormuş gibi kırpıştırdığı gözlerini açtı.

"Rintaro?"

Alıştığı o sesi duyunca, Rintaro burnundan güçlü bir rahatlama nefesi saldı. Aşağıdan kendisine bakan Sayo, biraz sonra çekinerek dudaklarını araladı.

"İyi misin?"

"Sanırım bunu benim sana sormam gerekir."

Yüzünde buruk bir gülümseme oluşan Rintaro'ya, Sayo da hafifçe gülümsedi. Sabah çalışmasına gitmeden önceki o çekici gülümseyen yüzüyle Sayo öylece kalarak, çevresinde

yavaşça göz gezdirdi. Bakışlarını Rintaro'ya çevirerek, başını keskin bir hareketle yukarıdan aşağı salladı.

"Beni geri getirmeyi başarmışsın galiba."

"Öyle söz vermiştik."

Rintaro, Sayo'nun elini tutup ayağa kalktı. Ayaktayken, pek geniş olmayan Natsuki Kitabevi'nin ortasında Rintaro karşısındaki Sayo ile yüz yüze bakar hale gelmişti. İnce bir karın biriktiği dışarıdan, kafesli kapının aralıklarından, yumuşak bir ışık içeriye süzülüyordu. Bu ışık arkasından vurunca, Sayo her zamankinden daha fazla göz alıcı görünüyordu.

"Böyle durumlarda, 'İyi ki döndün!' falan mı denir acaba?"

Bu acemice soru karşısında, Sayo yumuşak bir hareketle başını iki yana salladı.

"Hayır, yanlış."

Sayo, şaşıran Rintaro'ya neşeyle güldü.

"Mutlu Noeller, denir."

Rintaro pek bağı olmayan bu söz karşısında şaşırdıysa da, *duyunca kulağa hoş geliyor* dedi içinden. Hoşuna gittiği ölçüde, Rintaro da güler yüzle aynı sözü tekrarladı.

SON BÖLÜM:

Bitiş

Filbahri, dedesinin en sevdiği çiçekti. Özellikle derinliği olan koyu lacivert tohumlarını sever, yaz başında berrak günışığı altında iyice açmış çiçeklerini bir süre öylece gözlerini kısarak sarhoşluk içindeymiş gibi izleyen dedesinin yüzünü, Rintaro sanki dünmüş gibi anımsayabiliyordu

Serinlik veren düz çizgilerle esnek kıvrımların birbirine karıştığı o şekline, *clematis* diye bilinen süslü adından ziyade filbahri adı çok daha yakışıyordu.

Suskun bir insan olan dedesi, nadir bir durum olarak bunu söyleyerek, Natsuki Kitabevi'nin girişinde küçük bir çiçekliği filbahri ile süslemişti.

Rintaro da yapabilecek miydi acaba?

Rintaro bunları düşünerek, herhalde içinde nihayet bir parça ferahlık hissetmeye başlamasından sonra, bir süredir ihmal ettiği çiçeklere su vermeye başlamıştı.

Dedesinin ölümünün üzerinden üç ay geçmişti. Mevsim biraz ilerlemiş, manzara biraz değişmişti.

Saçaklardan sarkan buzlar erimiş, erik ağaçları çiçek açmış, kiraz ağaçları tomurcuklarla kaplanmıştı.

Zamanın bu doğal akışı içerisinde, Rintaro bir değişiklik yapmaksızın, sabah saat altıda kitabevinin kafes kapısını açıyor, küçük mekanı havalandırıyordu. Süpürgeyi eline alarak taş basamağı süpürüyor, henüz filizlerden başka bir şey olmayan çiçekliği suladıktan sonra kitabevinin içerisinde toz alıyordu.

"İyi gidiyorsun."

Tam içerinin temizliği de bitmeye yakınken, mekânı dolduran neşeli sesiyle kitabevine giren, elinde siyah müzik aleti kutusuyla Sayo'ydu. Kutunun içinde bas klarnet olduğunu daha yeni öğrenmişti. Klarnetin bas türünün de olduğunu Rintaro bilmiyordu, ama o kalabalık üflemeli çalgılar orkestrasında yalnızca Sayo'nun sahip olduğu değerli bir parça olduğunu öğrenmişti.

"Her gün, her gün ne güzel tekrarlıyorsun."

Bir yandan konuşarak ilerleyip kitabevinin ortasında duran küçük tabureye seri bir hareketle oturdu.

"Her gün temizlik yapmana gerek var mı?"

"Böylesi daha iyi."

Rintaro bir yandan gülerek, kitap rafındaki kitapları tek tek siliyordu.

"Senden farklı olarak, benim sabah çalışmalarım yok. Bu şekilde temizlik yapınca, ilginç olabilecek kitaplarla karşılaşabileceğimi düşünmek oldukça keyifli geliyor."

"Neredeyse anormalsin!" dedi Sayo, her zamanki tavrını bozmadan ve lafını sakınmadan.

"O neyse de, bu seferki kitap biraz feci değil mi sence?"

Sayo bunu söylerken, çantasından irice bir kitabı çekip çıkarttı.

"Nesi feci, pek anlayamadım," dedi Rintaro, yüzünde sıkıntılı bir gülümsemeyle.

Sözünü ettiği kitap, Rintaro'nun birkaç gün önce önerdiği Gabriel García Márquez'in *Yüzyıllık Yalnızlık* eseriydi.

Austen ile başlamış, sonra Stendhal, Gide, Flaubert ve sırasıyla birçok yazar, birçok kitap önermişti. Bunları seçmişti, çünkü aşk romanlarından başlayacak olursa, okuması kolay olur diyerek kendince Sayo'ya düşünceli davrandığını sanıyordu. Fakat o kitapları baştan sona okuyup bitiren Sayo geçen hafta gelip başka tür kitaplar da okumak istediğini söylemişti.

Bunun üzerine Rintaro, Márquez'i seçmişti.

"Rintaro, sen bunların hepsini gerçekten okudun mu?"

"Okudum. Üzerinden bir hayli zaman geçti gerçi."

"Evet ya, sen normal değilsin. Ben anlamakta güçlük çekiyorum. Aşırı zor bir durum."

"İyi öyleyse."

Kitap rafının tozunu alarak gülen Rintaro'yu, Sayo yüzünde garipseyen bir ifadeyle süzdü.

"İyi olan ne?"

"Okuyup da zor olduğunu hissediyorsan, bu senin için yeni şeyler yazdığı için zor demektir. Zor kitaplarla karşılaşmak da bir şanstır."

"Ne demek şimdi bu?"

Sayo'nun yüzündeki garipseme ifadesi bir kat daha derinleşmişti.

"Kolay okuyabiliyorsan, senin bildiğin şeyleri yazdığı için okuması kolaydır; zor olması ise yeni şeyler yazdığının kanıtıdır."

Hafifçe gülümseyen Rintaro'yu nadir rastlanan bir hayvana bakıyormuş gibi süzüyordu Sayo.

"Evet ya, Rintaro sen anormalsin."

"Çok ağır oldu bu."

"Fakat bu bir sorun değil." Sayo sağ elini alnına yapıştırarak Rintaro'ya baktı. "Nasıl desem, bu halin alımlı bir hava katıyor sana."

Masayı silmekte olan Rintaro'nun eli bir anda durdu.

Şöyle bir bakışlarını çevirince, onu gözetliyormuş gibi başını yana eğen Sayo'nun neşeli gülümsemesiyle karşılaştı.

"Kulakların kızardı."

"Ben henüz bu tür ilişkilerde acemiyim, birilerinden farklı olarak."

"Sen mi acemisin? Yok *Lolita*, yok *Madam Bovary* gibi kitapları okuyup duran sen değil misin? Yoksa gizli zamparalardan mısın?"

"Bu tavrını sürdürürsen artık kitap vermem sana."

Şaka şaka, diye canlı bir sesle yanıtlayan Sayo tabureden kalktı. Öylece çıkışa yönelmediği gibi, hafif adımlarla kitabevinin dip kısmına doğru yürüdü. Önünü kesen ahşap duvara kadar gelince, eliyle usulca dokundu.

"Evet, burada sona eriyor."

"Sona ermezse sıkıntı olur."

"Sıkıntı olur, ama biraz da eksiklik hissediyorum. Her şey rüyaydı sanki."

Gerçekten rüya değil miydi acaba, diye düşünüyordu Rintaro arada sırada.

Fakat hepsi rüya bile olsa, Rintaro için kesin olan bir şey vardı: O yalnız değildi artık.

Taşınmayıp, tek başına yaşamak istiyorum.

O gün, taşıma şirketinin kamyonun gelmesine bir saat kala, Rintaro bu düşüncesini dile getirmişti. Akla hayale gelmeyecek bir şeyi net olarak söyleyen Rintaro'nun karşısında halası, umulmadık şekilde pek şaşırmamıştı. Dimdik bakışlarını kendisine yönelten yeğenini, halası tombul kollarını göğsünde kavuşturmuş halde bir süre gözlerini ayırmadan izlemişti.

O tuhaf sessizlik çok uzun sürmüş gibi gelmişti, ama belki de çok kısa bir zamandı. Halası kısıktan başlayıp güçlenen sesiyle suskunluğunu bozmuştu.

"Biliyorum Rin'ciğim. Bir şey oldu mutlaka."

Bu, Rintaro'nun tahmin etmediği bir şeydi. Bocalayan delikanlıya bakan halasının rengi sağlıklı yüzünde hafif, ama buruk bir gülümseme oluştu.

"Artık, neyse. Henüz doğru dürüst bir kez bile konuşmadığı halasıyla, bir erkek çocuğunun sırlarını paylaşmasını istemek, biraz imkânsızı zorlamak olur."

Elbette Rintaro açısından kediyle birlikte giriştiği garip macera hakkında konuşması söz konusu olamazdı. Her şeyden öte, o acayip olay içerisinde kendisinde neyin değiştiğini net olarak idrak edebilmiş değildi henüz.

Yalnız, ufak bir mesafe bile olsa, kendi ayaklarının üzerinde ilerlemeyi tercih etmişti.

Tercih sözcüğünün, yalnızca bir saplantı olması bir yana, bahaneden öteye geçmediğini şimdiki haliyle Rintaro net olarak anlayabiliyordu. Seçmeyi düşünürse, önünde istemediği kadar yol dört yöne de uzanıyordu. Seçecek ya da sürüklenecekti, sorun bundan ibaretti.

Kendin kendine inanmazsan, ne olur sonunda?

O labirentin dibinde Rintaro bu ifadeyi karşısındakinin yüzüne çarpmıştı. Bu aynı zamanda, kendisine yönelik de bir azarlama olmuştu. Sözler güce dönüşmüş, Rintaro da kendi başına yürümeye karar vermişti. Rintaro dudaklarını büzmüş halde dururken halası, nihayet yumuşak bir ses tonuyla devam etti:

"Biraz kendini zorlamıyor musun acaba?"

"Zorlamak derken?"

"Evet, öyle. Benim gibi tanımadığın bir insanla birlikte yaşamak istemiyor ve bu durumdan kaçınmak için de aklına ilk geleni öylece dile getiriyor olmayasın?"

"Öyle bir şey yok."

"Emin misin?"

"Kesinlikle," diye kısa ama kararlı bir şekilde yanıtladı Rintaro.

Bir süre daha kollarını kavuşturmuş halde düşünceye dalan halası, nihayet başını yukarıdan aşağıya keskin bir hareketle salladıktan sonra Rintaro'ya, "Öyleyse benim koyacağım üç koşulu kabul edersen, ben de düşünebilirim," dedi.

"Üç koşul?"

"Evet, öyle. Birincisi, mutlaka okula gideceksin."

Öf, dedi Rintaro içinden. O süre boyunca devamsızlık ettiğini halası net olarak biliyordu demek ki.

"İkincisi, haftada üç kez bana telefon edeceksin. İyi olup olmadığını öğrenebilmem için. Üçüncüsü ise..."

Halası, kalın kollarını beline koyarak vücudunun üst kısmını öne çıkarttı.

"Bir sorun yaşadığında, gurur meselesi yapmaksızın doğrudan bana danışacaksın. Lise öğrencisi olup da tek başına yaşamak öyle kolay bir iş değil."

Bu ayrıntılı sayılabilecek düşünceli hal karşısında Rintaro'nun kolayca yanıt verebilmesi mümkün değildi.

Gerçekten nazik bir insan işte, diye geçirdi Rintaro aklından. Bir kez daha açık yüreklilikle söylediği sözcüklerinin her yönünde, yeteneksiz yeğenine karşı düşünceli tavrı dolup taşıyordu.

Eğer halası da o sırada Natsuki Kitabevi'nde olsaydı, o garip Tekir'i ve tuhaf kitaplıklı geçidi de görebilecekti mutlaka.

"Fakat haftada üç kez telefon etmek bir hayli zor olabilir."

"Aa! Tam taşınma gününde, hem de planlanan zamanın bir saat öncesinde iptal telefonu etmekle karşılaştırınca, hangisi daha zor olur acaba? İstersen taşıma şirketiyle benim yerime sen konuş."

Nazik olmakla kalmıyordu, aynı zamanda kafası da iyi çalışıyordu halasının. Rintaro'nun itiraz edebileceği bir boşluk yoktu.

"Zahmet olacak," diye başını eğen Rintaro'nun kulağına, halasının buruk gülme sesiyle karışık mırıldanması ulaştı.

"Nedendir bilmem Rintaro, her geçen gün dedene biraz daha benziyorsun."

Nedenini Rintaro da bilemiyordu, ama Rintaro bunun en üst düzey övgü ifadesi olduğunu düşünmüştü.

"Demek zor kitaplarla karşılaşmak bir şans..." diye mırıldandı Sayo, elindeki *Yüzyıllık Yalnızlık* romanına bakarken.

"Bu arada, Gabriel García Márquez, bizim üst sınıflardan Akiba'nın da en sevdiği yazarlardan birisiymiş. Herhalde buradaki eserlerinin tamamını okumuştur."

"Bunu söyleyince, tersine, okuma hevesi kalmıyor insanın ama..."

Neyse, diyerek çantasının içerisine o iri kitabı tekrar yerleştirirken, Rintaro'ya hafifçe keskin bir bakış fırlattı Sayo.

"Fakat keyifli gelmezse kızarım, ona göre."

"Bu biraz haksızlık olur. Kitabı yazan Márquez, ben değilim.

"Fakat öneren sensin, Márquez değil."

Halası olsun, Sayo olsun, kendisinin çevresinde kafası iyi çalışan kadınların çokluğu Rintaro'yu tuhaf bir şekilde keyiflendirdi.

"Bu olmadı işte!" diye Sayo birden ayağa fırladı. Sabah çalışmasının başlama saatinin geldiğinin farkına varmıştı. Masanın üzerine bıraktığı bas klarnet kutusunu eline alıp telaşla kapıya yöneldi.

"Rintaro, sen de okula gel, tamam mı?"

"O niyetteyim. Halama da sözüm var zaten."

Sayo'yu yolcu etmek için dışarıya çıktığında, gökyüzü sıra dışı sayılacak ölçüde berraktı. Sabahın erken saatlerinde duru güneş ışıkları altında, sarı renkli bir kargo motosikleti geçip gitti.

Kitabevinin girişindeki taş basamağı çevik bir hareketle uçarcasına atlayan Sayo, bir anda aklına gelmiş gibi arkasına döndü.

"Baksana. Bir de yemeğe gidelim mi?"

Sıradan bir şey konuşuyormuş gibi söylenen bu söz karşısında Rintaro, iki kez gözlerini kırpıştırdıktan sonra kendini zavallı bulacak ölçüde panikledi.

"Benimle, yemek mi?"

"Evet."

"Neden?"

"Ne kadar beklesem de sen davet edecek gibi değilsin de ondan."

Dinç bir sesle söylediği bu söz, sabah güneşinin altındaki Rintaro'nun yüzüne çarpıvermişti sanki.

Rintaro'nun paniği bir kat daha arttı, kolayca söyleyecek söz bulamadı. Onun karşısında, yüzünde canı sıkılmış gibi bir ifade oluşan Sayo sıkıntılı bir gülümsemeyle sözlerini sürdürdü.

"Kitabevine gelip kitaplardan konuşmayı da sevmiyor değilim, ama arada sırada gün ışığına çıkmazsan sağlığını bozacaksın. Deden tam da cennete gitmişken, adamcağızı orada bile endişelendirmek mi istiyorsun?"

"Bir kızla birlikte yemek yiyeceğimi duymak, dedemi daha da fazla endişelendirir."

En azından normaldeki Rintaro olsaydı bu kadar rahat bir yanıt verebilirdi belki, ama bu seferle sınırlı olarak söylemek gerekirse, kafasının içi bembeyaz bir bulutla kaplanmış, düzgün bir söz aklına gelmemişti.

Sayo, "Sabrederim artık," diye kestirip atınca, artık Rintaro'nun söyleyecek sözü de kalmamıştı.

O haldeki Rintaro'ya gülümseyen yüzüyle bakan Sayo, yola doğru telaşla atıldı. Pıtır pıtır narin ayakkabı seslerine kulak veren Rintaro, refleks hareketi gibi seslendi:

"Sayo!"

Gelen ses üzerine, biraz uzaklaşan sınıf arkadaşı garipsemiş bir yüz ifadesiyle dönüp baktı.

"Teşekkür ederim."

Çekingen bir sesle söylemişti, ama sakin yolda düşündüğünden çok daha net yankılandı sesi. Aniden gelen bu doğrudan hamle karşısında o soğukkanlı Sayo bile şaşırmış gibiydi.

Yaratıcılıktan uzak, fazlasıyla doğrudandı, fakat Rintaro hislerini olduğu gibi aktardığını sanıyordu.

Kendisi için endişelenip birçok kez yanına uğrayan arkadaşına karşı düşünceleri hafif değildi. Ne gibi bir ifade kullanırsa iyi olacağını düşünerek, sıkıntılı saatler geçirmişti, ama sonunda böyle sıradan sözcüklerle ifade edebilmişti. Yine de bu, şu anki Rintaro, bunun için tüm gücünü sınırlarına kadar zorlamıştı.

Afallamış halde yolda duran Sayo'ya doğru Rintaro bir kez daha seslendi:

"Gerçekten teşekkür ederim. Benim için birçok şey yaptın."

"Bu ne şimdi durup dururken? Anormalsin gerçekten."

"Sayo, sen de kızarıyorsun demek ki."

"Kimmiş o kızaran..."

Net olarak duyulan o sesle birlikte, Sayo arkasını dönüp aceleyle yolun karşı tarafına geçti.

Baharın güneş ışıkları her tarafta göz kamaştırıyor, üniformalı narin sırtı o ışıkların içerisinde eriyip gidiyor gibiydi.

Bir süreye kımıldamadan Sayo'nun arkasından bakan Rintaro'nun kulağına birden bir ses geldi:

"Böyle sağlam dur, ikinci patron!"

Şaşırarak çevresine bakındıysa da sakin yolda elbette kimsecikler yoktu. Bir an karşı taraftaki duvarın üzerinden kıvrı-

larak aşıp giden Tekir'in kuyruğunu gördüğü hissine kapıldı. Fakat bu da kesin değildi. Kendini toparladığında, hiçbir özelliği olmayan alıştığı günlük manzaranın ortasındaydı.

Rintaro bir süre daha kımıldamadan öylece bakındıysa da sonunda yüzünde hafif bir buruk gülümseme oluştu.

Sağlam duruyorum kendimce.

İçinden net olarak yanıtladıktan sonra berrak gökyüzüne baktı. Kitabevinin içerisinin temizliği bitince, her zamanki Assam çayını koyarak bir süre kitap okuyordu. Zamanı gelince kitabevini güzelce kapatıp, çantasını alarak okula gitmesine gidiyordu ama bu pek keyifli gelmeyen olayların zinciri şeklindeydi. Buna rağmen, nedensiz okula gitmeyip de hassas davranan sınıf başkanını kızdırmak gibi bir durumdan kaçınmak için elinden geleni yapıyordu. Sorunlar dağ gibi yığılıydı ve henüz hiçbiri çözülmüş değildi. Yine de, öncelikle kendi seçtiği yoldaki günlük yaşantıyı kendi ayaklarıyla yürümek şu anki Rintaro'nun birincil göreviydi.

Rintaro kitabevinin ön tarafındaki kafes kapıyı açık halde bırakarak içeri dönünce, alışkın el hareketleriyle masanın üzerindeki çay setini çıkarttı. Elektrikli çaydanlıkta su kaynatıp, dedesinin iyice kullanılmış demliğine döktü. O sırada gelen cıvıl cıvıl gülme seslerinin kaynağı, ön taraftaki sokaktan geçen komşu ilkokulu öğrencileriydi olasılıkla.

İnsan varlığı artmaya başlamış, yeni gün çoktan hareketlenmişti. İçine huzur veren hoş koku yükselirken, Rintaro usulca kitabı açtı.

Hafif bir rüzgâr esti, kapıdaki zilin çınlaması duru bir sesle yankılandı.

"Kitapların yüreği vardır," dedi kedi birden.
"Kitaplar oldukları yerde kaldığı sürece, yalnızca kâğıt tomarından öteye geçmez. Muazzam güç harcanan şaheserler bile, muhteşem öykülerin anlatıldığı büyük eserler bile, kapakları açılmadığı sürece kâğıt parçalarından ibarettir.
Fakat insanların duygularını döktükleri, değer verdikleri kitaplar, yürek barındırır."

Sıradan bir lise öğrencisi olan Rintaro Natsuki, birlikte yaşadığı ve şehrin kıyısında küçük bir kitabevinin sahibi olan dedesinin ölümünden sonra bir başına kalır. Natsuki Kitabevi'nin tavana kadar tıka basa kitap dolu raflarının arasında mutsuz ve umutsuz geçirirken günlerini, nereden geldiği bilinmeyen konuşan bir kedi çıkar ortaya ve her şey birdenbire değişmeye başlar...

Kitabevinin koridorları arasında ortaya çıkan gerçeküstü labirentlere girerek, birbirinden fantastik maceralar yaşarlar. Tutsak kitapların kaderi, Rintaro ve bu acayip kedinin elindedir artık...

Kitapları Kurtaran Kedi Japonya'nın çok satan yazarlarından Sosuke Natsukawa'nın kaleminden, kitapların da bir yüreği olduğunu ve başkalarını düşünen bir yüreğin gücüyle insanların mutlu bir hayata gülümseyebileceklerini bizlere hatırlatan bir roman.

KDV'DEN MUAFTIR. 20 TL
9 786057 717610
TURKUVAZ KİTAP
turkuvazkitap.com.tr turkuvazkitap turkuvazkitap turkuvaz.kitap